AMBER YILLIKLARI

ROGER

ZELAZNY

TEKBOYNUZUN İŞARETİ

AMBER YILLIKLARI

ÜÇÜNCÜ CİLT
Tekboynuzun İşareti

ROGER ZELAZNY

Çeviren: BARIŞ E. ALKIM

Tarayan: Eylem Yurtsever
Düzenleyen: eldkaan

ÜÇÜNCÜ CİLT

TEKBOYNUZUN İŞARETİ

Bölüm 1

Tüyler ürpertici yükümü indirip, bakılması ve ihtiyaçlarının karşılanması için atımı teslim ederken seyisin gözlerindeki soruları görmezden geldim. Ayağımı yere vura vura sarayın arka girişinin yolunu tuttuğum sırada, omzuma attığım pelerinim içeriğinin doğasını tümüyle gizleyemiyordu. Kıyamet, çok yakında maaş çekini tahsile gelecekti.

Talim sahasının etrafını döndüm ve saray bahçesinin güney ucuna giden patikaya ulaştım. Bu güzergâhta daha az göz vardı. Yine de görülecektim ama günün her vakti arı kovanı gibi olan ön kapıdan girmekten çok daha az uygunsuzdu. Kahretsin.

Bir kez daha, kahretsin. Ben de başımda yeterince bela var sanırdım. Ama öyle görünüyor ki belalar böyle düşüneni buluyor. Bu da bileşik faizin ruhani bir şekli olsa gerek.

Bahçenin arka ucundaki fıskiyenin başında aylaklık eden birkaç kişi vardı. Patikanın yakınındaki çalıların arasında da bir çift muhafız dolanıyordu. Gelişimi görünce kısa bir sohbete başlayıp gözlerini öte yana çevirdiler. İhtiyatlıca.

Ben, bir haftadan az bir süre önce. Birçok mesele halledilmeyi bekliyor. Amber sarayı şüphe ve huzursuzlukla dolup taşıyor. Üstüne bir de bu: Benim, yani I. Corwin'in, kısacık, mutsuz hükümdarlık öncesi dönemini tehlikeye sokacak bir vakası daha.

Artık, daha önceleri hemen yapmış olmam gereken şeyi yapmamın vakti gelmişti. Ama daha ilk andan beri var olması gereken öyle çok şey vardı ki. Başımı sallayıp durmamıştım gerçi. Belirlenmiş önceliklerim vardı, onları yerine getirmiştim.

Oysa şimdi...

Bahçeyi geçtim, gölgelikten, meyilli vuran günışığına çıktım. Geniş, dönen merdiveni tırmandım. Saraya girdiğim sırada bir muhafız şak diye esas duruşa geçti. Arka merdivene oradan da ikinci kata çıktım. Ardından üçüncüye.

Sağ tarafımda, kardeşim Random süitinden koridora çıktı

"Corwin!" dedi yüzümü tetkik ederek. “Ne oldu? Seni balkondan gördüm ve..."

"İçeri," dedim gözlerimle işaret edip. “Özel bir konuşma yapacağız. Hemen."

Duraksadı, taşıdığım yükü süzdü.

"İki oda yukarıda yapalım," dedi. “Olmaz mı? Vialle içeri de."

"Pekâlâ."

Önden gidip kapıyı açtı. Küçük oturma odasına girdim, uygun bir yer buldum, cesedi indirdim.

Random bohçaya gözlerini dikti.

"Ne yapmam gerekiyor?" diye sordu.

"Cicilerinin paketini aç," dedim, “sonra bir bakıver."

Dizinin üzerine çöküp pelerinimi açtı. Sonra tekrar örttü.

"Evet, ölmüş," diye fikrini belirtti. “Sorun nedir?"

"Yeterince dikkatli bakmadın," dedim. “Bir göz kapağım arala. Ağzını açıp dişlerine bak. Ellerinin tersindeki mahmuzları yokla. Parmaklarında kaç eklem var, say. Sonra sorun neymiş, bana söyle."

Saydıklarımı yapmaya koyuldu. Ellere bakar bakmaz durdu ve başıyla onayladı.

"Tamam," dedi, “hatırlıyorum."

"Yüksek sesle hatırla."

"Flora’nın evindeydi..."

"Ben böyle birini ilk kez orada gördüm," dedim. “Ama senin peşindeydiler. Sebebini hiç öğrenemedim."

"Bu doğru," dedi. “Sana anlatma fırsatı çıkmadı. O kadar uzun süre beraber kalmadık. Tuhaf... Bu nereden çıktı?"

Tereddüt ettim, onu hikâyesini devama zorlamakla kendi hikâyemi anlatmak arasında kararsız kalmıştım. Benim hikâyem galip geldi, çünkü benimdi ve çok acildi.

İçimi çekerek bir iskemleye çöktüm.

"Az önce bir erkek kardeşimizi daha kaybettik," dedim.

"Caine öldü. Oraya biraz geç vardım. Şu şey -adam- yaptı. Onu bariz nedenlerden ötürü canlı ele geçirmek istedim. Ama iyi bir dövüş çıkardı. Fazla seçeneğim yoktu."

Hafifçe bir ıslık öttürdü, karşımdaki iskemleye oturdu.

"Anlıyorum," dedi çok yumuşak bir sesle.

Yüzünü inceledim. Şu yüzünün kenarındakiler ortaya çıkmayı ve benimkileri karşılamayı bekleyen küçücük tebessümler miydi? Büyük

olasılıkla.

"Hayır," dedim ifadesiz bir sesle. “Aksi türlü olsaydı, masumiyetime daha az gölge düşürecek bir şeyler düzenlerdim. Sana gerçekten olanları anlatıyorum."

"Peki," dedi. “Caine nerede?"

"Bir çimen örtüsünün altında, Tekboynuz Korusu civarın da."

"Orada şüpheli görünüyor," dedi. “Ya da görünecektir. Diğerlerine."

Başımla doğruladım.

"Biliyorum. Ama hem cesedi saklayıp hem de üzerin örtmem gerekiyordu. Onu buraya taşıyıp soru yağmurunu savuşturmaya başlayamazdım. Kafanın içinde, beni bekleyen öncelikli gerçekler varken olmazdı bu."

"Tamam," dedi. “Ne kadar önemli olduklarını bilemem ama onlar senindir. Yine de beni merakta bırakmasan olmaz mı? Nasıl oldu bu iş?"

"Öğle yemeğinin hemen sonrasında," dedim. “Yemeğimi Gerard’la birlikte limanda yemiştim. Sonra Benedict beni Koz Kartı’yla yukarı taşıdı. Odama döndüğümde, kapının altından atıldığı anlaşılan bir not buldum. İkindi vakti, Tekboynuz Koru’sunda özel bir görüşme talep ediliyordu. 'Caine' diye de imzalanmıştı."

"Not hâlâ sende mi?"

"Evet." Cebimden güç bela çıkartıp ona uzattım. “Al."

İyice inceledi, başını iki yana salladı.

"Bilmiyorum," dedi. “Bu onun yazısı olabilir -şayet alelacele yazdıysa- ama sanmıyorum."

Omuz silktim. Notu geri aldım, katlayıp kaldırdım.

"Her neyse. Ata binme zahmetine girmemek için ona Koz’uyla ulaşmayı denedim. Ama yanıt vermiyordu. Bunu, eğer o kadar önemli idiyse, bulunduğu mekânı gizli tutmak için yaptığını düşündüm. Böylelikle bir ata atlayıp oraya gittim."

"Nereye gittiğini hiç kimseye söyledin mi?"

"Hiç kimseye. Bununla beraber, atı terletmeye karar verdim ve gayet hızlı bir şekilde sürdüm. Bunun nasıl olduğunu görmedim, ama ağaçlığa geldiğimde onu orada yatarken gördüm. Gırtlağı kesilmişti ve az ötedeki çalılarda bir kıpırtı vardı. Atı dosdoğru adama sürdüm, üzerine atladım, onunla boğuştum, öldürmeye mecbur oldum. Tüm bu süre boyunca hiç konuşmadık."

"Doğru adamı yakaladığından emin misin?"

"Bu şartlar altında ne kadar emin olunabilirse. İzleri Caine'e kadar gidiyordu. Elbiselerinde taze kan vardı."

"Kendi kanı da olabilir."

"Tekrar bir bak. Hiç yara bere yok. Boynunu kırdım. Tabii ki benzerlerini daha önce nerede gördüğümü anımsadım, bu yüzden kaptığım gibi sana getirdim onu. Ama sen anlatmaya başlamadan önce bir şey daha var... Küçük bir bağlantı." İkinci notu çıkarıp ona uzattım. "Yaratığın üzerindeydi bu. Onu Caine'den aldığını tahmin ediyorum."

Random notu okudu, başıyla evetleyip geri uzattı.

"Senden, Caine'e yazılmış, orada olmasını rica ediyor. Evet, anlıyorum. Hiç şüphesiz..."

"Hiç şüphesiz," diye bitirdim. "Hem benim el yazımı da andırıyor doğrusu... en azından ilk bakışta."

"Oraya ilk varan sen olsaydın acaba ne olurdu?"

"Muhtemelen hiçbir şey," dedim. "Sağ ve kötü durumda olurdum... öyle görülüyor ki beni bu halde istediler. İşin sırrı oraya doğru sırayla varmamızı sağlamaktı ve ben olanları kaçıracak kadar yavaş gitmemiştim."

Başıyla bana katıldı.

"Zamanlamanın inceliğine bakılırsa," dedi, "durumu yakından bilen, buradan, saraydan biri olmalı. Bir fikrin var mı?"

Gülümseyip bir sigara çıkardım. Yakıp, tekrar güldüm.

"Ben daha yeni döndüm. Sen başından beri buradaydın," dedim. "Bugünlerde benden en çok nefret eden kim?"

"Bu can sıkıcı bir soru, Corwin," dedi. "Herkesin bir kuyruk acısı var. Normal şartlar altında Julian'ı aday gösterirdi. Ama bu duruma pek uymuyor."

"Nedenmiş o?"

"Caine'le o çok iyi anlaşıyorlardı. Yıllardır. Birbirlerini beraber takılırlardı. Su sızmazdı aralarından. Julian soğuk, küçük hesaplar peşinde ve en az anımsadığın kadar iğrençti. Ama eğer sevdiği biri vardıysa, o Caine'di. Bunu, sırf seni kötü duruma düşürmek için bile olsa ona yapacağını sanmıyorum. Hem tek arzusu onu öldürmek olsa bunu yapmak için başka birçok yol seçebilirdi."

İçimi çektim.

"Sırada kim var?"

"Bilmiyorum. En ufak bir fikrim yok."

"Peki. Gelecek tepkileri nasıl yorumluyorsun?"

"Hapı yuttun, Corwin. Ağzınla kuş tutsan da herkes senin yaptığını düşünecektir."

Başımla cesedi işaret ettim. Random başını olumsuz anlam da salladı.

"Pekâlâ, suçu üzerine yıkmak üzere Gölge’den bulup getirdiğin salağın teki olabilir." .

"Biliyorum," dedim. “Ne ilginçtir ki, Amber’e dönüşümle, kendimi avantajlı bir konuma yerleştirmek için ideal bir zamanda varmış oldum."

"Mükemmel bir zamanda," diye doğruladı Random. “İstediğini elde etmen için Eric’i öldürmen bile gerekmedi. Şans yüzüne güldü."

"Evet. Yine de buraya ne yapmak için geldiğim bir sır değil ve özel silahlarla donanmış ve buraya yerleştirilmiş olan yabancı askerlerimin çok olumsuz duygular uyandırmaya başlaması an meselesi. Beni bundan koruyan, şu ana kadar harici tehdidin varlığı oldu. Üstüne üstlük, bir de gelişimden ön yaptığımdan kuşku duyulan şeyler var... Benedict’in izcilerini katletmek gibi. Bir bu eksikti..."

"Evet," dedi Random, “daha ağzını açtığın anda anladım. Sen ve Bleys yıllar önce Amber’e saldırdığınızda, Gerard donanmanın bir kısmını, sizin yolunuzu açacak şekilde kaydırmıştı. Halbuki Caine seninle savaşa tutuşup donanmanı batırdı. Şimdi o öldüğüne göre, sanıyorum tüm donanmanın başına Gerard’ı geçireceksin."

"Başka kimi geçirebilirim ki? Bu işe uygun tek adam o."

"Bununla birlikte..."

"Bununla birlikte. Tamam, kabul ediyorum. Eğer konumu mu güçlendirmek için birisini öldürecek olsaydım, mantıklı seçim Caine olurdu. Bu doğru, kahrolasıca gerçek."

"Bunun altından nasıl kalkacaksın?"

"Herkese olanları anlatıp ardında kimin olduğunu keşfetmeye çalışacağım. Daha iyi bir fikrin var mı?"

"Sana nasıl yalancı şahitlik yaparım, diye düşünüyordum ama pek umut vaat etmiyor."

Başımı iki yana salladım.

"Bana çok yakınsın. Bunun ne kadar sağlam olmasını sağlasak da muhtemelen ters tepki gösterecektir."

"Hiç kabullenmeyi düşündün mü?"

"Evet. Ama meşru müdafaa şıkkı devre dışı. Ortada kesik bir gırtlak varsa şaşırtmaca söz konusu olmalı. Onun adice bir şeyler yapmak üzere olduğuna dair sahte deliller uydurup, Amber’in iyiliği için öldürdüğümü söylemeyi midem kaldırmaz. Bu şartlar altında düzmece bir suçu üstlenmeyi ise kesinkes reddediyorum. Adım kötüye çıkar."

"Ama gerçekten sıkı bir ünün olurdu."

"Yürütmek istediğim şey için yanlış türde bir ün. Bunu da geç."

"Hepsi bu, öyleyse... yani hemen hemen."

"'Hemen hemen' mi? Ne demek istiyorsun?"

Gözlerini kısıp sol elinin başparmağını incelemeye başladı.

"Bana öyle geliyor ki, madem birileri seni resmin dışına karmaya bu kadar meraklı, çerçevenin sık sık değişebileceği düşünmenin tam vakti."

Bunu kafamda tartıp sigaramı bitirdim.

"Fena değil," dedim. “Ama şu anda harcayabilecek başka erkek kardeşim yok. Julian’ı bile harcayamam. Hem o üzerine suç atılması en az mümkün olan kişi."

"Aileden olması şart değil," dedi. “Etrafta olası güdülere sahip bir sürü Amber soylusu var. Söz gelimi Sör Reginald..."

"Unut bunu, Random! Suçu başkalarına yıkmak da yok."

"Peki. Öyleyse küçük gri hücrelerimi tükettik demektir."

"Umarım hafızadan sorumlu olanları değildir."

"Tamam."

İç geçirdi. Gerindi. Ayağa kalktı, odanın diğer sakininin üzerinden geçti ve pencerenin yanında durdu. Perdeleri aralayıp bir süre dışarı baktı.

"Tamam," diye tekrarladı. “Anlatacak çok şey var..."

Sonra yüksek sesle hatırladı.

Bölüm 2

Seks listelerin büyük bir kısmında başı çekse de, hepimizin arada bir yapmaktan hoşlandığımız şeyler vardır. Benim için, Corwin, bunlar davul çalmak, gökyüzünde olmak ve kumar oynamaktır... özel bir sırası yok. Şey, belki planörlerle, balonlarla ya da çeşitli şekillerde süzülmek diğerlerinden biraz daha önde olabilir, ama bu insanın ruh haliyle de ilgili. Demek istediğim, başka zaman sorsan belki diğerlerinden birini söyleyebilirim. O anda en çok neyi istediğine göre değişir.

Her neyse, birkaç yıl önce burada, Amber'deydim. Pek bir şeyle uğraştığım yoktu. Sadece ziyaret ediyor ve sıkıntı veriyordum. Babam hâlâ ortalıktaydı, onun o huysuzluk dönemlerinden birine girmek üzere olduğunu fark edince bir yürüyüşe çıkmayı aklıma koydum. Uzun bir yürüyüşe. Bana karşı ilgisinin, ona olan uzaklığımın ters bir fonksiyonu olarak arttığını birçok sefer gözlemlemişimdir. Bana ayrılık hediyesi olarak güzel bir kırbaç vermişti... Sanırım sevgi sürecini hızlandırmak için. Yine de çok güzel bir kırbaçtı bu -gümüş kabartmalı, ipince işlenmiş- ve iyi de kullandım onu. Tüm basit zevklerimin bir arada toplandığı, Gölge'nin küçük, kuytu bir yerini aramaya karar vermiştim.

Uzun bir yolculuktu -ayrıntılarla canını sıkmayacağım- ve böyle yerlerin hep olduğu üzere, Amber'den çok uzaktaydı. Bu sefer bilhassa önemli bir şahıs olacağım bir yer arıyordum. Böylesi, ne kadar sorumluluk almak istediğine göre kısa sürede ya çok can sıkıcı, ya da zor olur. Sorumsuz beş para etmez herifin teki olmak ve sadece keyif çatmak istiyordum.

Texorami, ateşli gündüzleri, uzun geceleri, iyi müziği mi dört saat kumarı, her sabah düelloları ve düello saatlerini bekleyemeyenler için arada kavga dövüşü olan büyük ve geniş bir liman şehriydi. Hava akıntılarıysa muhteşemdi. İki gün de bir gökyüzünde sörf yapmaya çıktığım, küçük, kırmızı bir planörüm vardı. Harika bir yaşantıydı. Duvarların da neredeyse müşteriler kadar fazla terlediği ve dumanın ışıkları sütlü akıntılara çevirdiği bir bodrum katında gece gündüz davul çalardım. Çaldıktan sonra da hareket peşine düşerdim, genellikle kadınlar, ya da kartlar. Gecenin geri kalanı da böyleydi.

Kahrolasıca Eric! Aklıma geldi de... Bir seferinde beni iskambil kâğıtlarıyla hile yapmakla suçlamıştı, biliyor musun? Üstelik neredeyse hile yapmayacağım tek şey bu iken. Kâğıt oyunlarını ciddiye alırım. Bu konuda hem iyiyimdir, hem de şanslı. Eric ise her ikisi de değildi. Onun sorunu şuydu, öyle çok konuda başarılıydı ki, başka insanların daha iyi becerdiği şeyler olabileceğini bile kabullenemiyordu. Eğer onu herhangi bir konuda sürekli yenilgiye uğratıyorsan, bu, hile yaptığın anlamına gelirdi. Bir gece bu konuda münakaşa çıkardı -iş ciddiye binebilirdi- ama Gerard ve Caine araya girdiler. Caine'in hakkını yememeli. O sefer benden yana çıkmıştı. Zavallı.

Çok kötü bir ölümdür, biliyor musun? Gırtlağı... Şey, neyse, işte, Texorami'deydim, müzik ve kadınları yaşıyor, kumarda kazanıyor, gökyüzünde at koşturuyordum. Palmiye ağaçları ve gece açan şebboylar. Bir sürü güzel liman kokusu... bilirsin işte baharatlar, kahve, katran, tuz. Centilmenler, tüccarlar ve işler… birçok yerdekiyle aynı şeyler. Denizciler ve bin bir çeşit yolcu gelip giderdi. Benim gibi, her şeyin sınırlarında gezinen insanlar. Texorami'de mutluluk içinde iki seneden fazla geçirdim. Diğerleriyle pek bağlantım olmadı. Ara sıra Kozlar sayesinde kartpostalvari merhabalar, o kadar. Amber aklımdan bir hayli uzaklaşmıştı. Tüm bunlar, ben bir gece elimde full ile oturur ve karşımdaki herif blöf yapıp yapmadığımı kestirmeye çalışırken değişiverdi.

Karo Valesi benimle konuşmaya başladı.

Evet, aynen böyle başladı. Kafam zaten bir acayipti. Bir çift seti daha yeni bitirmiştim ve azıcık uçuyordum. Gün boyunca planörde süzülmekten ve bir önceki gece uyumamaktan dolayı, fiziksel bakımdan da gergindim. Daha sonraları, ne zaman elimde kart varsa -ne kartı olduğu fark etmez- ve birisi benimle bağlantı kurmaya çalışırsa bu şekilde görmeme yol açanın Koz Kartlarıyla aramızdaki zihinsel bir acayiplik olduğuna karar verdim. Normalde, çağrıyı yapan biz olmadığımız sürece mesaj bizi elimiz boşken bulur elbette. Belki de o vakit ayağı biraz kaymış olan bilinçaltım, alışkanlıktan dolayı eldeki desteklere tutunuvermişti. Ama daha sonraları merak etmemi gerektirecek nedenlerim oldu. Gerçekten de bilmiyorum.

Vale bana, “Random," diye seslendi. Sonra yüzü bulanıklaştı ve “Bana yardım et," dedi. O sırada kimliğine dair bir fikir edinmeye başlamıştım, ama zayıftı. Sonra yüz tekrar kendini toparladı ve haklı olduğumu gördüm.

Brand’di. Çok kötü haldeydi ve bir şeye bağlanmış, ya da zincirlenmiş gibiydi.

"Bana yardım et," dedi bir kez daha.

"Buradayım," dedim. “Sorun nedir?"

"...tutsağım," dedi ve anlayamadığım bir şeyler daha.

"Nerede?" diye sordum.

Bunun üzerine başını iki yana salladı.

"Seni getiremem," dedi. “Koz Kartı’ın yok ve çok uzun yoldan gelmek zorunda kalacaksın..."

Ona, bağlantıyı Koz Kartı olmadan nasıl sağladığını sormadım. Nerede olduğunu öğrenmek birinci sırada geliyordu. Onu nasıl bulabileceğimi sordum.

"Çok dikkatli bak," dedi. “Her gördüğünü anımsamaya çalış. Sana yalnızca bir kez gösterebilirim. Silahlı gel..."

Sonra manzarayı gördüm... omzunun üzerinden, mazgallı bir siperin penceresinden. Emin olamadım. Amber’den uzaklarda, gölgelerin delirdiği bir yerdeydi. Benim gitmekten hoşlandığımdan daha uzakta. Kıraç, değişen renkli. Alev alev. Gökyüzü bir güneş olmadığı halde aydınlıktı. Gökte planörler gibi süzülen kayalar. Brand orada, bir tür kuledeydi... o akışkan manzarada küçük bir durağanlık noktası. Hepsini aklıma kaydettim. Kulenin dibinde çöreklenmiş o varlığı da. Parlak. Prizmatik. Görünüşe bakılırsa bir tür bekçiydi... dış hatlarını seçemeyeceğim, gerçek boyunu tahmin edemeyeceğim kadar parlaktı. Sonra hepsi birden gidiverdi. Bir anda. Karşımdaki adam, dikkatimin uzun süreli dağılmasına sinirlensin mi, yoksa hastalandığım için endişelensin mi, diye karar vermeye çalışırken tekrar orada, gözlerimi Karo Valesi’ne dikmiş bakıyordum.

O elin ardından dükkânı paydos edip eve gittim. Yatağıma uzandım, sigaramı tüttürüp düşündüm. Ben ayrıldığım sırada Brand hâlâ Amber’deydi. Ama daha sonraları onu sorduğum da hiç kimse onun yerini bilmediğini söylemişti. Yine o melankoli krizlerinden birine girmiş, bir gün aniden kurtuluvermiş ve atına atlayıp gitmişti. Hepsi buydu. Hiç mesaj da yoktu. Ne konuşuyor, ne de yanıt veriyordu.

Her açıdan düşünmeye çalıştım. Brand akıllıydı, hem de çok. Belki de ailenin en zekisiydi. Başı dertteydi ve yardımına beni çağırmıştı. Eric ya da Gerard daha yiğit tiplerdi, belki maceraya seve seve atılırlardı. Sanırım Caine sırf merakını tatmin etmek için giderdi. Julian, biz geri kalanlardan

daha iyi görünmek ve babamın gözünde puan kazanmak için. Ya da en kolayı, Brand babamı çağırabilirdi. Babam bu konuda bir şeyler yapardı. Ama beni çağırmıştı. Niye?

O anda aklıma, şu an içinde bulunduğu durumdan diğer kardeşlerden biri ya da birkaçının sorumlu olabileceği geldi.

Eğer babam onun tarafını tutmaya başladıysa... Evet. Bilirsin işte. Olumlu olanı ortadan kaldır. Yok, eğer babamdan yardım isteyecek olursa kendi ayakları üzerinde duramayan bir çocuk durumuna düşecekti.

Bu yüzden, avazım çıktığınca bağırıp yardım çağırma dürtümü bastırdım. Brand çağırmıştı ve Amberden birine onun dışarıya mesaj ilettiğini söylemekle onun boğazını kesiyor olmam kuvvetle muhtemeldi. Pekâlâ. Bu işten çıkarım neydi?

Eğer işin içine tahta çıkma dahilse ve Brand gerçekten de gözdeyse, ona bu yardımı sunup beni hatırlamasını sağlamazsam halimin çok daha kötü olabileceğini düşündüm. Eğer değil idiyse... Başka her türlü olasılık söz konusuydu. Belki evdeyken, kaza eseri bir şeyler döndüğünü keşfetmişti, bilmenin işe yarayabileceği bir şeyler. Onun Koz Kartları’nı devre dışı bırakmak için kullandığı yöntemi bile merak ediyordum. O yüzden, tek başıma gitmeye ve onu kurtarmayı denemeye karar vermemi sağlayan şey meraktı desem yeridir.

Kendi Koz Kartlarımın tozunu sildim ve ona tekrar ulaşmayı denedim. Senin de tahmin edebileceğin gibi, yanıt gelmedi.

O gece güzel bir uyku çekip sabahleyin bir daha denedim. Yine yanıtsız. Pekâlâ, daha fazla beklemenin bir âlemi yoktu.

Kılıcımı temizledim, karnımı tıka basa doldurdum ve dayanıklı elbiseler giydim. Bir de polaroid camlı koruyucu gözlük taktım. Orada ne işe yarayacağını bilemiyordum ama o bekçi yaratık müthiş parlaktı... ve aklına gelebilecek fazladan bir şeyi denemek asla göz çıkarmaz. Bunu demişken, bir de tabanca aldım. İşe yaramayacağına dair bir his vardı içimde haklıda çıktım. Ama dediğim gibi, denemeden bilemezsin.

Vedalaştığım tek kişi bir diğer davulcuydu, çünkü ayrılmadan önce davul setimi ona bırakmak için uğramıştım. Davullarıma iyi bakacağını biliyordum.

Sonra hangara gittim, planörü hazırladım, havalandım ve uygun bir hava akımı yakaladım. Bunu yapmanın iyi bir yolu gibi gözükmüştü.

Hiç Gölge’nin içinde gökte süzüldün mü bilmiyorum, ama... Hayır mı? Neyse, kara yalnızca kuzeyde soluk bir çizgi halini alana kadar denizin üzerinde ilerledim. Sonra akımdaki suları kobalta çevirdim, şahlanmasını ve ışıldayan sakallarını saçmasını sağladım. Rüzgâr değişti. Döndüm. Kararan bir göğün altında dalgalarla sahile doğru yarıştım. Nehir ağzına vardığımda Texorami gitmiş, yerini kilometreler boyunca uzanan bataklığa bırakmıştı. Karanın içlerine doğru hava akımını takip ettim, nehrin edindiği yeni kıvrımlar ve düğümlerin üzerinden defalarca geçtim. Rıhtımlar, yollar, trafik, hepsi gitmişti. Ağaçlar yüksekti.

Bulutlar batıda kümelenmişlerdi, pembe, inci rengi ve sarı.

Güneş turuncudan kırmızıya, kırmızıdan sarıya kaydı. Başını mı sallıyorsun? Görüyorsun işte, güneş şehirlerin bedeliydi.

Acelem olduğunda nüfusu azaltırım... ya da doğa unsurlarını element seviyesinde tutarım. O yükseklikte insan elinden çıkma şeyler çok dikkat dağıtıcı bir hal alabilir. Gölgelenmeler ve doku benim her şey olur. Süzülmek farklıdır derken, kastettiğim buydu.

Böylelikle, ağaçlar yerini yeşil bir yüzeye bırakıncaya kadar batıya gittim; bu yeşil de hemen soldu, dağıldı, kahverengi ve sarımsı kahverengiye ve sarıya döndü. Açılıp kolay ufalanır hale geldi, beneklendi. Bunun bedeli bir fırtınaydı. İçin de olabildiğince ilerledim, şimşekler yanıbaşımda çatallanınca rüzgârın küçük planöre fazla geleceğinden endişelenmeye başladım. Hemen hafiflettim, ama çabamın karşılığı aşağıda daha fazla yeşillik oldu. Yine de fırtınadan, arkamda sabit ve parlak, sarı bir güneşle sıyrılmayı başardım. Bir süre sonra aşağının tekrar çıplak, dört bir yana uzanan çöle dönüşmesine izin verdim.

Derken güneş küçüldü ve bulut şafakları yüzünü kamçılayarak geçmeye, onu yavaş yavaş silmeye başladılar. Bu, beni Amber’den uzun zamandır hiç olmadığım kadar uzağa götüren kestirme yoldu.

Sonra güneş kaybolmuş ama ışık kalmıştı, hâlâ eskisi kadar parlak, ama yönsüz ve tekinsizdi. Gözlerime oyunlar oynuyor, perspektifin içine ediyordu. Daha da alçaldım, görüş alanımı sınırladım. Çok geçmeden koca kayalar belirdi ve hatırladığım şekilleri yaratmak için uğraştım. Yavaş yavaş bu da oldu.

Bükülüp akma etkisini elde etmek bu koşullar altında daha kolaydı, ama etkiyi üretmek fiziksel açıdan rahatsız ediciydi. Planörü yönlendirmedeki becerimi ölçmeyi bile zorlaştırıyordu. Düşündüğümden daha da

alçalmıştım, az kalsın o kayalardan birine çarpacaktım. Nihayet hatırladığım gibi dumanlar yükseldi, ateşler etrafta raks etmeye başladı... belli bir düzeni takip etmiyor, çatlaklardan, deliklerden, mağaradan, şuradan buradan çıkıveriyorlardı. Kısacık bakışımdan anımsadığım gibi, renkler söz dinlememeye başladılar Ardından kayaların asıl hareketi geldi... [?]ebemkuşaklarını sıkıştıkları bir yerde dümensiz tekneler gibi sürükleniyor, geziniyorlardı.

O sırada hava akıntıları çıldırmıştı. Bir fıskiyedeki gibi bir biri ardından yukarı fışkırıyorlardı. Elimden gelenin en iyisini yapıp mücadele ettim onlarla, ama bu irtifada her şeyi uzun süre kontrol altında tutamayacağımı biliyordum. Hatır sayılır bir yüksekliğe çıktım, uçağın dengesini sağlamaya çalıştığım sırada bir süreliğine her şeyi unuttum. Tekrar baktığım da, gördüğüm şey kara buz dağlarının serbest stil tekne yarışlarından farksızdı. Kayalar yarışıyor, birbirleriyle çarpışıyor, geriliyor, tekrar birbirlerine vuruyor, topaç gibi dönüyor, açık yerlerde kavisler çiziyor, birbirlerinin içinden geçiyorlardı.

Derken darbe aldım, önce aşağı, sonra yukarı zorlandım... ve kanat payandalarından birinin pes ettiğini gördüm. Gölgeleri son kez düzelttim ve tekrar baktım. Kule uzaklarda görünmüştü, dibindeyse buzdan ve alüminyumdan daha parlak bir şey vardı.

Bu son müdahale yetmişti. Tam rüzgârların bilhassa pis bir işe kalkıştığı an farkına vardım bunun. Ardından birkaç kablo koptu ve aşağının yolunu tuttum... bir şelaleden aşağı kaymak gibiydi. Burnu düzelttim, çılgınca alçaldım, nereye gittiğimizi gördüm ve son anda aşağı atladım. Zavallı planör o yerinde duramayan yekpare kayalardan birine vurup dümdüz oldu.

Tüm sıyrıklarıma, yaralarıma, şişen yerlerime değil de daha çok ona üzüldüm.

Sonra elimi çabuk tutmam gerekti, çünkü bir tepe üzerime doğru hızla geliyordu. Şans varmış ki ikimiz de farklı yönlere manevra yaptık. Onları hareket ettiren gücün ne olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ve ilk başlangıçta devinimlerinde bir düzen görememiştim. Ayağımın altındaki zemin ılıktan çok sıcağa kadar değişiyor, yer yer alev fıskiyelerine, sayısız açıklıktan sızan iğrenç kokulu gazlara rastlanıyordu. Zorunluluktan dolayı eğri büğrü bir rota takip ederek kuleye doğru hızla ilerledim.

Mesafeyi kat etmek epey sürdü. Tam olarak ne kadar sür düğünden emin olamıyordum, çünkü zamanın akışını takip etmem mümkün değildi. Ama o

sırada ilgi çekici bazı düzenlilikler fark etmeye başlamıştım. İlkin, büyükçe kayalar küçüklerden daha büyük bir hızla hareket ediyorlardı. İkincisi, birbirlerinin etrafında yörüngeye oturmuş gibiydiler... iç içe daireler, büyükler küçüklerin etrafında, yine de hareket etmeyen bir teki bile yoktu. Belki de hareketin baş sorumlusu -bir yerlerdeki- bir toz taneciği ya da tek bir moleküldü. Bu olayın merkezini bulmak için ne vaktim, ne de isteğim vardı. Bunu aklımdan çıkarmadan, bir yandan ilerleyip bir yandan da gözlemlemeyi sürdürdüm ve birtakım kayaların çarpışmalarını epey önceden tahmin edebilir hale geldim.

Böylece Random adlı çocuk kara kuleye geldi, tabancası bir elinde, kılıcı diğerinde. Gözlüğüm boynumda asılıydı. Tüm bu dumanın ve akıl karıştıran ışığın altında, kesinlikle elzem bir hal almadan takmamaya niyetliydim.

Sebebi her ne idiyse, taşlar kuleden sakınıyorlardı. Kule bir tepenin üzerinde duruyormuş gibi görünüyordu, ama yaklaştıkça farkına vardım ki, kayalar kulenin hemen yakınında bir çanak oymuşlardı. Ama bunun bir ada mı, yoksa yarımada mı olduğu bulunduğum taraftan anlaşılmıyordu.

Çatlaklardan ve deliklerden fışkıran alev fıskiyeler uzak durarak, çakılların ve dumanın içinden atıldım. Sonunda kendimi yoldan uzaklaştırıp bir yamaca tırmandım. Sonra bir süre için, kulenin görüş alanının hemen aşağısın da bir noktada bekledim. Silahlarımı gözden geçirdim, nefesi düzenledim, koruyucu gözlüğümü taktım. Hepsi hazır olunca zirveyi aşıp çömeldim.

Evet, güneş gözlüğü işe yaramıştı. Evet, yaratık bekliyordu

Korkutucuydu, çünkü kimi yönlerden güzel sayılabilirdi. Fıçı genişliğinde bir yılan gövdesi, devasa bir çatal çekici andıran, ama burnuna doğru gitgide incelen bir başı vardı. Gözleri soluk mu soluk bir yeşildi. Cam kadar şeffaftı, pullarını işaret eden belli belirsiz, ipince çizgiler gözüküyordu. Damarlarında akan şey her ne idiyse, o da nispeten berraktı. İçine gözlerini dikip duruma göre opak ya da dumanlı gözüken iç organlarını seyredebilirdin. Yaratığın işleyişini izlerken dikkatin dağılabilirdi bile. Başının etrafında, boynunu saran, camdan kıllara benzeyen gür bir de yelesi vardı. Beni gördüğü zaman ki hareketi, başını kaldırışı ve ileri doğru sürünüşü suyun çağlayışı gibiydi... yaşayan bir su, yatağı ve kıyıları olmayan bir nehirdi adeta. Beni olduğum yere neredeyse mıhlayan şey ise midesindekileri görebiliyor oluşumdu. İçinde kısmen sindirilmiş bir adam vardı.

Tabancayı doğrulttum, en yakındaki gözüne nişan aldım ve tetiği çektim.

Bunun bir işe yaramadığını sana söylemiştim zaten. Ben de silahı yere fırlattım, sola sıçradım, sonra sağa zıpladım, kılıcımla gözüne doğru atıldım.

Sürüngen hatlarına sahip yaratıkları öldürmenin ne kadar güç olabileceğini bilirsin. Onu hemen kör etmeye ve dilini kesmeye karar vermiştim. Sonra ayağım tez olduğu için kafasını koparana kadar sıkı birkaç vuruş indirebilirdim. Ardından da duruncaya kadar düğüm düğüm düğümlensindi. Bir yandan da hâlâ bir insanı sindirmeye devam ettiği için uyuşuk olmasını umuyordum.

Eğer uyuşuk hali bu idiyse, iyi ki daha önce yolum düşmemişti oralara. Başını kılıcımın yolundan çekip, ben daha denge mi bulamadan üzerine indiriverdi. Burnu göğsümü sıyırıp geçti ve devasa bir çekicin bana vurduğunu hissettim. Yere serilivermiştim.

Menzil dışına çıkmak için yuvarlanmayı sürdürdüm, toprak bendin kıyısında durdum. Yaratık kendini düzleştirdi, ağırlığının büyük bir kısmını benim tarafıma sürükledi, sonra şahlandı ve başını tekrar eğdi, neredeyse beş metre üstümde durdu.

Kalıbım üzerine bahse girerim ki Gerard saldırmak için o ânı seçerdi. Koca piçkurusu o hayvani kılıcıyla öne koşturur, yaratığı ikiye bölerdi. Yaratık üzerine devrilip tepinirdi belki, ama bir iki sıyrıkla kurtulurdu. Belki kanayan bir burunla. Benedict olsa gözü ıskalamazdı. Şu ana kadar her bir gözü bir cebine indirmiş, Clausewitz’e bir dipnot yazarken bir yandan da kelleyle top oynuyor olurdu. Ama bunlar hakiki kahraman tiplemeleri. Ben, iki elim kılıcın kabzasında, dirseklerim kalçama dayalı, başını mümkün olduğunca yoldan çekili vaziyette, oracıkta öylece durdum. Kaçıp, 'benden bu kadar' demeyi bin kez yeğlerdim. Ama biliyordum ki buna kalkışsam şu kafası üstüme inip beni yamyassı ederdi.

Kulenin içinden gelen bağırışlar fark edildiğimi gösteriyordu, ama olan biteni görmek için başımı çevirecek değildim.

Sonra yaratığa sövmeye başladım. Onun saldırmasını ve işin şu ya da bu şekilde bitmesini istiyordum.

Nihayet saldırdığında ayaklarımı değiştirdim, gövdemi döndürdüm, kılıcın ucunu hedefime savurdum.

Sol yanım darbeyle kısmen hissizleşmişti ve kendimi yere gömülmüş gibi hissediyordum kendimi. Her nasılsa ayağa kalmayı başarmıştım. Evet, her

şeyi mükemmel şekilde yapmıştım. Manevra tasarlandığı gibi sonuçlanmıştı.

Hayvana düşen kısım dışında. O, gerekli ölüm spazmlarıyla kasılmıyordu.

Aslını istersen, yükselmeye başlamıştı.

Kılıcımı da beraberinde götürmüştü. Kılıcın kabzası sol gözünün yuvasından dışarı çıkmış, kılıcın ucuysa ensesindeki dikenlerden biri gibi başının arkasından fırlamıştı. Saldırı takımının hapı yuttuğuna dair bir his vardı içimde.

O anda kulenin en altındaki bir açıklıktan -ağır ağır, tedbirlice- bazı şekiller çıkmaya başladı. Silahlı ve çirkin görünümlüydüler ve benim tarafımı tutmayacaklarını hissediyordum.

Pekâlâ. Ne zaman kâğıtları bırakıp bir başka gün daha iyi bir el gelmesini ummak gerektiğini bilirim.

"Brand!" diye bağırdım. “Ben Random! İçeri gelemiyorum! Kusuruma bakma!"

Sonra döndüm, koştum ve kenardan aşağı, kayaların huzursuz edici işler çevirdiği yere atladım. Aşağı inmek için en iyi zamanı seçip seçmediğimi merak ediyordum.

Tıpkı birçok şeyde olduğu gibi, yanıt hem evet, hem de hayırdı.

O an geçerli olanlar haricinde pek fazla nedenden dolayı yapmayacağım bir sıçrayıştı bu. Aşağıya sağ salim indim, ama o kadar. Sersemlemiştim ve uzunca bir süre ayak bileğimi kırdığımı sandım.

Beni tekrar harekete geçiren, yukarıdan gelen bir hışırtı ve etrafımdaki çakılların sesi oldu. Gözlüğümü düzeltip başımı kaldırdığımda, yaratığın aşağı inip defterimi dürmeye karar verdiğini gördüm. Yokuş aşağı hayaletimsi yolundan kıvrılarak iniyordu, başının şişlediğim kısmı koyulaşmış ve donuk bir hal almıştı.

Biraz doğruldum. Dizlerimin üzerinde durdum. Ayak bileğimi yokladım, kullanamıyordum. Etrafta koltuk değneği görevi görecek bir şey de yoktu. Pekâlâ. Ben de süründüm. Uzağa. Yapacak başka ne kalmıştı ki? Elimden geldiğince arayı açmalı, bunu yaparken de iyi düşünmeliydim.

Kurtuluş bir kayaydı... daha küçük, daha yavaş olanlarından, kamyonet boyutunda bir tanesi. Yaklaştığını gördüğüm de üzerine çıkabileceğim ulaşım aracının bu olduğu geldi aklıma. Belki güvenlik de sağlayabilirdi.

Görünüşe göre daha hızlı ve gerçekten dev boyutlarda olan kayalar daha çok hasar alıyorlardı.

Bunu aklıma koyup benimkine eşlik eden büyük kayaları izledim, yollarını ve hızlarını hesapladım, tüm sistemin devinimini ölçmeye çalıştım, kendimi o an için, o çaba için hazırladım. Bir yandan da hayvanın yaklaşmasını dinledim, askerlerin uçurumun kenarından bağırdıklarını duydum, birileri bana şans tanıyor mu, tanıyorsa bu ne olabilir, diye merak ettim.

Vakit geldiğinde işe koyuldum. İlk büyük kayanın yanından hiç zorlanmadan geçtim, ama diğerinin uzaklaşmasını beklemem gerekti. Şansımı zorlayıp sonuncusunun yolunu kestim. Zamanında ulaşmak için bunu yapmaya mecburdum.

Doğru anda doğru noktaya ulaştım ve gözlemekte olduğum yerlere tutunup, kendimi yukarı çekemeden önce aşağı yukarı beş metre sürüklendim. Sonra taşın konforsuz tepesine çıktım, uzanıp geriye baktım.

Kıl payı olmuştu. Aslına bakarsan olmaya da devam ediyordu, çünkü hayvan hızını bana uydurmuş, dönen büyük kayaları sağlam gözüyle izliyordu.

Yukarıdan hüsran dolu bir feryat duyuldu. Sonra adamlar yaratığı yüreklendirici nitelikte olduğunu tahmin ettiğim bir şeyler bağırarak yokuştan aşağı inmeye başladılar. Bileğimi ovmaya koyuldum. Gevşemeye çalıştım. Hayvan karşıya varmış, bir diğer yörüngesini daha tamamladığı sırada büyük kayalardan ilkinin arkasından geçiyordu.

Bana varmadan önce Gölge’yi kaydırarak ne kadar uzaklaşabilirdim? Merak ediyordum. Doğru, muntazam bir devinim, dokuların değişimi vardı...

Yaratık ikinci kayayı bekledi, sürünerek arkasından geçti, hızını yine bana uydurdu, yaklaştı.

Ey gökte uçan Gölge...

Adamlar neredeyse yamacın aşağısına varmışlardı. Hayvan, iç uydunun bir sonraki geçişiyle yolun açılmasını bekliyordu.

Beni tüneğimden kapabilecek kadar yükselebileceğini biliyordum.

...canları gelip ez şu yaratığı!

Dönüp süzülürken Gölge’nin özünü yakaladım, bu hissin içine gömüldüm, dokularla uğraştım, olabiliri muhtemele, muhtemeli gerçeğe

çevirdim, incecik bir değişimle kıvama geldiğini hissettim, münasip zamanda, gereken o fiskeyi vurdum...

Elbette yaratığın kör tarafından geldi. Kontrolden çıkmış bir tır kasası gibi yan yatarak gelen koskoca bir kaya...

Onu iki kayanın arasında ezmek daha zarif olabilirdi. Yine de inceliklerle uğraşacak vaktim yoktu. Sadece yaratığı ezdirip ve onu orada, granit trafiğinde can çekişmeye bıraktım.

Bununla birlikte ezilmiş ve bükülmüş gövde açıklanamaz bir şekilde ansızın yerden yükseldi ve kıvrılarak göğe doğru sürüklendi. Rüzgârlarca dövüldü, küçüldü, küçüldü, kayboldu.

Kayam beni ağır ağır, muntazam bir şekilde uzaklara taşıyordu. Tüm desen sürükleniyordu. Kuleden çıkan herifler kafa kafaya verip beni takip etmekte karar kıldılar. Bayırın dibinden uzaklaşıp düzlüğün üzerinde ilerlemeye giriştiler. Ama bunun büyük bir problem oluşturmayacağını düşünüyordum.

Taş bineğimi Gölge’nin içinden sürüp onları dünyalarca geri de bırakacaktım. Bu önümdeki en basit seçenekti. Onları hazırlıksız yakalamak hiç şüphesiz hayvanı hazırlıksız yakalamaktan daha zor olacaktı. Her şeye rağmen burası onların ülkesiydi; ihtiyatlıydılar ve sakatlanmamışlardı.

Gözlüğümü çıkarıp bileğimi tekrar sınadım. Bir an için ayakta durdum. Çok acıyordu ama ağırlığımı da taşıyordu. Bir kez daha uzandım ve düşüncelerimi olup bitenlere verdim. Kılıcımı kaybetmiştim ve kesinlikle en iyi halimde değildim. Girişimi bu şartlar altında sürdürmektense arkama bile bakmadan kaçmakla en güvenli, en akıllıca şeyi yaptığımı biliyordum. Mekân ve şartlar hakkında gelecek sefer daha şanslı olmamı sağlayacak kadar çok şey öğrenmiştim. Tamam...

Gök tepemde aydınlandı, renkler ve gölgelik kısımlar o keyfi, başıboş havalarını bir nebze yitirdiler. Etrafımdaki ateşler durulmaya başladı. Güzel. Bulutlar gökteki yerlerini bulma ya koyuldular. Harika. Çok geçmeden bir bulut kümesinin ardından yerel bir ışıltı belirdi. Muhteşem. O da çekildiğinde, güneş gökyüzünde bir kez daha asılı olacaktı.

Geriye baktım, hâlâ izlendiğimi görünce şaşırdım. Yine de, onların Gölge’nin bu dilimindeki benzeşimleriyle gereğince ilgilenememiş olabilirdim. Acelen varken her şeyin icabına baktığını düşünmek hiç iyi değildir. O yüzden...

Tekrar kaydırdım. Kaya yavaşça rotasını, şeklini değiştirdi. uydularını yitirdi, sonradan batı olacak düz bir çizgide belirdi. Yukarıda bulutlar dağılmıştı ve soluk bir güneş ışıklarını saçıyordu. Hızlandık. Bu, oradaki her şeyin hakkından gelmişti. Başka bir mekâna geldiğim şüphe götürmezdi.

Ama olmamıştı. Baktığımda, hâlâ geldiklerini gördüm. Doğru, arayı biraz açmıştım. Ama tam peşimden geliyorlardı

Peki, tamam. Bazen olur böyle şeyler.

Elbette iki ihtimal vardı. Zihnim tüm bu olan bitenler yüzünden hâlâ allak bullak olduğu için yüksek bir performans sergileyememişti ve onları da beraberimde çekmiştim. Ya da bir değişkeni bastırmam gerekirken bir sabiti korumuştum... yani bir mekâna kaymış ve farkında olmadan takip unsurunu da şart koşmuştum. Öyleyse bunlar farklı kişilerdi, ama hâlâ takip ediyorlardı beni.

Bileğimi biraz daha ovdum. Güneş parlaklaşarak turuncu ya döndü. Kuzeyden esen bir rüzgâr, toz ve kumdan bir perde kaldırıp arkama astı, çeteyi görüş alanımdan çıkardı. Artık bir dağ sırasının büyüyor olduğu batıya doğru hızla ilerledim.

Zaman bir çarpılma safhasındaydı. Bileğim daha iyiydi.

Dinlendim bir süre. Benimkisi bir kaya için hayli konforluydu. Her şey sorunsuzca işlerken yolculuğu bir cehennem sürüşüne çevirmek anlamsızdı. Ellerimi başımın arkasına koyup uzandım ve dağların yakınlaşmasını seyrettim. Brand'i ve kuleyi düşündüm. Her şey bana verdiği bir anlık bakıştaki gibiydi. Elbette muhafızlar dışında. Gölge'nin uygun parçasını yarıp, kendi adamlarımı toplamaya, sonra geri dönüp oradaki bir burnundan getirmeye karar vermiştim. Evet, o zaman her şey yoluna girecekti...

Bir süre sonra gerindim, yüzüstü döndüm ve arkama baktım. Bir de ne göreyim, hâlâ takip etmiyorlar mı? Hatta arayı biraz kapatmışlardı bile.

Doğaldır ki öfkelendim. Kaçmanın canı cehenneme, dedim! Kendileri kaşınmışlardı, şimdi de göreceklerdi.

Ayağa kalktım. Bileğim yarı sancılıydı, yarı hissizleşmişti. Kollarımı kaldırdım ve istediğim gölgeleri aradım. Buldum onları.

Kaya ağır ağır düz rotasından çıkıp, bir kavis çizerek sağa döndü. Kavis sıkılaştı, parabol çizerek savruldum ve onlara yöneldim, hızım gitgide artıyordu. Arkamdan bir fırtına koparacak vaktim yoktu, gerçi bunu becerebilsem hoş bir ilave olacaktı.

Tepelerine indiğim sırada -aşağı yukarı iki düzineydi sayıları- ihtiyatlı davranıp çil yavrusu gibi kaçışmaya başladılar.

Gerçi birkaçı bunu başaramadı. Bir kavis daha çizip olabildiğince çabuk geri döndüm.

Birkaç cesedin üzerinden kanlar aktığı halde göğe doğru yükseldiğini görünce irkildim, ikisi benden yükseğe çıkmıştı bile.

İkinci geçişimde, neredeyse üzerlerindeyken farkına vardım ki, geçtiğim sırada birkaçı kayanın üzerine sıçramıştı. Kenardan yukarı çıkan ilk adam kılıcını sıyırdı ve üzerime atıldı.

Kolunu engelledim, silahını elinden aldım, adamı aşağı attım.

Sanırım ellerinin tersindeki mahmuzların farkına ilk o zaman vardım. Mahmuzlarıyla yaralanmıştım.

O sırada aşağıdan fırlattıkları bir dizi tuhaf silaha hedef olmuştum, adamlardan ikisi daha kenardan çıkmaktaydı ve birkaçı daha kayaya tırmanmış gibi gözüküyordu.

Evet, kimi zaman Benedict bile geri çekilir. Hiç değilse kalanlara unutamayacakları bir şey vermiştim.

Gölgeleri bıraktım, böğrüme ve uyluğuma saplanmış dikenli çarkları çekip çıkardım, adamlardan birini kılıç kolunu budadıktan sonra karnından tekmeledim, bir sonrakinin vahşice darbesinden kaçınmak için dizlerimin üstüne çöktüm, karşı hamlemle bacaklarına vurdum. O da aşağı düştü

Yukarıya tırmanmakta olan beş kişi daha vardı ve bir kez daha batıya doğru süzülüyorduk, geride kumların üzerinde yeniden bir araya gelen bir düzine sağ adam ve tepelerinde kanları akan, sürüklenen cesetlerle dolu bir gök bırakarak.

Bir sonraki adam karşısında avantaj bendeydi, çünkü onu tam kenardan çıktığı sırada yakalamıştım. İşi bitti ve geriye dört kişi kaldı.

Ama onunla uğraşırken üçü daha, aynı anda, üç farklı noktadan çıkıvermişti.

En yakındakine saldırıp işini bitirdim, ama diğer ikisi tırmanmayı başardılar ve üzerime çullandılar. Kendimi saldırılarından korunmaya çalışırken sonuncusu da çıktı ve diğerlerine katıldı.

O kadar iyi değillerdi ama ortalık kalabalıklaşmıştı ve etrafımda bir sürü sivri ve keskin uç başıboş dolaşıyordu. Savuşturmayı ve hareket etmeyi sürdürdüm, birbirlerine engel olmalarını sağlamaya çalıştım. Kısmen başardım da, elime geçebilecek en iyi düzeni yakaladığıma inandığımda

üzerlerine atıldım, birkaç yara aldım -bunu yapabilmek için biraz açık vermem gerekiyordu- ama zahmetimin karşılığında bir kafatası yardım. Adam kenardan aşağı düştü, ikinciyi de bir uzuv ve silah karmaşası içinde beraberinde götürdü.

Ne yazık ki düşüncesiz öküz, ben darbemi indirdiğim sıra araya sokmayı tercih ettiği kemikli bir bölgeye saplanıp kılıcımı da yanına almıştı. Bugün kesinlikle kılıç kaybetme günümdü, acaba yola çıkmadan önce günlük falıma baksam bunu okur muydum, merak ettim.

Her neyse, son adamın kılıç darbesinden kaçmak için hızla hareket ettim. Bunu yaparken ayağım zemindeki kanda kaydı ve kayanın önüne doğru düştüm. Eğer o şekilde aşağı inseydim taş tam üzerimden geçer, gelecekteki yolcuları şaşır tıp güldürecek egzotik bir kilim gibi yamyassı olmuş bir Random bırakırdı orada.

Kayarken tutunacak yer aradım ve adam bana doğru birkaç hızlı adım atıp, arkadaşına yaptığım şeyi bana yapmak üzere kılıcını havaya kaldırdı.

Ayak bileğine tutundum ve bu frenlemeyi bir güzel başardı... o arada birisi bana Koz Kartı’mla ulaşmak için o ânı seçmesin mi?

"Meşgulüm," diye bağırdım. “Sonra tekrar ara!" ve adam sendeleyip, bir tangırtıyla yandan aşağı giderken durmayı başardım.

Adam kilimlik mertebesine ulaşmadan önce ona ulaşmaya çalıştım ama yeterince çabuk değildim. Onu sorguya çekmek üzere sağ bırakmak istemiştim. Düşünüp taşınmak için taşın üzerine ve ortasına tırmandım.

Sağ kalanlar hâlâ beni takip ediyorlardı ama arayı epey açmıştım. Şu anda bir başka çıkarma kuvveti yüzünden endişe ye kapılmam gereksizdi. Gayet güzel. Bir kez daha dağlara yönelmiştim. Çağırdığım güneş beni kavurmaya başlamıştı. Kan ter içindeydim. Yaralarım canımı sıkıyordu. Susamıştım. Çok, ama çok yakında, diye kararımı verdim, yağmurun yağması gerekiyordu. Her şeyden önce bunun icabına bakacaktım

Bu yüzden o yönde kaymanın ön hazırlıklarına giriştim: kümelenen, kabaran, kararan bulutlar...

O aralarda bir yerlerde kendimden geçtim, bölük pörçük bir rüyada birisinin bana tekrar ulaşmaya çalıştığını ama başaramadığını gördüm. Tatlı karanlık.

Ani ve sert yağmurla uyandım. Göğün karanlığı fırtınadan mı, yoksa akşamdan mı kaynaklanıyordu, bilemiyordum. Ama hava serinlemişti, ben de pelerinimi serdim, ağzımı açıp sırt üstü yattım. Ara sıra pelerinimin

suyunu sıkıyordum. Nihayet susuzluğum yatıştı, kendimi yine temiz hissettim. Kaya da öyle ince görünümlü bir hal almıştı ki, üzerinde hareket etmeye korkuyordum. Dağlar çok daha yakındaydılar ve sık sık çakan şimşekler dorukları belli ediyordu. Zıt yön takipçilerimin hâlâ benimle olup olmadığını göremeyeceğim kadar karanlıktı. Yetişmeleri için çok zorlu bir yürüyüş gerekirdi, ama tuhaf gölgelerde seyahat ederken varsayımlara bel bağlamak nadiren iyi bir yöntemdir. Uyuduğum için kendime kızsam da, bunun bir zararını görmediğim için sırılsıklam pelerinime sarındım ve kendimi affetmeye karar verdim. Yanıma aldığım sigaraları yokladım, neredeyse yarısının hâlâ sağlam olduğunu keşfettim. Sekizinci denememde, gölgeleri bir ateş yakabileceğim kadar değiştirdim. Sonra orada öylece oturdum, sigaramı tüttürüp yağmur altında ıslandım. Hoş bir duyguydu ve saatler boyu başka hiçbir şeye dokunmadım.

Fırtına sonunda dinip de gök berraklaştığında, gecenin tuhaf takımyıldızlarla dolu olduğunu gördüm. Çöl gecelerinin olabileceği gibi, bu da güzeldi. Çok daha sonraları yukarı doğru hafif bir meyilin farkına vardım ve kayam hız kesti. Durumu kontrol eden fizik kanunları her ne ise, onlarla ilgili bir şeyler oluyordu. Demek istediğim, meyilin kendisi hızımı öylesine etkileyecek kadar önemli görünmüyordu. Gölge’yi, beni belki de yolumdan çıkartabilecek bir şekilde kurcalamak istemiyordum. İstediğim, alıştığım çimenlere olabildiğince çabuk dönmek, fiziksel olaylara dair içten gelen tahminlerimin doğru çıkma olasılığının daha yüksek olduğu yerlere giden bir yol bulabilmekti.

Kayanın sürtünerek durmasına izin verdim, durunca aşağı indim ve yokuşu tırmanmaya başladım. Bir yandan da çocukken öğrendiğimiz Gölge oyununu oynadım. Bir engeli aş -cılız bir ağaç, bir taş kümesi- ve öbür yana geçtiğinde gökyüzünün farklı olmasını sağla. Tanıdık takımyıldızları ağır ağır yerlerine koydum. Biliyordum ki tırmandığımdan farklı bir dağdan aşağı inecektim. Yaralarım hâlâ zonkluyordu, ama ayak bileğim, hafif bir katılığı saymazsak, artık canımı sıkmıyordu.

Dinlenmiştim. Uzun bir süre yol alabileceğimi biliyordum. Her şey tekrar yolunda gözüküyordu.

Gitgide dikleşen yokuşta uzunca bir yürüyüştü, ama nihayet bir patikaya rastladım ve bu işledi kolaylaştırdı. Artık taradık göğün altında güçlükle, durmadan yukarı doğru yürüyordum, hareket etmeyi ve sabah olmadan dağın diğer yanına ulaşmayı kararlaştırmıştım. Yürürken kıyafetlerim

gölgeye uyacak şekilde değiştiler... üzerimde şimdi kot pantolon ve ceket vardı; ıslak pelerinim de kumdan bir şal olmuştu. Yakınlardan bir baykuşun ötüşünü işittim ve arkamdan, çok aşağılardan çakal uluması olabilecek bir ses geldi. Daha da tanıdık bir mekâna ait bu işaretler kendimi biraz daha güvende hissetmemi sağladı, kaçışımdan geriye kalan sona çaresizlik izlerini de kovdu. Yaklaşık bir saat sonra, Gölge'yle; birazcık oynamanın cazibesine dayanamadım. Bu tepelerde başıboş bir atın dolanması hiç olmayacak şey değildi, ben de elbette buldum on on beş dakikalık bir arkadaş olma sürecinden sonra da sırtına eyersiz binmiş, tepeye doğru kafama daha uygun bir şekilde yol alıyordum. Rüzgâr yolumuza kırağı ekmişti çıkıp onlara hayat kıvılcımı veriyordu.

Lafı uzatmayayım, bütün gece at sürdüm, zirveyi aştım şafaktan çok daha önce inişe başlamıştım. İndiğim sırada da etrafımda daha da büyüdü, elbette ki bunun gerçekleşmesi için en uygun zamandı. Dağ silsilesinin bu yanı yemyeşildi ve düzgün otoyollarla bölünmüş, yer yer evlerle süslenmişti. Her şey arzu ettiğim şekilde gerçekleşiyordu.

Sabahın erken saatleri. Dağın eteğindeki tepelere inmiştim ve kot pantolonum haki renk almıştı, üzerimde parlak bir gömlek vardı. Önümde de hafif bir spor ceket duruyordu.

Yüksek irtifada bir yolcu jeti göğü deldi, bir ufuktan diğerine uçtu. Dört bir yanımı kuşların şarkıları sarmıştı, hava güneşli ve ılıktı.

İşte tam o sırada adımın söylendiğini duydum ve Koz'un dokunuşunu bir kez daha hissettim. Atı durdurup, yanıt verdim.

"Evet?"

Julian'dı bu.

"Neredesin Random?" diye sordu.

"Amber'den çok uzaklarda," diye yanıtladım. "Niye sordun?"

"Seninle bağlantı kuran başkası oldu mu?"

"Son zamanlarda değil," dedim. "Ama birisi dün beni aradı. Meşguldüm, konuşamadık."

"O bendim," dedi. "Burada bir durum var. Bilmen iyi olur.

"Neredesin?" diye sordum.

"Amber'deyim. Yakın zamanda birkaç şey vuku buldu."

"Ne gibi?"

"Babam hiç olmadığı kadar uzun bir zamandır ortada yok. Kimse yerini bilmiyor."

"Daha önce de yapmıştı."
"Ama talimatname bırakmadan ve görev dağılımı yapmadan değil. Geçmişte her seferinde bunları bırakmıştı."
"Doğru," dedim. “Ama bu 'uzun' dediğin süre ne kadar uzun?"
"Bir yıldan epey fazladır. Farkında değil miydin?"
"Gittiğini biliyordum. Bir ara Gerard söylemişti."
"Öyleyse onun üstüne biraz daha zaman koy."
"Durumu anladım. Nasıl idare ediyorsunuz?"
"Sorun da bu ya. Sorunlarla, onlar ortaya çıktıkça uğraşıyoruz. Gerard ve Caine halihazırda babamın emirleriyle donanmayı yönetiyorlar. Bütün kararları o olmadan veriyorlar. Arden’deki devriyelerin sorumluluğunu yine ben üstlendim. Ama siyasi kararlara varacak, tüm Amber adına konuşacak, sorunları ortak kararlarla çözecek merkezi bir otorite yok."
"Demek ki bir naibe gereksinimimiz var. Bunun için kartları karıştırabiliriz sanırım."
"O kadar basit değil. Babamızın öldüğünü sanıyoruz."
"Öldüğünü mü? Neden? Nasıl?"
"Onu Koz Kartı’yla çağırmayı denedik. Yarım seneyi aşkın bir süredir her gün deniyoruz. Hiç yanıt yok. Ne diyorsun buna?"
Başımla onayladım.
"Ölmüş olabilir," dedim. “Bir şeyle karşı karşıya gelmiş olabilir. Yine de başının belada olması —mesela bir yerlerde esir tutuluyor olması- ihtimal dışı değil.
"Bir hücre Koz Kartları’nı durduramaz. Onları hiçbir şey durduramaz. Daha bağlantıyı kurduğumuz anda yardım isteyebilirdi."
"Buna itiraz edemem," dedim. Ama söylerken Brand'i düşünüyordum. “Belki de bağlantı çabalarına kasten karşı koyuyordur."
"Neden?"
"Hiçbir fikrim yok, ama mümkün. Bazı konularda ağzı ne kadar sıkıdır, bilirsin."
"Hayır," dedi Julian, “bu ona uymuyor. Bir yerlerde bir takım talimatlar bırakırdı."
"Peki, sebepler ve koşullar ne olursa olsun, şimdi ne yapmayı öneriyorsun?"
"Birinin tahtı doldurması gerek," dedi.

Daha konuşmanın başından beri lafın buraya geleceğini biliyordum elbette... asla gerçekleşmeyeceğini sandığımız fırsattı bu.

"Kimin?" diye sordum.

"En iyi seçenek Eric gözüküyor," diye yanıtladı. “Aslını istersen aylardır bu mevkii dolduruyor. Geriye yalnızca işi resmiyete dökmek kalıyor."

"Sadece naip olarak değil yani?"

"Sadece naip olarak değil."

"Anlıyorum... Evet, gerçekten de ben yokken epey bir şeyler olmuş. Bir seçenek olarak Benedict’e ne dersin?"

"Yaşadığı yerden memnun gözüküyor, Gölge’de bir yerler de."

"Bütün bunlar hakkında ne düşünüyor?"

"Tümüyle onaylamıyor. Ama direniş göstereceğini sanmıyoruz. Bu her şeyi fazlasıyla karıştıracaktır."

"Anlıyorum," dedim yine. “Ya Bleys?"

"O ve Eric bu konuda oldukça hararetle tartıştılar, ama askerler Bleys’den emir almıyorlar. Hemen hemen üç ay önce Amber’i terk etti. Daha sonra sorun yaratabilir. Ama hiç değilse haberimiz var."

"Ya Gerard? Caine?"

"Eric’e ses çıkarmayacaklar. Ben seni merak ediyordum."

"Peki ya kızlar?"

Omuz silkti.

"Onlar suya sabuna dokunmuyorlar. Sorun yok."

"Herhalde Corwin’den..."

"Yeni haber yok. O öldü. Bunu hepimiz biliyoruz. Heykeli asırlardır sarmaşık içinde, toz topluyor. Ölmediyse bile kendisini Amber’den sonsuza dek kasten ayırdı. Bu konuda yenilik yok. Şimdi hangi tarafta olduğunu merak ediyorum."

Kıkırdadım.

"İddialı fikirlere sahip olacak konumda olmadığım kesin," dedim.

"Şu anda bilmemiz gerekiyor."

Başımla onayladım.

"Rüzgârın estiği yönü her zaman kestirebilmişimdir," dedim. “Akıntıya karşı yelken açmam."

Gülümsedi ve başıyla onaylayarak karşılık verdi.

"Çok güzel," dedi.

"Taç giyme töreni ne zaman? Herhalde davetliyimdir."

"Tabii, tabii. Ama daha vakit kararlaştırılmadı. Hâlâ çözülmesi gereken birkaç küçük sorun var. Tarih belirlenir belirlenmez aramızdan biri seninle tekrar bağlantı kuracak."

"Sağ ol, Julian,"

"Şimdilik güle güle, Random

Yine aşağı inmeye başlamadan önce uzunca bir süre oturdum, kara kara düşündüm. Eric bunu ne kadar zamandır tezgâhlıyordu? Merak ediyordum. Amber'deki politikaların birçoğu çarçabuk yapılabilirdi, ama bu durumun uygulanışı, uzun dönemli düşünme ve planlamanın bir ürünü olduğunu ortaya koyuyordu. Doğal olarak, Brand'in içinde bulunduğu zor durumda Eric'in parmağı olduğundan şüphelenmiştim. Babamın ortadan kayboluşuna da onun karışmış olabileceği ihtimalini düşünmeden edemiyordum. Bu, gerçekten de büyük bir çaba ve güvenilir bir yem gerekirmiş olmalıydı. Ne kadar çok düşünürsem, suçlunun o olduğuna o kadar ikna oluyordum. Senin ölümünden de onun sorumlu olduğuna dair bazı eski spekülasyonları bile tekrar gözden geçirdim, Corwin. Ama hazırlıksızdım, bu konuda yapabileceğim tek bir şey bile düşünemiyordum. Eğer gücün bulunduğu yer orasıysa, onunla iyi geçin, diye düşündüm. Gözünden düşme.

Yine de... Bir hikâyeye birden çok açıdan bakmalı. Bana kim iyi bir bakış açısı sağlayabilir diye düşünüp karar vermeye çalıştım. Bunları aklımdan geçirirken gözüme bir şey takıldı ve geriye dönüp başımı yukarılara çevirerek, tümüyle inmemiş olduğum yüksek yerleri yeniden inceledim.

Zirvenin yakınlarında bir grup atlı vardı. Hiç şüphesiz be nimle aynı yolu izlemişlerdi. Tam olarak sayamasam da şüphe uyandıracak bir şekilde, bir düzineye yakın görünüyorlardı... tam da bu zaman ve mekânda at binmek için epey kalabalık bir grup. Geldiğim yoldan aşağı inmeye başladıklarını gördüğümde ensemde tüylerimi diken diken eden bir his oluştu. Ya bunlar...? Ya bunlar aynı adamlarsa? Çünkü öyle olduklarını hissediyordum.

Kişisel bazda hiçbirisi rakibim olamazdı. İki kişi geldiklerinde bile güzel bir gösteri sunamamışlardı. Hayır, bu değildi. Beni ürperten şey, eğer gelenler onlarsa, Gölge'yi çok karmaşık bir şekilde amaçları doğrultusunda değiştirebilme yeteneğine bizden başkalarının da sahip olduğuydu. Bu, hayatım boyunca sadece ailemize ait bir şey saydığım bir hüneri başkalarının da paylaştığı anlamına geliyordu. Buna, bir de onların Brand'in bekçileri olduğunu ve ailemiz -hiç değilse bir kısmı- üzerindeki hiç de merhametli olmayan planlarını ekle. En büyük gücümüzle boy

ölçüşebilecek düşmanlar düşüncesi karşısında bir anda her yerimden soğuk terler boşandı.

Elbette o anda gerçekten onlar olup olmadığını kesinlikle göremeyeceğim kadar uzaktaydılar. Ama eğer sağkalım oyununda galip gelmeyi sürdürmek istiyorsan her olasılığı araştırmalısın. Eric bazı özel yaratıkları, kendisine bilhassa bu konu da hizmet etmeleri için bulmuş, eğitmiş, ya da yaratmış olabilir miydi? Sen ve Eric'le birlikte tahta geçme konusunda en iddialı isimlerden biri Brand idi... senin durumundan da ibret almamış değildim hani, kahretsin! Demek istediğimi anlıyorsun.

Sana o zaman nasıl düşündüğümü göstermek için bundan bahsetmeliyim. Hepsi bu. Böylece, eğer hak iddia edebilecek bir konumda olsaydı, taht için Brand'in de bir hayli sağlam gerekçeleri vardı. Sen olayın dışında olduğuna göre, işin resmiyet kısmına bakarsak Eric'in en güçlü rakibi Brand idi. Bunu, Brand'in kötü durumu ve şu adamların Gölge'de yürüme gücünün ışığında düşününce, Eric bana daha da tehditkâr gözüküyordu. Binicilerden değil de bu düşünceden korkuyordum, gerçi onlar da beni neşeye boğmuyorlardı. Hemen birkaç şey yapmamın iyi olacağına hükmettim: Amber'den biriyle konuşmak ve beni Koz Kartı'yla yanına almasını istemek.

Pekâlâ. Hemen kararımı verdim, Gerard en güvenli seçenek gibi gözüküyordu. Nispeten açık sözlü, tarafsız ve çok konuda dürüsttür. Julian'ın dediklerine bakılırsa Gerard'ın tüm bu meseledeki rolü pasifti. Yani Eric'in hareketine aktif olarak direniş göstermeyecekti. Bu, onayladığı anlamına gelmezdi. Karara varıp Koz desteme uzandım ve neredeyse inledim. Yoktu.

Elbiselerimin her cebine baktım. Texorami'den ayrılırken yanıma almıştım. Bir önceki günün hareketliliğinde, herhalde bir yerde kaybetmiş olabilirdim. Kesinlikle hırpalanmış ve oradan oraya savrulmuştum. Bir şeyler kaybetme konusunda da muhteşem bir gün olmuştu. Karmaşık bir küfür dizisi hazırladım ve topuklarımı atın böğrüne gömdüm. Şimdi daha hızlı hareket etmem ve düşünmem gerekiyordu. İlk işim, daha ilkel bir suikastçının dezavantajda olacağı, hoş, kalabalık ve uygar bir yere gitmekti.

Aceleyle yokuş aşağı inip, yollardan birine yöneldim. Gölge'nin dokusuyla uğraştım... ama bu sefer inceden inceye, toplayabildiğim tüm maharetimi işe koşarak. O anda arzuladığım iki şey vardı: olası takipçilerime son bir saldırı ve sığınacak bir yere hızla kaçış.

Dünya ışıldadı ve son bir çalkantıyla, aradığım Kaliforniya'ya dönüştü. Kulaklarıma kesik kesik bir gümbürtü geldi, çünkü niyetlendiğim son şey buydu. Geriye baktığımda dağın bir yüzünün neredeyse ağır çekimde yerinden ayrıldığını ve dosdoğru atlıların üzerine doğru kaydığını gördüm. Biraz sonra attan inmiş, yola doğru yürüyordum, kıyafetlerim daha yeni ve daha kaliteliydi. Yılın zamanından emin değildim ve hava New York'ta nasıldır diye merak ediyordum.

Çok geçmeden, tahmin ettiğim otobüs yaklaştı ve işaret ettim. Pencere kenarına geçtim, bir süre sigara içip kırları izledim. Sonra da uyukladım. Öğlene doğru, bir terminale gelmeden de uyanmadım.

Kurt gibi acıkmıştım, bir taksi tutup havaalanına gitmeden önce karnımı doyurmanın iyi olacağına karar verdim. Böylece bir zamanlar Texorami parası olan sırtı yeşillerimle üç çizburger, iki bira satın aldım. Siparişin gelmesi ve yemem aşağı yukarı yirmi dakika sürdü. Büfeden ayrıldığımda önde bir sürü boş taksinin beklediğini gördüm. Birine binmeden önce, tuvalette önemli bir mola vermeyi kararlaştırdım.

Aklına gelebilecek en münasebetsiz anda, arkamdaki altı kabinin kapısı birden açılıverdi ve içinden çıkanlar üzerime hücum ettiler. Ellerinin üzerindeki mahmuzları, koca çenelerini, için için yanan gözlerini tanımamak olanaksızdı. Beni yakalamakla kalmamış, civardaki herkesin normal sayacağı şekil de giyinmişlerdi. Gölge üzerindeki güçlerine dair son kuşkularım da kaybolmuştu.

Şansım varmış ki biri diğerlerinden daha hızlıydı. Belki de cüssemden dolayı gücümden tümüyle haberdar olmayabilirlerdi. O ilk yaklaşanı kolundan tuttum, elindeki süngülerden sakınarak adamı tam önüme getirdim, kaldırdım ve diğerlerinin üzerine fırlattım. Sonra dönüp kaçtım. Çıkarken kapıyı kırdım. Fermuarımı bile taksiye binip de şoföre lastikleri yaktırdıktan sonra çekebildim.

Yeterliydi. Artık aklımda sadece sığınacak bir yer yoktu. Bir deste Koz Kartı elde etmek ve aileden birilerine bu yaratıklardan bahsetmek istiyordum. Eğer yaratıklar Eric'e aitse, diğerlerinin de onlardan haberdar olması gerekirdi. Şayet Eric'in değillerse o da bilmeliydi. Eğer Gölge'de böyle yol alabiliyorlarsa, belki onlar gibi başkaları da vardı. Temsilcisi oldukları şey gün gelip Amber'in karşısına bir tehdit olarak dikilebilirdi.

Farz edelim -sadece farz edelim ki- aileden kimsenin bununla bir ilgisi yok. Ya babam ve Brand tümüyle kuşku duyulmayan bir düşmanın

kurbanlarıysa? Öyleyse büyük ve tehditti bir şeyler yoldaydı ve ben de tam üzerine basmıştım. Bu böylesine ısrarla takip etmeleri için kusursuz bir neden olurdu. Beni ele geçirmeyi çok istiyor olacaklardı. Zihnim çılgınca işliyordu. Beni bir tür tuzağa kovalıyor da olabilirlerdi. Tuzakların sadece görünürdekilerden ibaret olduğunu düşünmek gereksizdi.

Duygularımı dizginledim. Başına gelen bu şeylerle birer birer uğraşmalısın, dedim kendime. Hepsi bu. Duyguları spekülasyonlardan ayır, en azından ayrı ayrı işlemelerine izin ver.

Burası, kız kardeşin Flora'nın gölgesi. O, kıtanın diğer ucun da, Westchester diye bir yerde yaşıyor. Bir telefona ulaş, bilgi al ve onu ara. Ona bunun acil olduğunu söyle, sığınma talebinde bulun. Bunu esirgeyemez, senden nefret etse bile. Sonra bir jete atlayıp oraya git. Spekülasyon yapacaksan yolda yap, ama şimdi kendine hâkim ol.

Böylece hava alanından telefon ettim ve sen yanıt verdin,

Corwin. Bu, aklımda evirip çevirdiğim tüm denklemleri altüst eden tek değişkendi... senin o zamanda, o mekânda, o olaylar sırasında ortaya çıkman. Bana koruma önerdiğinde fırsatın üzerine atladım, bunun tek sebebi korunmak istemem değildi.

O altı adamı kendi başıma da haklayabilirdim belki. Ama artık olay bu değildi. Onların senin adamların olduğunu sanmıştım. Senin bunca zamandır kendini göstermeyip, doğru vakit geldiğinde harekete geçtiğini düşündüm. Senin artık hazır olduğunu düşündüm. Bu her şeye açıklık getiriyordu. Brand'i devre dışı bırakmıştın ve geri dönüp Eric'i pantolonu dizlerinde yakalamak için Gölgegezgini zombilerini kullanacaktın.

Senin tarafında olmak istiyordum, çünkü Eric'ten nefret ediyor senin dikkatli bir planlamacı olduğunu ve genellikle istediğini elde ettiğini biliyordum. Ne diyeceğini görmek için Gölge'den gelen adamlarca takip edildiğimi söyledim. Fakat bu konuda hiçbir şey söylememiş olması hiçbir şeyi ispatlamıyordu. Düşündüm ki, ya ketumluk ediyordun, ya da nerde olduğumu bilmene imkân yoktu. Kendimi senin tasarladığın bir tuzağın içine atıyor olma ihtimalimi de gözden geçirdim, ama başım halihazırda beladaydı ve güç dengesi üzerinde, beni ortadan kaldırmanı gerektirecek kadar rolüm olmadığı fikrindeydim. Özellikle de desteğimi sunarsam ki bunu yapmaya dünden razıydım. Bu yüzden uçtum. Ne görsem beğenirsin? O altı herif peşimden uçağa binip beni takip ettiler. Corwin bana eskort mu gönderiyor, diye merak ettim. Daha fazla varsayım üretmemek en iyisiydi.

İndiğimizde onları yine atlatıp Flora'nın evinin yolunu tuttum. Sonra da tahminlerimden hiçbiri tutmamış gibi davranıp, senin ne yapacağını görmek için bekledim. Adamların hakkından gelmeme yardım ettiğinde aklım gerçekten karışmıştı. Hakikaten şaşırmış mıydın, yoksa bana açık vermemek için kendi askerlerinden birkaçını feda edip, rol mü yapıyordun? Pekâlâ, dedim, cahil ol, işbirliği yap, kafasından geçenleri gör. Hafızanın durumunu gizlemek amacıyla yaptığın şeyler için mükemmel bir alettim. Gerçeği öğrendiğimde ise artık çok geçti. Rebma'ya gidiyorduk ve bunların hiçbiri senin için anlam ifade etmeyecekti. Taç giydikten sonra Eric'e bunların hiçbirini söylemedim. Onun esiriydim o sıralar ve kibarca onun tarafını tutmamıştım. O tehdit bir gün gerçekleşirse bildiklerimin bir gün bir değerinin olabileceğini -en azından bana özgürlüğümü kazandırabileceğini- bile düşünmüştüm. Brand'e gelince, hiç kimsenin bana inanacağını sanmıyordum; birisi inansaydı bile o gölgeye nasıl gidileceğini bilen tek kişi bendim. Eric'in bunu beni serbest bırak için bir sebep olarak göreceğine inanır mısın? Gülüp bana daha iyi bir masal uydurmamı tembihlerdi. Brand'den bir daha haber alamadım. Diğerleri de ondan haber almamış gibi davranıyorlar. Diyebilirim ki şimdiye kadar ölmüş olma ihtimali var. İşte sana hiç anlatmadığım hikâye. Ne anlama geldiğini kendin bul."

Bölüm 3

Random’u inceledim, onun ne kadar usta bir kumarbaz olduğunu anımsadım. Söz gelimi, bir Karo Valesi’ne gözlerimi dikerek ne kadar şey öğrenebilirsem, yüzüne bakarak Random’un tamamen ya da kısmen doğru ya da yalan söylediğini de anlayabilirdim. Vale kısmı da hoş bir detaydı. Bu tarz şeylerden, hikâyesinde doğruluk payı olduğu hissi verecek kadar fazlası vardı.

"Oedipus, Hamlet, Lear ve tüm diğerlerinden bir alıntı yapacak olursam," dedim. “Keşke bunları daha önce bilseydim."

"Bu sana söylemek için elime geçen ilk gerçek fırsat," dedi.

"Doğru," diyerek ona katıldım. “Ne yazık ki, hikâyen meselelere ışık tutmakta başarısız olmakla kalmıyor, bulmacayı daha da içinden çıkılmaz hale getiriyor. Bu da adice bir hile sayılmaz. Elimizde Kolvir’in eteğine kadar uzanan kara bir yol var. Gölge’yi yarıyor ve Amber’in başına bela olacak yaratıklar bu yolu kat etmeyi başardılar. Ardındaki güçlerin doğasını kesin olarak bilmiyoruz, ama kötücül oldukları su götürmez ve güçleri artıyormuşa benziyor. Bir süredir kendimi bu konuda suçlu hissediyordum, çünkü lanetimle bağlantılı görüyorum.

Evet, üzerimize bir lanet okudum. Ama lanet olsun ya da olmasın, her şey eninde sonunda mücadele edebileceğim bir somutluğa erişir. Evet, yapacağımız da tam olarak bu. Ama bütün hafta boyunca Dara’nın bu işteki rolünü anlamak için kafa yordum. Kimdir o aslında? Nedir? Neden Desen’i denemek için bu kadar sabırsızlanıyordu? Nasıl oldu da başardı? Ya son tehdidi... 'Amber yok olacak,' demişti. Bunun kara yoldan gelen saldırıyla aynı anda gerçekleşmesi rastlantıdan öte bir şey. Bunları ayrık şeyler değil de aynı bütünün parçaları olarak görüyorum. Hepsi de Amber’de bir yerlerde bir hain olduğu gerçeğiyle bütünleşiyor... Caine’in ölümü... Notlar... Buradan birisi ya harici bir düşmana yardakçılık yapıyor, ya da dönen tüm dolapların ardında kendisi var. Şimdi hepsini, şu adam vasıtasıyla, Brand’in ortadan kayboluşuyla ilişkileridir."

Ayağımla cesedi dürttüm. “Babamızın ölümü ya da yokluğu da bunun bir parçası gibi görünüyor. Şayet durum buysa, ayrıntıları yıllar boyunca itinayla işlenmiş bir komplo söz konusu."

Random köşedeki bir dolabı karıştırıp bir şişe ve bir çift kadeh çıkardı. Kadehleri doldurup birini bana getirdi, sonra iskemlesine geri döndü. Çaresizliğin şerefine kadehleri sessizce kaldırdık, içtik.

"Bak," dedi, “komplo planlamak burada boş vakitleri değerlendirmek için bir numaralı uğraştır ve sen de bilirsin ki herkesin yeterince vakti var. İkimiz de Amber’in iyiliği uğruna ölen ağabeylerimiz Osric ve Finndo’yu anımsayamayacak kadar genciz. Ama Benedict’le konuşurken edindiğim izlenim..."

"Evet," dedim, “taht için hüsnükuruntudan fazlasını yaptıkları ve Amber uğruna yiğitçe ölmelerinin bir zorunluluk olduğu. Bunu ben de duydum. Belki öyledir, belki de değil. Asla emin olamayacağız. Yine de... Evet, demek istediğini anladım, gerçi neredeyse gereksiz bu. Daha önce denendiğinden hiç şüphem yok. Bizler haricinde biri olduğunu sanmıyorum. Ama kim? Buluncaya değin bu işi çok ciddi bir handikapla yürüteceğiz. Dıştan yapacağımız herhangi bir hareket belki de canavarın sadece bir uzvuna yöneltilecek. Fikir üret."

"Corwin," dedi, “doğruyu söylemek gerekirse burada bulunan herkes için böyle bir dava düşünebilirim... Tutuklu konumunda olmama rağmen, kendim için bile. Aslında bu durum çok iyi bir paravan olurdu. Bir yandan çaresiz görünüp diğer yandan başkalarını dans ettiren ipleri çekmekten gerçekten zevk alabilirdim. Ama bunu aramızdan kim olsa yapardı. Hepimizin güdüleri, hırsları var. Ayrıca yıllar boyunca hepimizin entrika temelleri atacak zamanı ve fırsatı oldu. Hayır, şüphelileri aramak yanlış bir yol olur. Buradaki herkes o sınıfa giriyor. Onun yerine, böyle bir kişiyi güdüleri ve fırsatlar haricin de ayırt edecek şeyin ne olduğuna karar verelim. Ben derim ki, başvurulan yöntemlere bakalım."

"Oldu. Sen başla öyleyse."

"İçimizden biri Gölge’nin işleyişi konusunda diğerlerinden daha çok şey biliyor... içini dışını, nedenini, nasılını. Çok uzakta bir yerlerden edindiği müttefikleri de var. Amberle ilgili böyle bir şifreye sahip olmasını sağlayan da bu. Şimdi, bir şahsa bakıp böyle özel bilgiye ve hünerlere sahip olup olmadığını anlamamız mümkün değil. Ama bu bilgi ve hüneri nereden edinmiş olabileceğini bir düşünelim. Gölge’de bir yerlerde, kendi başına öğrenmiş olabilir. Ya da Dworkin hâlâ hayatta ve ders vermeye istekliyken burada çalışarak."

Gözlerimi kadehime diktim. Dworkin hâlâ yaşıyor olabilirdi. Amber zindanlarından kaçmamı o sağlamıştı... ne kadar zaman önce? Bunu kimseye söylememiştim ve söyleyecek de değildim. Her şeyden önce, Dworkin zırdeliydi... babamın onu bu yüzden hapsettiği gün gibi ortadaydı. Bir de anlamadığım güçler sergileyerek beni çok tehlikeli olabileceğine inandırmıştı. Yine de azıcık pohpohlama ve eski günlerin sohbetiyle onu kibarca kendi tarafıma çekebilmiştim. Eğer hâlâ ortalardaysa onu biraz sabırla kontrol edebileceğime inanıyordum. Bu yüzden tüm bu konuyu muhtemel bir gizli silah olarak zihnimde kilitleyip kaldırmıştım. Şu noktada bu kararımı desteklememi gerektirecek bir sebep göremiyordum.

Nihayet Random'un sözü nereye getirmeye çalıştığım görüp “Brand onun yanından hiç ayrılmazdı," diye tasdik ettim

"O tarz şeylerle ilgilenirdi."

"Kesinlikle," diye karşılık verdi Random. “O mesajı Koz Kartı olmadan göndermeyi başarabildiğine göre hepimizden çok şey bildiği ortada."

"Brand'in yabancılarla anlaşma yaptığını, onlar için kapıyı açtığını, yabancıların da artık ona ihtiyaçları kalmadığını keşfettiklerinde çürüsün diye onu hapsettiklerini mi düşünüyor sun?"

"Tam olarak değil. Gerçi sanırım bu da mümkündür. Benim akıl yürütmem şöyle... ona karşı önyargılı olduğumu itiraf etmekten de sakınmıyorum: Bence bu konuda öyle çok şey öğrendi ki, birileri Kozlarla, Desenle, ya da Amberin çok yakınındaki Gölge alanıyla ilgili bir şeyler yaptığında bunu tespit edebiliyordu. Sonra bir hata yaptı. Belki de suçlu olan kişiyi küçümsedi ve babamıza ya da Dworkin'e gitmek dururken, onunla tek başına yüzleşti. Sonra ne oldu? Suçlu kişi ona boyun eğdirdi ve kuleye hapsetti. Ya ona öldürmek istemeyeceği kadar değer verdiğinden, ya da daha sonra işe yarayabileceğini düşündüğü için."

"Bunu akla yatkın bir hale getirdin," dedim ve “hikâyene güzel uyuyor," diye ekleyip onun o pokerci suratını izleyebilirdim, ama bir şey vardı. Ben Bleys'leyken, Amber'e saldırımızdan önce Koz Kartları'nı karıştırmış ve Brand'le anlık bir bağlantı sağlamıştım. Kötü durumda olduğuna ve hapis tutulduğuna dair işaretler görmüştüm ve bağlantı kesilmişti. Random'un hikâyesi bu olayla buraya kadar örtüşüyordu. Bu yüz den, “eğer parmağını o kişiye doğrultabilirse, onu geri getirip parmağını doğrultturmamız lazım," dedim.

"Bunu söylersin diye bekliyordum," diye yanıtladı Random.

"Böyle bir işi yarım bırakmaktan nefret ederim."

Kalkıp şişeyi aldım, kadehlerimizi yeniden doldurdum. Yudumladım. Bir sigara daha yaktım.

"Ama buna kalkışmadan önce," dedim, “Caine’le ilgili haberleri duyurmanın en iyi yolunu kararlaştırmalıyız. Bu arada, Flora nerelerde?"

"Şehirde sanırım. Sabahleyin buradaydı. Eğer istersen, onu senin için bulabilirim."

"Bul öyleyse. Tanıdıklarım arasında bu adamlardan birini görmüş olan bir tek o var, Westchester’da evine girdikleri zaman. Onların ne kadar iğrenç olduklarını anlatırken kanıtlarla desteklemesi işimize gelebilir. Dahası, ona sormak istediğim başka şeyler var."

İçkisini dikip bitirdi ve ayağa kalktı.

"Pekâlâ. Şimdi gidip bulacağım onu. Nereye getireyim?"

"Odama. Eğer orada değilsem bekleyin."

Başıyla onayladı.

Doğruldum, onu koridora kadar geçirdim.

"Sende bu odanın anahtarı var mı?" diye sordum.

"İçeride bir halkaya takılı."

"Getirip burayı kilitlesen iyi olur. Örtüyü vaktinden evvel açsınlar istemeyiz."

Bunu yaptı ve anahtarı bana verdi. Onunla birinci kata dar yürüdüm ve uğurladım. Sonra kendi odama yöneldi

Kasamdan Hüküm Mücevheri’ni, babama ve Eric’e Amber civarındaki hava şartlarının kontrolünü veren yakut kolyeyi taktım. Ölmeden önce, Eric mücevheri kendi kullanımıma alabilmek için izlenecek prosedürü anlatmıştı. Ama bunu yapacak vaktim olmamıştı, şimdi de yoktu aslında. Ama Random’la konuşmam sırasında buna vakit ayırmaya karar vermiştim Dworkin’in notlarını Eric’in şöminesine yakın bir taşın altında bulmuştum. O son seferde bu bilgiyi de vermişti bana Eric. Her şeyden önce bu notları nereden bulduğunu bilmek isterdim, çünkü eksiktiler. Onları kasanın en dibinden alıp tekrar inceledim. Eric’in ayarın nasıl yapılacağına dair anlattıklarıyla uyuşuyorlardı.

Ama taşın başka kullanım alanları da olduğunu, meteorolojik olayları kontrol edebilmesinin, Amber’in Gölge’den ayrılan fiziksel bütünlüğünün ve Desen’in, Koz Kartları’nın altında yatan bir ilkeler örgüsünün neredeyse tesadüfi, ama etkileyici bir tezahürü olduğunu da belirtiyorlardı. Maalesef

ayrıntılar yeterli değildi. Yine de, hafızamı araştırdıkça bununla ilgili bir şey daha dikkat çekici bir hal aldı. Babam taşı nadiren takmış ve onun hava koşullarını değiştirici olduğundan bahsetmişti ama yanında bulundurduğu zamanlarda hava hiç de değişmiş gözükmüyordu. O küçük seyahatlerine çıkarken sık sık taşı da yanına almıştı. Bu yüzden taşta görünenden farklı bir şeyler olduğuna inanmaya hazırdım. Eric de muhtemelen aynı şekilde akıl yürütmüş, ama taşın diğer kullanımlarını keşfetmeyi başaramamıştı. Yalnızca ben Bleys'le beraber Amber'e saldırdığımda onun aşikâr güçlerinden faydalanmıştı; yine aynı şekilde, kara yoldan gelen yaratıklar taarruza geçtiğinde de kullanmıştı onu. Mücevher onun hayatını kurtarmaya kâfi gelmediyse de, her iki seferde de Eric'e iyi hizmet etmişti. Bu yüzden, şimdi o gücü elde etmeye karar vermiştim. Avantaj sağlayacak her şey önemliydi. Hem bunu taşırken görülmek de güzel olacaktı. Özellikle de şu anda.

Notları tekrar kasaya, mücevheri de cebime koydum. Sonra çıkıp merdivenlerden aşağı indim. Daha önce de olduğu gibi, bu salonlarda bir kez daha yürümek sanki hiç ayrılmadığımı hissettiriyordu bana. Burası yuvamdı, istediğim şeydi. Artık onun koruyucusuydum. Daha tacı bile giymemiştim ama bu yerin tüm sorunları benim sorunum olmuştu. İronikti. Taçta hak iddia etmeye, Eric'le mücadele etmeye, zafer kazanıp hükmetmeye gelmiştim. Şimdiyse her şey bir anda darmadağın oluyordu. Eric'in yanlış yaptığını anlamam uzun sürmemişti. Eğer babamızın hakkından gelen gerçekten o idiyse, o koltukta oturmaya hakkı yoktu. Eğer o yapmadıysa, o zaman vaktinden erken harekete geçmişti. Şu ya da bu şekilde, taçlandırılmak sadece onun zaten şişman olan egosunun daha da şişmesine sebep olmuştu. Bana gelince, ben tacı istiyor ve alabileceğimi biliyordum. Ama askerlerim Amber'de konuşlandırılmışken, Caine cinayetinin şüpheleri sırtıma binmek üzereyken, fantastik bir komplonun ilk belirtileri aniden önüme serilmişken ve babamın hâlâ hayatta olma ihtimali varken bunu yapmak, yine bir o kadar sorumsuzluk olurdu. Görünüşe göre birkaç kez birbirimizle kısacık bağlantılar kurmuştuk... ve yıllar önce, bunlardan birinde, tahta geçmem için icazet vermişti. Ama etrafta o kadar çok entrika ve hile dönüyordu ki, neye inanacağımı bilemiyordum. Babam tahttan çekilmemişti. Ben de başımdan yaralanmıştım ve kendi arzularımın fazlasıyla farkındaydım. Zihin tuhaf bir şey. Kendi zihnime hiç güvenmiyorum. Tüm bu tezgâhı ben kurmuş olabilir miydim? O günden bu

yana çok vakit geçmişti. Kendine bile güvenmemek bir Amberli olmanın bedeli olsa gerek. Acaba Freud bu duruma ne derdi. Hafıza kaybımı aşmayı başaramadıysa bile babama, onun nasıl biri olduğuna ve onunla aramızdaki ilkeye dair, o vakitler farkına varamadığım, şaşılacak doğrulukta tahminler yürütmüştü. Keşke onunla bir randevum daha olsaydı.

Mermer yemek salonunu geçtim, arkasındaki karanlık dar koridora girdim. Muhafızı selamladım ve kapıya doğru ilerledim. Oradan platforma çıkıp aşağı inmeye başladım. Sonu gelmez dönen merdiven, Kolvir'in bağırsaklarına dek iner. Yürüyüş. Tek tük ışıklar. Ötedeki karanlık.

Bir yerlerde bir denge bozulmuş gibiydi, artık hareket etmiyor, ettiriliyordum, yapmaya, tepki vermeye zorlanıyordum.

Sürü gibi güdülüyordum. Her eylem bir diğerini tetikliyordu.

Ne zaman başlamıştı tüm bunlar? Belki yıllardan beri süregeliyordu ve ben ancak şimdi farkına varıyordum. Belki de hepimiz, anlamadığımız bir şekil ve derecede, kurbanlardık. Marazi düşünceleri besleyecek harika yiyecekler. Sigmund, şimdi nerelerdesin? Kral olmayı her şeyden çok istemiştim... hâlâ da istiyordum. Ne var ki öğrendikçe ve öğrendiklerim hakkında düşündükçe, aslında tüm hareketlerimin Amber piyonunu iki kare ileri götürmekten öte bir şey olmadığını görüyordum. O anda, bu hissin bir süredir var olduğunun ve gitgide büyüdüğünün farkına vardım ve bundan hiç mi hiç hazzetmedim.

Ama yaşayıp da hata etmemiş hiçbir şey yoktur, diye düşünerek teselli buldum. Eğer bu his gerçekliği temsil ediyorduysa, kişisel Pavlov'um zilin her çalışıyla köpek dişlerime biraz daha yaklaşıyordu. Çok geçmeden, hissediyordum ki, çok kısa kir süre içinde, onun çok yakınımda olduğunu görecektim. Sonra onun bir daha gitmemesini ya da gelmemesini sağlamak bana düşecekti.

Dönerek, dönerek aşağı, bir ışık orada, bir ışık burada, düşüncelerim bunlar, bir makaraya dolanan iplik gibi, çözülerek ya da dolanarak, emin olması güç. Aşağımda taşa sürtünen metalin sesi. Bir muhafızın kını, muhafız doğruluyor. Kaldırılan bir fenerden bir ışık dalgası.

"Lord Corwin..."

"Jamie."

En aşağıda, raftan bir fener aldım. Yakıp döndüm ve önümdeki karanlığı tek tek adımlarımla gerileterek geçide yöneldim.

Nihayet geçide varış, yan geçitleri sayış. İstediğim yedincisiydi. Yankılar ve gölgeler. Yapılması gereken ve toz.

Sonra geliş. Orada dönüş. Pek uzakta değil.

Nihayet o büyük, kara, metal perçinli kapı. Kilidini açtım ve sertçe ittim. Gıcırdadı, direndi, en sonunda içeri doğru açıldı.

Feneri içeriye, hemen sağa bıraktım. Ona artık ihtiyaç duymuyordum, çünkü yapmam gereken şey için Desen'in kendisi yeterince ışık veriyordu zaten.

Bir an için Desen'i inceledim -kendisini takip etmeye çalışan gözleri aldatan, ışıltılı bir eğri çizgiler kümesiydi- oraya, zeminin parlak ve pürüzsüz siyahlığına işlenmiş, kocaman.

Bana Gölge'yi denetleme gücü vermiş, hafızamın büyük kısmını yerine getirmişti. Eğer onu gerektiği gibi geçemezsem, beni göz açıp kapayana dek yok edebilirdi de. Bu yüzden manzaranın bende uyardığı minnettarlık duygusuna korku karışmamış değildi. Tam ait olduğu yerde, yani bodrumda, şaşaalı ve esrarlı, eski bir aile yadigârıydı.

Taştaki süslemelerin başladığı noktaya gittim. Orada zihnimi topladım, bedenimi gevşettim ve sol ayağımı Desen'in içine koydum. Sonra hiç duraksamadan uzun adımlarla yürüdüm ve akımın başladığını duyumsadım. Mavi kıvılcımlar çizmelerimi çevreliyordu. Bir adım daha. Bu sefer duyulabilir bir hışırtıya direncin başlangıcı eşlik ediyordu. İlk eğriyi hızlıca almak için çaba göstererek, İlk Örtü'ye olabildiğince çabuk varmayı isteyerek geçtim. Bu sırada saçlarım diken diken olmaya ve kıvılcımlar saçmaya başlamıştı.

Basınç arttı. Her adım bir öncekinden daha çok uğraş gerektiriyordu. Hışırtının gürültüsü artmış, akım yoğunlaşmıştı.

Saçlarım dimdik oldu ve kıvılcımlar üzerimden sıçramaya başladılar. Gözlerimi ateşli hattan ayırmadım ve ilerlemeyi sürdürdüm.

Basınç bir anda hafifledi. Tökezledim ama yola devam ettim. İlk Örtü'yü aşmış, bunu izleyen başarı duygusuna gömülmüştüm. Buraya en son gelişimi anımsadım, Rebma'da, denizin altındaki şehirde. Anılarımı başlatan, az önce tamamladığım manevraydı. Evet, ileri doğru bastırdım, kıvılcımlar arttı ve akım bir kez daha yükselerek tenimi gıdıkladı.

İkinci örtü... açılar... Her seferinde kuvveti sınırlarının sonuna kadar zorlamış gibi görünür, insana tüm benliğinin katıksız İrade'ye dönüştüğü hissini verirdi. Bu, şiddetli, amansız bir histi. O anda Desen'in üstesinden

gelmek, dünyada benim için anlam ifade eden yegâne şeydi. Daima orada olmuştum, orada olacaktım, mücadele edecek, irademle erk labirentinin karşısına çıkacaktım. Zaman kaybolmuştu. Sadece gerilim kalmıştı geriye.

Kıvılcımlar belime kadar geliyorlardı. Büyük Kavis'e girdim savaşarak ilerledim. Kavis boyunca attığım her bir adımla yok edildim ve yeniden doğdum, yaradılışın ateşleriyle kavruldum, entropinin bitimindeki soğukla dondum.

İleri, dümdüz ileri ve dönüş. Üç eğri daha, bir doğru, bir dizi yay. Baş dönmesi, sanki varoluşun içinden dışına sarkaç misali sallanıyormuşum gibi bir solma ve yoğunlaşma duygusu. Dönüş üstüne dönüş, dönüş üstüne dönüş... Kısa, keskin bir kavis... Son Örtü'ye doğru giden hat... O sırada güçlükle soluduğumu ve ter içinde olduğumu tahmin ediyorum. Hiç kesin olarak anımsayamam nedense. Ayaklarımı güçlükle kıpırdatabiliyordum. Kıvılcımlar omuz hizasındaydı. Gözlerime geliyorlardı ve yanıp sönüşleri arasında Desen'i gözden kaybettim. İçeri, dışarı, içeri, dışarı... İşte oradaydı. Sağ ayağımı ileri sürüdüm, ayakları kara çimenler tarafından yakalandığı vakit Benedict'in neler hissetmiş olabileceğini anladım. Ben ensesine sert bir darbe indirmeden önce. Kendimi bir araba sopa yemiş gibi hissediyordum, baştan aşağı. Sol ayak, ileri...

Öyle yavaştı ki gerçekten hareket ediyor olup olmadığından emin olmak çok güçtü. Ellerim mavi alevler, bacaklarım ateş sütunlarıydı. Bir adım daha. Bir tane daha. Yine bir tane daha.

Kendimi, yavaşça hareket eden canlanmış bir heykel, buzları çözülen bir kardanadam, bükülen bir kiriş gibi hissediyordum... İki adım daha... Üç... Adımlarım buzuldandı, ama onları yöneten ben, sonsuzluğun tamamına ve gerçekleşecek bir dileğin kusursuz tutarlılığına sahiptim.

Örtü'yü aştım. Bunu kısa bir yay takip etti. Onu aşınca karanlığa ve huzura üç adım. En kötüleri de bu adımlardı.

Desen'den ayrılırken ilk düşüncem, Sisyphus'a bir kahve molası! oldu. Yine başardım! İkincisiydi. Bir daha asla! Üçüncüsüydü.

Kendime azıcık titreme ve birkaç sefer derin nefes lüksünü bahşettim. Sonra mücevheri cebimden çıkarın zincirinden tuttum. Gözümün önüne kadar kaldırdım.

İçi kırmızıydı elbette... vişne çürüğü, dumanlı, çok parlaktı. Desen'deki yolculuk sırasında fazladan bir parlaklık ve ışık kazanmışa benziyordu.

Dikkatle bakmaya, talimatları aklımdan tekrar edip onları önceden bildiklerimle karşılaştırmaya devam ettim.

Bir kez Desen'i yürüyüp de bu noktaya geldiğinizde onun sizi gözünüzde canlandırabildiğiniz herhangi bir yere nakletmesini sağlayabilirsiniz. Tüm gereken arzu ve iradedir. Durum böyleyken, bir an ürpermedim desem yalan olur. Eğer bunun etkisi normalde olduğu gibiyse, kendimi tuhaf bir tuzağa atıyor olabilirdim. Ama Eric bunu başarmıştı. Gölge'de bir yerler de, mücevherin kalbine hapsolup kalmamıştı. Bu notları yazan

Dworkin kudretli bir adamdı ve ona güveniyordum.

Zihnimi toparlayıp, taşın iç kısmını inceleme çabalarımı kuvvetlendirdim.

İçinde, Desen'in göz kırpan ışık noktacıklarıyla, küçük fi şekler ve şimşeklerle, farklı kavisler ve yollarla çevrilmiş, çarpıtılmış bir yansıması vardı. Kararımı verdim, irademi yoğunlaştırdım.

Kırmızılık ve ağır çekim. Tıpkı yüksek viskoziteli bir okyanusa batmak gibiydi. İlkin çok yavaş. Tüm o güzel ışıklar uzakta, çok uzakta kalmıştı, sürükleniş ve kararış. Hafifçe, görünen hızım artıyordu. Işık taneleri, uzak, süreksiz. Sonra biraz hızlı gibi gözüktü. Ölçek yok. Belirsiz boyutlar noktasındaydım. Devinimin, artık neredeyse hızla, kurguladığım biçimin farkındaydım. Kırmızılık kaybolmuş, tıpkı herhangi bir ortamdaki bilinç gibi.

Direnç kaybolmuştu. Hızlanıyordum. Şimdi yalnızca bir an sürmüş gibi gelen bu şeylerin hepsi, o an içinde hâlâ devam ediyorlardı. Tüm bu işte tuhaf, zamandan bağımsız bir nitelik vardı. Artık hedefimmiş gibi görünen o şeye oranla hızım muazzamdı. Küçük, karmaşık labirent büyüyor, çözülerek Desen'in üç boyutlu çeşitlemesini andıran bir şeye dönüşüyordu. Renkli, titrek ve parlak ışıklarla bezenmiş bir halde gözlerimin önünde büyüyor, hâlâ bitimsiz gecenin ortasında yarı çözülmüş, etrafı ölgün bir toz parıltısıyla çevrelenmiş, ince uzun kolları sayısız titrek noktacıktan oluşmuş acayip bir galaksiyi anımsatıyordu. O büyüdü, ya da ben küçüldüm, ya da o yaklaştı, ya da ben yaklaştım, ama yaklaştık, beraberce yaklaştık ve o artık uzayı aşağıdan yukarıya, bir yönden diğerine dolduruyor ve hızım hâlâ artıyor gibi görünüyordu. Yakalanmış, aydınlığa boğulmuştum ve başlangıç olduğunu bildiğim avare bir kol vardı. Artık şeklin bütününü kavrayamayacağını kadar yakındım -aslında kaybolmuştum- ama görebildiğim parçasının, etrafımdaki her şeyin bükülmesi, titreşmesi ve

kıvrılması, yüz yüze geldiğim duyu çarpıtıcı karmaşıklığı izah etmeye üç boyutun yetip yetmeyeceğini merak etmeme sebep oluyordu. Galaktik örneksememin aksine, zihnimdeki bir şey diğer aşırı uca kaymış, atom altının sonsuz boyutlu Hilbert uzayını çağrıştırıyordu. Bu bir çaresizlik eğretilemesiydi zaten. Basitçe ve açık sözlülükle, bundan hiçbir şey anlamamıştım. Sadece içim de büyüyen bir his -Desen'in şartlandırmasıyla mı? İçgüdüsel mi?- aradığım yeni güç aşamasına ulaşmak için bu labirentten geçmem gerektiğini söylüyordu.

Yanılmıyordum da. Görünürdeki hızımı hiç kaybetmeksizin içine savrulmuştum. Fırıl fırıl dönüyor ve cayır cayır yanan yollar boyunca dönerek cisimsiz ışıltı ve pırıltı bulutlarından geçiyordum. Desen'de olduğu gibi direnç alanları yoktu, başlangıçtaki devinim gücüm beni sonuna kadar götürmeye yeterli görünüyordu. Samanyolu'nun kasırgamsı bir gezisi mi? Mercan kanyonları arasında sürüklenen, boğulan bir adam mı? Bir Dört Temmuz akşamı lunaparkın üzerinden geçen uykusuz bir kırlangıç mı? Dönüşmüş halimle yaptığım bu yeni yolculuğu özetlerken aklıma gelen düşünceler bunlar... ve bitiyor, tamamlanıyor, sonlanıyor, kırmızı bir ışık parlamasıyla. O ışık ki, beni, kendimi Desen'in yanıbaşında tuttuğu kolyeye bakarken buluyor, kolyeye, içindeki, içimdeki Desen'e, içimdeki her şeye, her şeyin içindeki bana. Kırmızılık yatıştı, azaldı, bitti. Sonra bir tek ben, kolye ve Desen, özne nesne ilişkisi yeniden kurulmuş... Yalnızca bir oktav daha inceden, ifade etmenin en iyi yolunun bu olduğunu düşünüyorum. Artık varlığı yadsınamayacak bir empati vardı çünkü. Sanki fazladan bir duyu, ilave bir ifade yolu kazanmış gibiydim. Tuhaf, memnuniyet verici bir histi bu.

Sınamak için sabırsızlanarak bir kez daha azmimi topladım ve Desen'e beni başka bir yere nakletmesini buyurdum.

Şimdi Amber'in en yüksek kulesinin tepesindeki dairesel odada duruyordum. Odadan dışarı, ufacık bir balkona çıktım. Tezat çok güçlüydü, henüz tamamladığım duyuötesi seyahate çok yakındı. Uzun bir süre orada öylece durup baktım.

Deniz bir doku çalışmasıydı, çünkü gök kısmen kapalıydı ve akşam karanlığı çöküyordu. Bulutların kendileri de yumuşak parlaklıkta, kaba gölgeli desenler sergiliyorlardı. Rüzgâr denize doğru esmekteydi, bu yüzden tuz kokusundan geçici olarak mahrumdum. Göğü kara kuşlar benekliyor, suyun üzerinde, çok uzaklarda salınıp havada asılı duruyorlardı. Altımda

sarayın avluları ve şehrin taraçaları ebedi bir zarafetle Kolvir'in kenarına doğru uzanıyordu. İşlek caddelerdeki insanlar küçücüktüler, hareketleriyse önemsiz. Kendimi çok yalnız hissettim.

Sonra kolyeye dokunup bir fırtına çağırdım.

Bölüm 4

Döndüğümde Random ve Flora odamda bekliyorlardı

Random'un gözleri önce kolyeye gitti, sonra benim gözlerime. Başımla evetledim.

Flora'ya döndüm, hafifçe eğildim.

"Kız kardeşim," dedim, "çok, ama çok uzun zaman oldu."

Biraz korkmuşa benziyordu, iyiydi bu. Ama gülümsedi ve elimi tuttu.

"Kardeşim," dedi. "Sözünü tuttuğunu görüyorum."

Soluk altın rengiydi saçları. Onları kestirmiş, ama kâküllerine dokunmamıştı. Saçının bu halini beğenip beğenmediğime karar veremiyordum. Saçları çok güzeldi. Mavi gözleri de ve her şeyi en sevdiği perspektifte tutmak için, tonlarca kibre sahipti. Kimi zaman çok, aptalca davranırmış gibi görünürdü, ama ona hayret ettiğim zamanlar da vardı.

"Sana gözlerimi diktiğim için kusura bakma," dedim, "ama geçen karşılaşmamızda seni görmekten mahrumdum."

"Durumun düzeltilmiş olmasından çok mutluyum," dedi.

"Çok... Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, biliyorsun."

"Biliyorum," dedim, olayın yıl dönümlerinden birinde karanlığın ötesinden yer yer duyulan şen şakrak kahkahasını anımsayarak. "Biliyorum,"

Pencereye yaklaştım ve yağmurun içeri girmeyeceğini bilerek pencereyi açtım. Fırtına kokusunu severim.

"Random, muhtemel bir postacı hakkında ilginç bir şeyler öğrenebildin mi?" diye sordum.

"Pek değil," dedi. "Birkaç yerde soruşturdum. Hiç kimse doğru yerde ve doğru zamanda birilerini görmemiş gibi."

"Anlıyorum," dedim. "Sağ ol. Daha sonra seninle tekrar görüşebilirim."

"Pekâlâ," dedi. "Bütün akşam odamda olacağım."

Başımla onayladım, döndüm, sırtımı eşiğe verdim, Flora'yı seyrettim. Random çıkarken kapıyı sessizce örttü. Yarım dakika kadar yağmuru dinledim.

Nihayet, "Bana ne yapacaksın?" diye sordu.

"Yapmak mı?"

"Eski borçların hesabını sorabilecek konumdasın. Sanırım bir şeyler başlamak üzere."

"Belki," dedim. “Birçok şey, diğer şeylere bağlıdır. Bu şey de onlardan farklı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bana istediğimi verirsen, bakarız. Arada sırada iyi bir adam olduğum da görülmüştür."

"İstediğin nedir?"

"Hikâyeyi istiyorum, Flora. Onunla başlayalım. O gölgede, Dünya’da nasıl çobanım olduğunla. Tüm ayrıntılarıyla. Anlaşma neydi? Uzlaşma neydi? Her şeyi. Hepsi bu."

İçini çekti.

"Başlangıç..." dedi. “Evet... Paris’te, Mösyö Foucault diye birinin evinde, bir partideydi. Bu, üç sene öncesindeydi Terör’ün..."

"Dur," dedim. “Orada ne işin vardı?"

"Gölge’nin o genel yöresinde, onların ölçütüyle beş yıldır bulunuyordum," dedi. “Dolanıyor, alışılmadık, zevkime hitap eden bir şeyler arıyordum. Bir şeyleri nasıl bulursak o mekâna da öyle gelmiştim. Arzularımın bana rehberlik etmesine izin verdim ve içgüdülerime uydum."

"Tuhaf bir rastlantı."

"Geçen tüm zamanın ışığında ve yaptığımız yolculukların miktarını göz önüne aldığında, değil. Orası, deyim yerindeyse benim Avalon’um, Amber’in yerine koyduğum mekân, evimden uzak evimdi. Ne isim verirsen ver, o Ekim gecesi, sen o kızıl saçlı küçük kızla çıkageldiğinde -Adı Jacqueline’di sanırım- orada, o partideydim."

Bu, çok uzaklardan, uzun, upuzun bir zamandır hiç aklıma getirmediğim bir hatırayı canlandırmıştı. Jacqueline’i, Foucault’nun partisini anımsadığımdan çok daha iyi hatırlıyordum, ama böyle bir özel olay gerçekleşmişti.

"Devam et."

"Dediğim gibi," diye sürdürdü sözünü. “Oradaydım. Sen sonradan gelmiştin. Dikkatimi bir anda çekiverdin elbette. Yine de, eğer birisi yeterince uzun zaman boyunca varlığını sürdürür ve hatırı sayılacak kadar çok yolculuk yaparsa, ara sıra tanıdığı birine aşırı derecede benzeyen bir başkasıyla karşılaşabilir. İlk heyecanım yatıştıktan sonra aklıma bu gelmişti. Kesinlikle bir benzerin olmalıydı. Senden tek bir haber bile çıkmadan öyle

uzun zaman geçmişti ki. Yine de hepimizin sırları ve onları saklamak için sağlam gerekçeleri vardır. Bu da senin sırlarından biri olabilirdi. O yüzden tanıştırılmamızı sağladım ve seni o küçük kızıl dilberin yanından birkaç dakikalığına alabilmek için neler çektiğimi bir ben bilirim. İsminin Fenneval olduğunda diretiyordun... Cordell Fenneval. Kararsızlığım artmıştı. Oyun mu oynuyordun, yoksa bir benzerin miydi? Bilemiyordum. Gerçi üçüncü bir ihtimal daha aklımdan geçmedi değil... Gölge’nin yakın bir bölgesinde, kendi gölgelerini düşürecek kadar uzun süre ikamet etmiş olabilirdin.

Oradan merak içinde ayrılmış olabilirdim, şayet Jacqueline senin gücünü bana böbürlenerek anlatmasaydı. Bu, bir kadın için sıradan bir sohbet konusu değildir ve kızın bunu söyleyiş tarzı, senin yaptığın bir şeyler karşısında hayran kaldığı izlenimi uyandırmıştı bende. Onu biraz konuşturdum ve farkına vardım ki bunların hepsi de senin yapmaya muktedir olduğun şeylerdi. Bu, benzerin olma ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Ya sen, ya da bir gölgen olmalıydı. Bunu aklımın bir köşesine yazdım, Cordell, Corwin değilse bile, senin o gölgeli civarda bulunduğuna dair bir ipucuydu... Senin bulunduğun yere dair elime geçen ilk gerçek ipucu. Bunun devamını getirmeliydim.

Bunun üzerine seni takip etmeye, geçmişini incelemeye başladım. İnsanları sorguladıkça, durum daha da şaşırtıcı bir hal alıyordu. Aslını istersen, aylar sonra bile hâlâ kararsızdım. Bu nu imkânsız kılacak kadar bulanık noktalar vardı. Ama benim için her şey bir sonraki yaz, Amber’i kısa bir süre için ziyaret ettiğimde çözüldü. Bu tuhaf meseleyi Eric’e açtım..."

"Eee?"

"Şey... bu olasılıktan... bir yere kadar... haberdardı."

Duraksadı ve yanındaki koltukta duran eldivenlerini düzeltti.

"Hmm," dedim, “Sana tam olarak ne söyledi?"

"Bunun gerçek sen olabileceğini," dedi. “Bana bir... kaza olduğunu söyledi."

"Gerçekten mi?"

"Şey, hayır," diye kabullendi. “Bir kaza değil. Bir kavga yaşandığını, seni yaraladığını söyledi. Öleceğini sanmış ve töhmet altında kalmak istemiyordu. Bu yüzden seni Gölge'ye taşımış ve orada, o yerde bırakmış. Uzunca bir süre sonra ölmüş olman gerektiğine, aranızdaki her şeyin

bittiğine karar vermiş. Getirdiğim haberler doğaldır ki onun huzurunu kaçırdı. Bu yüzden bana gizlilik yemini ettirdi ve seni gözetim altında tutmam için geri gönderdi. Orada olmak için iyi bir nedenim vardı, çünkü herkese orayı ne kadar çok sevdiğimi anlatmıştım."

"Bir hiç uğruna sessiz kalma sözü vermemişsindir, Flora Sana ne verdi?"

"Burada, Amber'de erk sahibi olursa beni unutmayacağına dair söz verdi."

"Biraz riskli," dedim. "Her şeye karşın, bu seni hâlâ ona karşı avantajlı kılıyor... Tahtta hak iddia eden bir rakibin yeri ne ve onu oraya koymakta Eric'in parmağı bulunduğuna dair bilgi."

"Doğru. Ama bir şeyler dengelenmişti ve bunlardan bahsetmek için suç ortaklığını kabullenmem gerekecek."

Doğruladım.

"Küçük bir ihtimal, ama imkânsız değil," diyerek ona katıldım. "Ama tahta geçme şansı bulursa yaşamama izin verir miydi sence?"

"Bu hiç konuşulmadı. Hem de hiç."

"Bununla birlikte, aklından geçmiş olmalı."

"Evet, daha sonraları," dedi "ve muhtemelen hiçbir şey yapmayacağına kanaat getirdim. Zaten hafızanı yitirmiş olman ihtimali ağır basıyordu. Sen zararsız kaldığın sürece bir şeyler yapmak gereksizdi."

"Böylece beni gözetim altında tutmak, zararsız bir halde olduğumdan emin olmak için kaldın orada, öyle mi?"

"Öyle."

"Ya hafızamı yeniden kazanma belirtileri gösterirsem ne yapacaktın?"

Bana baktı, sonra gözlerini kaçırdı.

"Eric'e bildirecektim."

"Peki, o ne yapacaktı?"

"Bilmiyorum."

Biraz güldüm, kıpkırmızı kesildi. Yüzünün kızardığını en son ne zaman görmüştüm, bilemiyordum.

"Malumu ilam etmeyeceğim," dedim. "Peki, orada kaldın, beni izledin. Ya sonra ne oldu?"

"Özel bir şey olmadı. Sen hayatını yaşamayı, ben de onu denetlemeyi sürdürdüm."

"Diğerlerinin hepsi nerede olduğunu biliyorlar mıydı?"

"Evet. Bulunduğum yer sır değildi. Aslında, hepsi de zaman zaman beni ziyarete geldiler."

"Random da dahil mi?"

Yüzünü buruşturdu.

"Evet, birkaç kez," dedi.

"Neden yüzünü ekşittin?"

"Onu seviyormuşum gibi yapmak için çok geç," dedi. “Anlarsın ya, onun beraber olduğu insanları sevmiyorum işte... bin bir türlü suçlu, caz müzisyenleri... Gölgemi ziyaret ettiği sırada ona aile nezaketini sunmak zorunda kaldım, ama eve gece gündüz o adamları getirip poker partileri, konserler düzenleyerek sinirlerimi gerdi. Eve o ayrıldıktan sonra haftalar boyu kokudan girilmezdi, her seferinde gidişini görmekten memnun olurdum. Üzgünüm, bilirim ki onu seversin, ama gerçeği duymayı sen istedin."

"Senin ince hassasiyetine uygun düşmüyordu. Peki, şimdi dikkatini, misafirin olduğum o kısa süreye çekiyorum. Bize beklenmedik şekilde katıldı. Peşinde odanda öldürdüğümüz yarım düzine kötü adam vardı."

"Olayı tüm canlılığıyla anımsıyorum."

"Bundan sorumlu olan kişileri de anımsıyor musun halletmek zorunda kaldıklarımızı?"

"Evet."

"Onlardan birini daha görsen tanıyabilecek kadar mı?"

"Sanırım."

"Güzel. Onlardan birini daha önce hiç görmüş müydün?"

"Hayır."

"O günden sonra?"

"Hayır."

"Bir yerlerde onların tarif edildiğini hiç duydun mu?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır. Neden soruyorsun?"

Başımı iki yana salladım.

"Daha değil. Sorguya çeken benim, unuttun mu? Şimdi o akşamdan öncesini düşünmeni istiyorum. Beni Greenwood’a yatıran olayı. Belki biraz daha öncesini. Ne oldu ve bunu nereden öğrendin? Hangi şartlar altında? Bu olaydaki rolün neydi?"

"Evet," dedi. “Bunu er ya da geç soracağını biliyordum. Şöyle oldu: Eric olaylar olduktan bir gün sonra benimle bağlantı kurdu... Amber’den, Koz

Kartı’mla." Bana tekrar baktı, belli ki bunu nasıl karşıladığımı, tepkilerimi görmek için. İfadesiz kaldım. “Bana bir önceki gece kötü bir kaza geçirdiğini ve hastaneye kaldırıldığını söyledi. Seni özel bir kuruluşa, tedavi sürecine daha çok müdahale edebileceğim bir yere naklettirmemi söyledi."

"Bir başka deyişle, bir sebze olarak kalmamı istedi."

"Senin sürekli uyutulmanı istiyordu."

"Kazadan sorumlu olduğunu kabul etti mi peki?"

"Arabanın lastiklerine ateş etmesi için birini tuttuğunu söylemedi, ama olayın böyle geliştiğini biliyordu. Başka nereden bilebilirdi ki? Daha sonra tahtı ele geçirmeyi tasarladığını öğrendiğimde, seni ortadan tümüyle kaldırmanın en iyisi olacağını düşündüğünü farz ettim. Bu teşebbüs başarısız olduğun da en etkili bir sonraki şeyi yapması mantıklı görünüyordu: yani taç giyme töreni yapılıncaya kadar seni olayların dışında tutmak."

"Lastiklerime ateş edildiğinin farkında değildim," dedim.

Yüzü değişti. Kendini toparladı.

"Bana bunun bir kaza olmadığını bildiğini söylemiştin... Birinin seni öldürmeye çalıştığını. Ayrıntılardan haberdarsın sanıyordum."

Uzun zamandan beri ilk defa, yine kaygan zemine basıyordum. Hâlâ bellek kaybından mustariptim ve sanırım hep de böyle kalacaktım. Kazadan birkaç gün öncesine ait anılarım paramparçaydı. Desen o ana kadarki tüm yaşantımın anılarını canlandırdıysa da, travma bunun hemen öncesindeki olayların anılarını silmiş gibiydi. Hiç görülmedik şey değildi bu. Basit bir işlevsel bozukluktan çok, organik hasar olması imkân dahilindeydi. Belleğimin geri kalanını almış olmaktan mutluydum, o yüzden hatırlayamadıklarımın ardından gözyaşı dökmek gereksizdi. Kazaya gelince, duygularım bana bunun bir kazadan farklı bir şey olduğunu söylüyordu, silah seslerini hatırlıyordum. İki el ateş edilmişti. Eli tüfekli şahsı görmüş bile olabilirdim... bir anlığına, çok geç. Belki de yalnızca bir hayaldi. Ama görmüş gibiydim. Westchester’a giderken aklıma böyle bir şey gelmişti. Bu kadar vakitten sonra, Amber’de yetkiyi elimde tutarken bile bu biricik yetersizliğimi kabullensem mi bilemiyordu. Flora’yı daha önce çok daha az şey bilirken bile kandırmıştım. Kazanan kombinasyondan şaşmamaya karar verdim.

"Dışarı çıkıp nereye isabet ettiğine bakacak durumda değildim," dedim. “Silah seslerini duydum. Kontrolü kaybettim. Tekerleğe isabet ettiğini farz

ettim ama asla tam olarak bilemedim. Soruyu sormamın tek sebebi, tekerleğin vurulduğunu nerden bildiğini merak etmemdi."

"Sana bunu Eric'ten öğrendiğimi söyledim zaten."

"Bunu söyleyiş tarzın beni rahatsız etti. Sanki tüm ayrıntıları, o seninle temasa geçmeden önce biliyormuşsun gibi."

Başını iki yana salladı.

"Öyleyse söz dizimimi mazur gör," dedi. "Bu, bazen bir şeylere, olaylar gerçekleştikten sonra baktığında olur. İma ettiğin şeyi inkâr etmem gerekecek. Bununla hiçbir ilgim yok ve olmadan önce de bilmiyordum."

"Eric hiçbir şeyi tasdik ya da inkâr edecek halde olmadığına göre, bu konuyu olduğu gibi kabullenmeliyiz," dedim,

"Şimdilik," diye ekledim, onu kendini savunması daha zor hal de bırakmak; dikkatini, hafızamda hâlâ varlığını koruyan küçücük kuşum sözlerim ya da ifadem vasıtasıyla belli edebilecek işaretlerden uzaklaştırmak için. "Daha sonra silahlı kişinin kim olduğunu öğrendin mi?" diye sordum.

"Hiçbir zaman," dedi. "Büyük ihtimalle kiralık serserinin teki. Bilmiyorum."

"Birisi beni bulup hastaneye kaldırmadan önce ne kadar bilinçsiz kaldığım konusunda bir fikrin var mı?"

Tekrar olumsuz anlamda salladı başını.

Bir şeyler beni huzursuz ediyordu ve ne olduğunu bir türlü kestiremiyordum.

"Eric hastaneye ne zaman götürüldüğümü söyledi mi?"

"Hayır."

"Yanında olduğum vakit, neden Eric'in Koz Kartı'nı kullanmak dururken Amber'e yürümeyi denedin?"

"Ona ulaşamadım."

"Seni Amber'e getirmesi için bir başkasını arayabilirdin," dedim. "Flora, bence yalan söylüyorsun."

Sadece bir testti, tepkisini görmek için. Neden olmasın?

"Ne hakkında?" diye sordu. "Başka hiç kimseye ulaşamadım. Hepsi şu ya da bu şekilde meşguldüler. demek istediğin bu mu?"

Beni süzdü.

Kolumu doğrultup onu işaret ettim ve arkamda, tam pencerenin dışında bir şimşek çaktı. Bir ürperti, bir elektrik hissettim. Gök gürültüsü de

etkileyiciydi.

"Eksik anlatarak suç işliyorsun," diye şansımı denedim.

Yüzünü elleriyle örtüp ağlamaya başladı.

"Ne demek istediğini biliyorum!" dedi. “Sorularının hepsini yanıtladım! Ne istiyorsun? Olay olduğunda ne nereye gittiğini, ne de sana kimin ateş ettiğini bilmiyorum! Sadece sana anlattığım gerçekleri biliyorum, kahrolasıca!"

Ya dürüst, ya da bu yöntemlerle aşılması imkânsız olduğuna kanaat getirdim. Hangisi olursa olsun, vaktimi boşa harcıyordum ve bu şekilde başka bir şey öğrenemezdim. Ayrıca kazanın benim için önemini düşünmeye başlamasından önce lafı başka konulara getirsem iyi olacaktı. Eğer orada kaçırdığım bir şey varsa, ilk bulan ben olmak istiyordum.

"Gel benimle," dedim.

"Nereye gidiyoruz?"

"Teşhis etmeni istediğim bir şey var. Sebebini sen baktıktan sonra söyleyeceğim."

Kalkıp beni takip etti. Caine’le ilgili hikâyeyi anlatmadan önce onu üst kata çıkarıp cesedin yanına götürdüm. Cesede büyük bir serinkanlılıkla baktı. Başıyla onayladı.

"Evet," dedi ve ekledi: “Daha önce görmemiş olsaydım bile, sırf senin için seve seve gördüğümü söylerdim."

Çekimser bir şeyler mırıldandım. Aile sadakati hep bir yerlerime dokunur. Flora’nın Caine’le ilgili söylediklerime inanmış mıydı, bilmiyordum. Ama birbirlerine denk sayılan şeyler denk olan başka şeylere de denk sayıldığından, çok da fark etmezmiş gibiydi. Ona Brand’le ilgili hiçbir şey söylemedim ve o da onun hakkında yeni bir bilgiye sahip değilmiş gibi gözüküyordu. Söyleyeceklerimi bitirdiğimde yaptığı tek yorum,

"Mücevher sana yakışıyor. Ya baş kısmı?" oldu.

"Böyle şeylerden bahsetmek için çok erken," dedim ona.

"Desteğimin değeri her ne ise..."

"Biliyorum," dedim. “Biliyorum."

Mezarım sessiz bir yer. Kolvir’in zirvesinin arka tarafında, üç kilometre kadar aşağıda, kayalık bir bayırda. Üç yanı doğa unsurlarına karşı korunmuş, üzerine bir çift bodur ağacın, çeşit çeşit fundanın, otun, koca halatlar halinde dağ sarmaşığının dikilmiş olduğu taşınmış toprakla

çevrelenmiş. Önünde iki oturma sırası olan uzun, alçak bir bina ve sarmaşıklar onu büyük oranda örtmeyi başarmış, çok şükür binanın cephesine adımın altına kazınmış tumturaklı bir yazıtın epey bir kısmını da kaplamışlar. Bina, doğaldır ki, çoğu zaman boş.

Oysa o akşam, Ganelon ve ben oraya, cömert bir şarap, ekmek somunu ve kahvaltılık erzakla gittik.

"Şaka etmiyormuşsun demek!" dedi, atından inip, yürüyüp, sarmaşıkları aralayıp, kazınmış sözcükleri ayışığında okuyunca.

"Elbette etmiyordum," dedim, aşağı inip atlarla ilgilenirken.

"Benim işte."

Atlarımızı yakında bir çalılığa bağlayıp yiyecek torbalarımızı indirdim ve en yakındaki sıraya götürdüm. İlk şişeyi açıp, bir çift kadehe kırmızı şarap doldurduğum sırada Ganelon da bana katıldı.

Kendi kadehini alıp, “Hâlâ anlamıyorum," dedi.

"Anlamayacak ne var? Öldüm ve buraya gömüldüm," dedim. “Bu, benim simgesel mezarım... yani ceset bulunamayınca dikilen cinsten. Benimkinden yakın zamanda haberdar oldum. Birkaç asır önce, benden ümit kesilince inşa edilmiş."

"Biraz ürpertici," dedi. “İçeride ne var o zaman?"

"Hiçbir şey. Gerçi ihtiyatlı davranıp bir boşluk ve tabut koymayı akıl etmişler, hani olur da kalıntılarım ortaya çıkardı ye. Böylece bir taşla iki kuş vuracaklar."

Ganelon kendine bir sandviç yaptı.

"Kimin fikriymiş bu?" diye sordu.

"Random’a sorarsan, ya Brand’den, ya da Eric’ten çıkmış fikir. Kimse tam olarak hatırlamıyor. Hepsi de o vakit bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüşler."

Kıkırdadı, kırış kırış, yaralı, kızıl sakallı şahsına mükemmelen uyan, kötücül bir ses çıkardı.

"Ya şimdi ne olacak mezarına?"

Omuz silktim.

"Sanırım bazıları mezarın bu şekilde boş durmasının yazık olduğunu düşünüyor ve onu doldurduğumu görmekten hoşlanırlar. Bununla birlikte gelip de kafayı çekmek için güzel bir yer. Aslında daha saygılarımı sunmadım."

Bir çift sandviç yaptım, ikisini de yedim. Geri dönüşümden beri ilk gerçek molaydı bu ve belki de uzunca bir müddet için de sonuncusu olacaktı. Bilmek mümkün değildi. Ama geçen hafta boyunca Ganelon'la hiç konuşma fırsatı bulamamıştım ve o, güvendiğim pek az kişiden biriydi. Ona her şeyi anlatmak istiyordum. Mecburdum buna. İşin bizler gibi parçası olmayan biriyle konuşmalıydım. Öyle de yaptım.

Ay hatırı sayılır bir mesafe kat etti ve anıt mezarımdaki kırık camların sayısı katlanarak arttı.

"Peki diğerleri bunu nasıl karşıladılar?" diye sordu bana.

"Tahmin edilebileceği gibi," diye yanıt verdim. "Julian'ın, inandığını söylemesine rağmen tek bir kelimesine bile inanmadığını anlayabiliyordum. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyor ve bana meydan okuyacak konumda değil. Benedict'in de bana inandığını sanmıyorum, ama onun tepkilerini okumak çok daha zor. Burada vaktini geçiriyor ve umarım ki bunu yaparken şüphe duyarak bana avantaj sağlıyor. Gerard'a gelince, içimden bir ses, bunun onun için bardağı taşıran son damla olduğunu ve bana duyduğu son güven kırıntısını da yitirdiğini söylüyor. Yine de Caine'in cesedini korudan çıkarmama eşlik etmek için yarın erkenden Amber'e dönecek. Bunu safariye çevirmenin hiç anlamı yok, ama aile eşrafından bir bulunsun istedim. Deirdre'yi sorarsan... Buna sevinmiş gibiydi. Ağzımdan çıkan tek kelimeye bile inanmadığından eminim. Ama fark etmez. O hep benim yanımda olmuş ve Caine'i asla sevmemiştir. Konumumu sağlamlaştırmama sevindiğini söyleyebilirim. Llewella'nın inanıp inanmadığını cidden bilemiyorum. Bildiğim kadarıyla birbirimize ne yaptığımızla zerre kadar ilgilenmiyor. Fiona tüm bu olanlar karşısında düpedüz neşelenmiş görünüyordu. Ama onun olaylara bakış şekli hep böyle mesafeli ve kibir doludur. Aklından nelerin geçtiğinden asla emin olamazsın."

"Onlara Brand meselesini daha açmadın mı?"

"Hayır. Onlara Caine'den bahsettim ve yarın akşama dek hepsinin Amber'de bulunmalarını istedim. Brand meselesi o zaman gündeme gelecek. Denemek istediğim bir fikrim var."

"Hepsiyle Koz Kartları aracılığıyla mı bağlantı kurdun?"

"Öyle."

"Sana bu konuyla ilgili sormak istediğim bir şey var. Silah almak için gittiğimiz gölge dünyada telefonlar vardı..."

"Evet?"

"Biz oradayken telefonları gizlice dinleme yöntemleri hakkında bilgi sahibi oldum. Sence, Koz Kartları'nın da dışarıdan dinlenebilmesi olası mıdır?"

Gülmeye başladım, sonra ima ettiklerinin bazıları kafama dank edince kendime hâkim oldum. Sonunda "Bilmiyorum," dedim. "Dworkin'in yaptıklarının büyük bir kısmı hâlâ sır niteliğini koruyor... Bunu hiç düşünmemiştim. Kendim hiç denemedim. Ama merak ediyorum da..."

"Kaç deste var, biliyor musun?"

"Şey, ailedeki herkesin bir iki destesi vardır, kütüphanede de bir düzine kadar yedek bulunur. Başka var mı, bilemiyorum."

"Bana öyle geliyor ki sırf onları dinleyerek bile birçok şey öğrenilebilir."

"Evet. Babamın destesi, Brand'inki, benim asıl destem, Random'un kaybettiği... Kahretsin! Bugünlerde hesabı tutulmayan birçok deste var. Bu konuda ne yapmalı, bilmiyorum. Bir sayım çizelgesi tutup bazı deneyler yapmalı sanırım. Söylediğin için sağ ol."

Başıyla onayladı ve bir süre içkilerimizi sessizlik içinde yudumladık.

Sonra, "Ne yapacaksın, Corwin?" diye sordu.

"Ne konuda?"

"Her konuda. Şimdi kime saldıracağız ve hangi sırada?"

"Asıl niyetim Amber'de işler yoluna girer girmez kara yolu takip ederek kaynağına kadar ulaşmaktı," dedim. "Oysa şimdi öncelik sırasını değiştirdim. Şayet yaşıyorsa, Brand'in olabildiğince çabuk geri getirilmesini istiyorum. Eğer yaşamıyorsa ona ne olduğunu öğrenmeyi."

"Peki ya düşman sana soluklanman için vakit tanıyacak mı? Şu anda yeni bir saldırı hazırlanıyor olabilir."

"Evet, elbette. Bunu düşündüm. Biraz daha vaktimiz olduğunu düşünüyorum, çünkü yenilgiye uğratılmalarının üzerinden çok geçmedi. Kendilerini tekrar toplamaları, güçlerini arttırmaları, durumu yeni silahlarımız ışığında yeniden değerlendirmeleri gerekiyor. Şu anda aklımdan geçen, yol boyunca onların yeni faaliyetlerine dair önceden uyarılmamızı sağlayacak gözetleme istasyonları kurmak. Benedict bu operasyonun sorumluluğunu üstlenmeyi kabullendi bile."

"Ne kadar vaktimiz olduğunu merak ediyorum."

Ona bir kadeh daha içki doldurdum, çünkü aklıma gelen tek yanıt buydu.

"Avalon’da işler hiç bu kadar karmaşık değildi... bizim Avalon’umuzda yani."
"Doğru," dedim. “O günleri özlemle anan bir tek sen değilsin. En azından, şimdi bakınca daha basit görünüyorlar."
Başıyla evetledi. Ona sigara uzattım, ama reddedip piposunu yaktı. Ateşin ışığında hâlâ boynumda asılı duran Hüküm Mücevheri’ni tetkik etti.
"Bu şeyle hava şartlarını kontrol edebiliyor musun gerçekten?" diye sordu.
"Evet," dedim.
"Nereden biliyorsun?"
"Denedim. İşe yarıyor."
"Ne yaptın?"
"Bu öğlenki fırtına. Benimdi."
"Merak ediyorum..."
"Neyi?"
"Bu tarz bir güçle ne yapardım. Bu gücü ne yapmak için kullanırdım."
"Aklıma esen ilk şey," dedim, mezarımın duvarına bir tokat aşk ederek, “bu yeri yıldırımlarla yok etmek oldu... Sürekli yıldırım yağdırıp taş taş üstünde bırakmamak. Hiç kimsenin aklında gücüme dair şüphe kalmazdı."
"Neden yapmadın?"
"Sonra biraz daha düşündüm. Boş versene, dedim. Eğer yeterince akıllı, ya da güçlü, ya da şanslı olmazsam çok geçmeden burası gerçekten bir işe yarayabilir. Böyle bir olay karşısında kemiklerimi nereye atmalarını isteyeceğimi düşündüm. O anda farkına vardım ki, burası aslında gayet güzel bir yer... yüksek, temiz, doğa unsurlarının hâlâ çıplak dolaştığı bir yer. Göz alabildiğine kaya ve gökyüzü. Yıldızlar, bulutlar, güneş, ay, rüzgâr, yağmur... diğer cesetlerin birçoğundan daha iyi eşlikçiler. Neden şu anda yanımda olmasını istemediğim birinin yanında yatayım ki, hem yanımda olmasını istediğim birileri de yok."
"Ya marazi düşüncelere kapılıyorsun, Corwin, ya da sarhoşsun. Belki de ikisi birden. Üstelik huysuzsun da."
"Sen kimsin de neye gerek duyduğumu söylüyorsun?"
Yanıbaşımda gerginleştiğini, sonra rahatladığını hissettim
"Bilmiyorum," dedi sonra. “Sadece gördüğümü dile getiriyorum."
"Askerler ne durumda?" diye sordum.

"Sanırım hâlâ şaşkın haldeler, Corwin. Cennetin yamaçlarında bir kutsal savaşta çarpışmaya geldiler. Geçen haftaki dövüşün böyle olduğunu sanıyorlar. Kazandığımızı gördüklerinden, bu konuda mutlular. Ama bu bekleyiş, şehirde olmak. Bu yeri anlamıyorlar. Düşman sandıklarının bazıları artık dost. Kafaları karışık. Bir savaş ihtimaline karşı hazır tutulduklarını biliyorlar, ama bunun kime karşı, ya da ne zaman olacağından habersizler. Kışlalarından çıkmalarına izin verilmediği için varlıklarının askerlerin ve ordunun büyük kısmından tepki aldığını henüz kavrayabilmiş değiller. Ama çok yakında farkına varabilirler. Bu konuyu açmak için bekliyordum, ama son zamanlarda çok meşguldün..."

Bir süre oturup sigaramı tüttürdüm.

Sonra, “Öyleyse onlarla konuşsam iyi olur," dedim. “Gerçi yarın buna fırsatım olmayacak ve acilen bir şeyler yapılmalı. Buradan ayrılmaları gerektiğini düşünüyorum... Arden Ormanı’nda bir açık hava kampına. Evet, yarın. Geri döndüğümüz de senin için haritada işaretleyeceğim. Bunun onları kara yola yakın tutmak için olduğunu söyle. Onlara bir diğer saldırının gelmesinin an meselesi olduğunu söyle... ki bu basbayağı doğru. Onlara talim yaptır, savaşçı nitelikleri pas tutmasın. İlk fırsatta aşağı inip onlarla konuşacağım."

"Bu seni Amber’de kişisel bir güçten yoksun bırakacaktır."

"Doğru. Ama hem güvenimin bir işareti, hem de saygı gösterisi olarak işe yarayabilir bir risk. Evet, sanırım faydalı bir hareket olacak bu. Olmazsa..." Omuz silktim.

Bir kadeh daha doldurdum ve boş bir şişeyi daha mezarıma salladım.

"Bu arada," dedim, “özür dilerim."

"Ne için?"

"Henüz farkına vardım ki marazi düşüncelere kapılmışım, sarhoş ve huysuzum. Buna gerek yok."

Kıkırdadı ve kadehini benimkine vurdu.

"Biliyorum," dedi. “Biliyorum."

Böylece, ay düşerken orada oturduk, ta ki son şişe de hemcinslerinin yanına defnedilene kadar. Bir süre geçmiş günlerden bahsettik. En sonunda sustuk ve gözlerim Amber’in üzerindeki yıldızlara kaydı. Buraya gelmekle iyi etmiştik, ama şehir artık beni geri çağırıyordu. Düşüncelerimi bilen Ganelon kalktı ve gerindi, atlara gitti. Bense mezarımın yanında hacet giderdim, sonra onu izledim.

Bölüm 5

Tekboynuz Korusu, Arden’in içlerinde, Kolvir’in güneybatısında, yerin Garnath denen vadiye doğru nihai alçalışına başladığı çıkıntının yakınlarındadır. Garnath, geçtiğimiz yıllar da lanetlenmiş, yakılmış, istila edilmiş ve savaşlara tanık olmuşsa da, komşusu olan dağlık araziye hâlâ el sürülmemiştir.

Babamın, tekboynuzu asırlar önce gördüğünü iddia ettiği ve onu Amber’in hamisi ilan edip hanedan armasına işletmesine neden olan tuhaf olayların yaşandığı yer, bildiğimiz kadarıyla Garnath’ın denize bakan manzarasından artık pek görülmeyen, yukarı kenardan yirmi otuz adım içeride bir noktadadır.

Burası, bir kaya parçasından sızan küçük pınarın berrak bir havuz oluşturduğu, taşarak bir dereciğe dönüştüğü, Garnath’a doğru aşağılara aktığı asimetrik şekilli, açık bir alandır.

Gerard ve ben, ertesi gün işte bu yere doğru sürdük atlarımızı, şehirden bizi Kolvir’den aşağı iniş yolunun yarısında yakalayan bir saatte, güneş önce ışık parçacıklarını okyanusun üzerinde sektirip ardından göğe kucak dolusu savurmadan önce. Güneş bununla meşgulken, Gerard dizginlere asılıp durdu. Ardından atından indi, aynısını yapmamı işaret etti. Yıldız’ı, ve Gerard’ın devasa benekli atının yanında götürdüğümüz yük atını bırakıp indim. Onu içi yarı yarıya çakıl dolu dağa kadar izledim. Durdu, yanına geldim.

"Ne oldu?" diye sordum.

Dönüp benimle yüzleşti; gözleri kısılı, ağzı sımsıkı kapalıydı pelerinini çözdü, katladı, yere bıraktı. Kılıç kemerini de çözüp pelerinin üzerine koydu.

"Kılıcını, pelerinini bırak," dedi. “Sana engel olmaktan başka bir şeye yaramazlar."

Ne olacağına dair içimde bir sezgi vardı ve buna uymanın daha iyi olacağına hükmettim. Pelerinimi katladım, Hüküm Mücevheri’ni Grayswandir’in yanma koydum ve bir kez daha onun yüzüne baktım. Tek bir sözcük çıktı ağzımdan.

"Neden?"

"Çok zaman geçti," dedi, “unutmuş olabilirsin."

Bana ağır ağır yaklaştı, gardımı alıp geriledim. Bana yumruk atmadı. Ondan daha hızlıydım. İkimiz de çömelmiştik; sol eliyle yavaş pençeleme hareketleri yapıyor, vücuduna yakın tuttuğu sağ eli hafifçe seğiriyordu.

Eğer Gerard’la dövüşmek için bir yer seçecek olsaydım, burayı seçmezdim. O da bunun farkındaydı elbette. Eğer Gerard’la dövüşeceksem bunu ellerimle yapmayı da tercih etmezdim. Kılıçla ya da sopayla dövüşte ondan iyiyimdir. İçine hızın ve stratejinin karıştığı her şey, onu kendimden uzak tutup arada bir vurarak, gitgide yoğunlaşan saldırılar karşısında açık vermesini sağlayacak kadar yormamı sağlar. Bunun da farkındaydı elbette. Bu yüzden beni böyle tuzağa düşürmüştü.

Ama Gerard’ı anlıyordum, şimdi de onun kurallarına göre oynamaya mecburdum.

Her bir adımıyla beni sıkıştırırken birkaç kez elini savuşturdum. Nihayet şansımı değerlendirip eğildim ve bir yumruksa vurdum. Midesinin hemen yukarısına hızlı, sert bir sol indirdim. Sağlam bir tahtayı kırabilir veya bir ölümlünün iç organlarını paramparça edebilirdi. Ne yazık ki zaman Gerard'ı yumuşaklaştırmamıştı. Homurdandığını işittim, ama sağ yumruğu engelledi, sağ elini sol kolumun altından geçirdi ve omzumu arkadan yakaladı.

Kıramayacağım bir omuz kilidiyle karşılaşmayı bekleyerek ona sımsıkı yapıştım ve dönüp ileri iterek sol omzunu aynı kilitte yakaladım, sağ bacağımı dizinin arkasına takıp onu devirmeyi başardım.

Ama beni bırakmamıştı, üzerine devrildim. Kendi kavrayışımı gevşettim ve yere düştüğümüz sırada sağ dirseğimi sol böğrüne indirebildim. İdeal bir açı değildi ve sol eli uzanıp başımın arkasında bir yerlerde sağ eliyle birleşti.

Eğilerek kaçabildim, ama kolum hâlâ ondaydı. Bir anlığına sağ elimi dosdoğru kasığına indirme fırsatı yakaladıysam da, kendime hâkim oldum. Hani kemer altına vurmaktan çekindiğimden filan değil, biliyordum ki Gerard’a bunu yapsam refleksleri omzumu kırmasına neden olabilirdi. Bunun yerine alnımı çakıllara sürterek sol kolumu başının arkasına geçirmeyi başardım, bir yandan da sağ kolumu bacaklarının arasından kaydırıp onu sol uyluğundan tuttum. Bunu yapar yapmaz da geriye yuvarlandım, ayaklarım yere değer değmez bacaklarımı düzleştirmeye kalkıştım. Onu havaya kaldırıp tekrar yere vurmak, sıkı da bir omuz atmak niyetindeydim.

Ne var ki Gerard bacaklarını makaslayıp sola yuvarlandı, beni gövdesinin üzerinden takla atmak zorunda bıraktı. Öbur tarafa geçerken başını bırakıp sol kolumu kurtardım. Sonra ters yöne ilerleyip sağ kolumu çektim ve ayağını bükmek için harekete geçtim.

Ama Gerard bunu yutmamıştı. O sırada kollarını tekrar altına almıştı. Müthiş bir çabayla kendini kurtardı ve dönerek ayağa kalktı. Ben de doğrulup geriye sıçradım. Hiç vakit kaybetmeden üzerime yürümeye başladı ve eğer onunla güreşe tutuşursam canımı çıkaracağını anladım. Birkaç numara denemeliydim.

Ayaklarını izledim ve en iyi olduğuna inandığım anda, tam ağırlığını sol ayağına verdiği sırada eğilerek, öne uzattığı kollarının arasından geçtim. Sağ bileğini yakalayıp, arkasından neredeyse bir buçuk metre yukarıya kaldırdım. Yüzüstü kapaklandı, ileriye, sola düştü.

Ayağa kalkmaya çabaladı ve çenesine, onu tekrar yere indiren bir sol vurdum. Başını iki yana salladı ve bir kez daha ayağa kalkarken kendini kollarıyla korudu. Midesini tekmelemeye çalıştım, ama kendi ekseni etrafında dönerken ıskalayıp kalçasına isabet ettirdim. Dengesini koruyup, gene üzerime geldi.

Yüzüne yumruklar savurup çevresinde daire çizdim. İki kez daha midesine vurdum ve sekerek uzaklaştım. Gülümsedi. Ona yaklaşmaktan korktuğumu biliyordu. Karnına bir tekme salladım, tutturdum. Kolları boynuna, tam köprücük kemiğinin üzerine bir kesme indirebileceğim kadar aşağı düştü. Fa kat tam o anda ileri uzanıverdi ve belime dolandı. Elimin kenarını çenesine vurdum ama bu onu kavrayışını sıkılaştırmaktan ve ayaklarımı yerden kesmekten alıkoymadı. Tekrar vurmak için artık çok geçti. O muazzam kollar daha şimdiden böbreklerimi eziyordu. Parmaklarımla şah damarını aradım, sıktım.

Ama beni başının üzerine kaldırmaya devam etti. Ellerim gevşedi, kurtuldu. Sonra köylü kadınlar çamaşırları nasıl taşlara vurursa, işte öylece sırt üstü çarptı beni çakıllara.

Gözlerimin önünde yıldızlar uçuştu; beni sürükleyerek tekrar ayağa kaldırırken dünya titreşen, yarı gerçek bir mekân olmuştu. Yumruğunu gördüm...

Gün doğumu çok hoştu, ama açısı yanlıştı... Yaklaşık doksan derece...

Birdenbire başım dönmeye başladı. Sırtımdan başlayın nemin civarında bir yerlerde büyük şehre ulaşan, acıdan oluşmuş bir yol haritasının farkına

vardığım sırada dengelendi

Havada asılıydım. Başımı azıcık çevirdiğimde, aşağı doğru, çok uzun bir mesafe olduğunu görebiliyordum.

Vücuduma takılı bir çift güçlü mengene hissediyordum omzumda ve uyluğumda. Dönüp baktığımda, bunların eller olduğunu gördüm. Boynumu biraz daha büktüğümde gördüm ki Gerard'ındı bu eller. Beni başının üzerinde, bir kol boyu yükseklikte tutuyordu. Yolun tam bitiminde durmuştu; Garnath'ı ve çok aşağılardaki kara yolun bitimini görebiliyordum.

Eğer beni bıraksa bir kısmım uçurumun yüzünü kaplayan kuş pisliklerine karışır, geri kalanım da geçmişte bıraktığım kum sallara vuran denizanalarına dönerdi.

"Evet. Aşağı bak, Corwin," dedi, kımıldandığımı hissedip, benimle göz göze gelmek üzere başını kaldırınca. “Tek yapmam gereken ellerimi açmak."

"Seni duyuyorum," dedim sessizce, bir yandan da şayet buna karar verirse onu da beraberimde götürmenin bir yolunu arıyordum.

"Ben zeki bir adam değilim," dedi. “Ama bir düşünceye kapıldım... çok korkunç bir düşünceye. Bu konuda yapmayı bildiğim tek şey bu. Düşündüm ki, Amber'den inanılmaz bir süredir uzaktasın. Hafızanı kaybetme hikâyenin gerçek olup olmadığını bilmem imkânsız. Geri döndün ve işlerin başına geçtin ama henüz burada tam anlamıyla hüküm sürmüyorsun. Benedict'in hizmetçilerinin ölümü canımı sıkmıştı, şimdi Caine'in ölümüyle canımın sıkılmış olduğu gibi. Ama Eric de kısa bir süre önce öldü, Benedict ise sakat kaldı. Olayların bu kısmından seni sorumlu tutmak çok kolay değil, ama bunun ihtimal dahilinde olabileceği aklıma geldi... eğer böyleyse kara yoldan gelen düşmanlarımızla gizlice müttefik olmuşsun demektir."

"Öyle değilim," dedim.

"Fark etmez, çünkü söylediklerimi dinleyeceksin," dedi.

"Sadece lafımı bitirene kadar bekle. Her şey olacağına varır. Eğer, uzun süreli yokluğunda şu anki durumu tezgâhladıysan -hatta belki de planının parçası olarak babamızı ve Brand'i ortadan kaldırarak- öyleyse sana tahtı gasp edişine karşı beliren aile içi direnişi ortadan kaldırmaya kararlı gözüyle bakıyorum."

"Şayet durum böyle olsa, gözlerim oyulsun ve zindana kapatılayım diye kendimi Eric’e teslim eder miydim?"

"Sözümü kesme!" diye tekrarladı. “Pekâlâ, buna yol açacak hatalar işlemiş olabilirsin. Artık fark etmez. Söylediğin kadar masum, ya da alabildiğine suçlu olabilirsin. Aşağı bak, Corwin. >Hepsi bu. Kara yola bak. Eğer bu senin eserinse, kat edeceğin yolun sınırı ölümdür. Sana gücümü bir kez daha gösterdim, bir ihtimal unutmuşsundur diye. Seni öldürebilirim, Corwin. Kılıcının seni koruyacağına güvenme, seni elime geçirmem yeter. Üstelik sözümü tutmak için, bunu yapacağım da. Söz veriyorum ki, eğer suçluysan, bunu öğrendiğim an öldüreceğim seni. Şu an yaşamım, seninkine bağlı olduğu için garantilendiğini de aklından çıkarma, Corwin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şu an tüm kardeşlerimiz Koz Kartım vasıtasıyla bizi izliyor ve dinliyorlar. Artık maksadını tüm aileye belli etmeksizin işimi bitirmeyi planlayamazsın. Böylelikle, yerine getiremeden ölsem bile sözüm tutulmuş olacak."

"Anlıyorum," dedim. “Peki ya bir başkası seni öldürürse. İkimizin birden icabına bakmış olur. Bu da siperlere yalnız Julian, Benedict, Random ve kızların geçmesini sağlar Bu -her kimse- o kişi için çok, ama çok daha iyi. Söylesene kimin başının altından çıktı bu fikir?"

"Benim fikrimdi! Yalnızca benim!" dedi ve kavrayışının sıkılaştığını, kollarının kıvrılıp gerginleştiğini hissettim. “Ortalığı karıştırmaya çalışıyorsun sadece! Hep yaptığın gibi!" diye inledi. “Sen geri gelene kadar her şey yolundaydı! Tanrı cezanı versin, Corwin! Bence hepsi senin suçun!"

Sonra beni havaya fırlattı.

"Suçsuzum, Gerard!" demeyi başaracak vakit bulabildim.

Sonra beni yakaladı -kocaman, omzumu yerinden çıkartacak bir kavrayışla- ve beni uçurumun kenarından çekip aldı.

Beni iç tarafa savurdu, döndürdü ve ayaklarımın üzerine bıraktı. Hiç durmaksızın yürüdü, dövüştüğümüz çakıllı bölgeye gitti. Onu izledim, eşyalarımızı toparladık.

Koskoca kemerini tokalarken bana baktı ve gözlerini gene kaçırdı.

"Bir daha bu konuyu açmayacağız," dedi.

"Anlaştık."

Döndüm ve atlara yürüdüm. Bindik, yoldan aşağı inmeye devam ettik.

Pınar, koruda küçük müziğini icra ediyordu. Artık daha da yükselmiş olan güneş, yaprakların arasından ışık huzmelerini satıyordu. Yerde hâlâ bir miktar çiy vardı. Caine'in mezarı için kestiğim çimenler hâlâ ıslaktı.

Yanıma aldığım beli çıkartıp mezarı açtım. Gerard tek kelime etmeksizin cesedi bu iş için getirdiğimiz yelken bezine yatırmama yardım etti. Bezi cesedin etrafına sardık ve büyük, gevşek ilmeklerle diktik.

"Corwin! Bak!" Bu bir fısıltıydı ve Gerard'ın eli omzumu kavradı.

Bakışlarının yönünü takip edince donakaldım. Görüntüyü seyrederken kılımızı bile kıpırdatmadık: üzerini yumuşak, ışıl ışıl bir beyazlık çepeçevre sarmıştı, adeta kıl ve yeleyle değil, kuş tüyüyle kaplı gibiydi; küçük yarık toynakları, tıpkı ince başından yükselen boğumlu boynuz gibi altındandı. Küçük kayalardan birinin üzerine çıkmış, orada biten likenleri yiyordu.

Başını kaldırıp bize doğru baktığı vakit gözleri parlak zümrüt yeşiliydi. Bir an süren hareketsizliğimizi paylaştı. Sonra ön ayaklarıyla çabuk, huzursuzca bir hareket yaptı ve taşa üç kez vurdu. Sonra bulanıklaştı ve bir kar tanesi gibi, sessizce gözden yitti, belki de sağımızdaki ağaçlara doğru.

Doğruldum ve taşa gittim. Gerard arkamdan geldi. Orada, yosunlarda küçük toynak izlerini gördüm.

"Sanırım gerçekten gördük," dedi Gerard.

Başımla onayladım.

"Bir şey gördüğümüz kesin. Onu daha önce görmüş müydün?"

"Hayır. Ya sen?"

Başını iki yana salladı.

"Julian onu bir kez gördüğünü iddia ediyor," dedi, " uzaktan. Dediğine göre, tazılar onu takip etmeye yanaşmamışlar."

"Çok güzeldi. O uzun, ipek gibi kuyruk, o parlak toynaklar..."

"Evet. Babam onun hep hayra alamet olduğunu söylerdi."

"Ben de öyle yormak isterim."

"Görünmesi için tuhaf bir zaman... bunca yılın ardından…"

Tekrar onayladım.

"Özel bir âdet var mı? Yani o bizim hamimiz olduğuna ve... bir şey yapmamız gerekiyor mu?"

"Varsa bile babam bana hiç söylemedi," dedim. Tekboynuzun üzerinde belirmiş olduğu kayayı okşadım. "Eğer talihimizi biraz olsun değiştirebilirsen, eğer bize bir derece zarafet bahşedebilirsen... teşekkürler,

tekboynuz," dedim. “Bunu yapamasan bile böyle kara bir zamanda bizi varlığınla aydınlattığın için sağ ol."

Sonra uzaklaşıp pınardan su içtik. Kasvetli yükümüzü üçüncü atın sırtına bağladık. Atlarımızı, su haricinde hiçbir şeyin kıpırdamaz olduğu bir yere gelene kadar yularlarından çektik.

Bölüm 6

Yaşamın bitmek bilmeyen törenleri ardı arkası kesilmemecesine ortaya çıkıverir; insanlar umudun göğsüne saldırmaktan hiç vazgeçmez; yağmurun olduğu yerde dolunun olmadığı hiç görülmüş müdür? O akşam, uzun ömrümde kazandığım tüm bilgelik, yaratıcı bir endişenin ruhuyla sunulmuş, Random'un başını sallaması ve dostça yaptığı müstehcen bir hareketle yanıt bulmuştu.

Kütüphanedeydik ve büyük yazı masasının bir ucunda oturuyordum. Random sağımdaki iskemledeydi. Gerard odanın diğer ucundaydı, duvara asılı silahları inceliyordu. Belki de Rein'in eseri olan tekboynuz kabartmasıydı baktığı. Neye bakarsa baksın, kitaplıkların yanıbaşında, tam ortada bir koltuğa yığılmış, ayaklarını bileklerinden çaprazlayıp uzatmış, kollarını kavuşturmuş, pullu çizmelerini tetkike koyulmuş olan Julian'ı bizimle birlikte o da görmezden geliyordu. Boyu neredeyse bir altmış olan Fiona'nın yeşil gözleri, şöminenin yanında sohbet etmekte olduğu Flora'nın mavi gözlerine dikilmişti; saçı şöminede olmayan ateşin boşluğunu doldurmakla kalmıyor, adeta için için yanıyordu. Bana her zaman olduğu gibi bir sanatçının karşısında henüz gerileyip aletlerini bir kenara bıraktığı, gülüşünün ardında yavaşça soruların şekillendiği bir eseri anımsatıyordu. Boynunun bitiminde, sanatçının başının Fiona'nın köprücük kemiğini çenttiği yer, daima gözümü bir büyük ustanın imzasına çekerdi, bilhassa başını daha boylu olan bizlere doğru, soru sorarcasına, ya da amirane tavırla kaldırdığında. Tam o sırada belli belirsiz gülümser kabullenmenin huzursuz edici özelliğini hiçbir zaman hafifletmediği geleceği görme yetisiyle, hiç şüphesiz bakışımın farkındaydı. Llewella bir köşeye çekilmiş, bir kitabı incelermiş gibi yapıyordu, sırtı bize dönüktü, yeşil saçının bukleleri kovu renkli yakasının biraz yukarısında sallanıyordu. Uzak duruşunun altında düşmanlık mı, yabancılığın sebep verdiği mahcubiyet mi, yoksa sadece ihtiyat mı olduğunu bilemiyordum Belki de hepsi birden. Onun varlığı Amber'de alışıldık bir şey değildi.

...İşte o yorumu yapmama ve Random'un da kabullenmesine sebep olan şey, benim kişisel farklılıkları aşıp, işbirliği arzusu yaratmayı amaçladığım

bir zamanda, bir gruptan ya da aileden çok, bir bireyler topluluğu oluşturmamızdı.

Aşina bir mevcudiyet hissettim, “Merhaba, Corwin", dendiğini işittim, Deirdre benimle bağlantı kuruyordu. Elimi uzattım, onun elini sıkıca tutup çektim. Öne doğru bir adım attı, sanki kuralları olan bir dansın ilk adımıymış gibi. Yaklaşıp yüzüme baktı. Bir an için demir parmaklıklı bir pencere başını ve omuzlarını çerçeveledi. Canlı bir duvar halısı solundaki duvarı süsledi. Önceden planlanmış bir pozdu elbette. Yine de etkiliydi. Koz Kartımı sol elinde tutuyordu. Gülümsedi. O belirdiği sırada diğerleri de bize baktılar ve Deirdre yavaşça dönüp, makineli tüfekli bir Mona Lisa gibi hepsini vurdu o gülücüğüyle.

"Corwin," dedi bana küçük bir öpücük verip geri çekilerek, "Sanırım erkenciyim."

"Asla," dedim, yerinden henüz kalkmış ve benden birkaç saniye erken davranarak aynı şeyi söylemiş olan Random’a dönüp…

Random Deirdre’nin elini tutup, onu bara doğru çekerken, "Sana bir içki ikram edebilir miyim, kız kardeşim?" diye sordu.

"Ah, evet. Teşekkürler," dedi Deirdre ve Random ona şarap sundu ve Deirdre’nin Flora’yla geleneksel atışmasını böylelikle engelledi, ya da en azından geciktirdi. Hiç değilse anımsadığım eski sürtüşmelerin hâlâ devam ettiğini görmüştüm. Bu, bana Deirdre’nin o anlık eşlikçiliğine mal olduysa da, benim için çok önemli olan yerel huzur endeksini yükseltmişti. Random canı istediğinde böyle şeylerde çok başarılı olabilir.

Parmaklarımla masanın kenarında davul çaldım, ağrıyan omzumu sıvazladım, bacak bacak üstüne attım, sonra vazgeçtim, bir sigara yakıp yakmamayı düşündüm...

Birdenbire gelivermişti. Odanın diğer ucunda Gerard soluna dönmüş, bir şey söylemiş ve elini uzatmıştı. Bir an sonra

Benedict’in, grubumuzun son üyesinin, sol ve tek elini tutuyordu.

Tamam. Benedict’in buraya benim değil de Gerard’ın Koz

Kartı’yla gelmesi, bana karşı duygularını belli etme yoluydu.

Aynı zamanda beni göz altında tutmak için kurulmuş bir ittifakın işareti miydi? En azından beni meraklandırmak için yapıldığı su götürmezdi. Gerard’a sabahki gösteriyi yaptıran Benedict miydi? Belki de.

O anda Julian doğruldu, odanın diğer tarafına yürüdü, Benedict’e bir şeyler söyleyip elini sıktı. Bu hareketlilik Llewella’nın merakını

cezbetmişti. Döndü, kitabını kapayıp bir kenara koydu. Sonra gülümseyerek ilerledi ve Benedict'le merhabalaştı, Julian'ı başıyla selamladı, Gerard'a bir şeyler söyledi.

Bu doğaçlama sohbet ısındı, hareketlendi. Tamam ve tamam.

Dörde üç. İki kişi ortada.

Odanın diğer ucundaki grubu izleyerek bekledim. Hepimiz oradaydık ve onlara hitap edip aklımdakini uygulamaya geçebilirdim. Bununla birlikte...

Çok baştan çıkarıcıydı. Biliyordum ki hepimiz o gerilimi hissedebiliyorduk. Sanki odada aniden iki manyetik kutup harekete geçmişti. Demir tozlarının hangi yönlere çekileceğini merak ediyordum.

Flora bana kısacık bir bakış attı. Bir gecede fikrini değiştirmemiştir, diye umuyordum... tabiî yeni bir gelişme olmadıysa.

Hayır, bir sonraki hareketini tahmin edebileceğimden emindim.

Yanılmamıştım da. Onun susamaktan ve bir kadeh şaraptan bahsettiği çalındı kulağıma. Yarı yarıya döndü ve benim bulunduğum tarafa yöneldi, sanki Fiona'nın da kendisine katılmasını beklermiş gibiydi. Bu gerçekleşmeyince bir anlığına durakladı, ansızın tüm dikkatlerin odak noktası oldu, bu gerçeğin farkına vardı, küçük bir karar verdi, gülümsedi ve bana doğru yürüdü.

"Corwin," dedi, “sanırım bir kadeh şarap iyi olurdu."

Başımı çevirmeden ve gözlerimi önümdeki tablodan ayırmadan, geriye doğru seslendim. “Random, rica etsem Flora ya bir kadeh şarap ikram eder miydin?"

"Lafı mı olur," diye yanıtladı ve gereken sesleri işittim.

Flora başıyla onayladı, yüzünden gülücüğünü sildi ve arkaya, sağıma geçti.

Dörde dört, sevgili Fiona odanın ortasında cayır cayır yanıyordu. Bunun tümüyle bilincinde ve zevkine vararak, aniden en yakın iki raf sırasının arasında asılı duran, ince işlenmiş, koyu renk çerçeveli aynaya döndü. Sağ şakağının yakınında başıboş kalmış bir tutam saçı düzeltmeye koyuldu.

Hareketi, halının kırmızı ve altın rengi geometrisinde, sol ayağını koyduğu yerin yakınında yeşil ve gümüş rengi bir şimşek gibi çakmıştı.

Aynı anda hem küfretmek, hem de gülümsemek istiyordum. Adı batasıca sürtük, yine oyun oynuyordu bizimle. Ama her zamanki gibi olağanüstüydü. Hiçbir şey değişmemişti. Küfür etmeden, gülümsemeden, ileri yürüdüm, tıpkı onun yapacağımı bildiği gibi.

Ama Julian da yaklaşmıştı, hem de benden biraz daha çabuk. Fiona’ya daha yakın olduğundan saç tutamını benden hemen önce fark etmiş olabilirdi.

Fiona’nın saçını kibarca tutup düzeltti.

Sonra da “Bileziğin, kız kardeşim," dedi hoş bir sesle. “Öyle görünüyor ki şu aptal şey, bileğinden vazgeçmiş. İşte... izninle."

Fiona Julian’a elini uzattı, zümrütlü zinciri bağladığı sırada o alçak kirpikli gülücüklerinden birini takındı. İşi tamamlayan Julian, Fiona’nın elini iki elinin arasına alıp, diğerlerinin hem meşgul görünüp hem de yan yan süzdükleri köşesine doğru götürmeye başladı.

"Paylaşmak üzere olduğumuz nüktenin senin de hoşuna gideceğine inanıyorum," dedi.

Elini kurtardığı sırada Fiona’nın gülümsemesi daha da hoş bir hal almıştı.

"Teşekkür ederim, Julian," diye yanıt verdi. “Duyduğum zaman güleceğimden hiç şüphem yok. Ama korkarım, her zamanki gibi son gülen ben olacağım." Dönüp koluma girdi ve "Fark ettim ki içimde daha büyük bir arzu var," dedi, “bir kadeh şarap içmek için."

Böylece onu yanımda götürdüm ve içki ikram edilmesini sağladım. Beşe dört.

Şiddetli duygular sergilemekten hoşlanmayan Julian geçmeden bir karar verdi ve bizi takip etti. Kendisine bir kadeh şarap koydu, yudumladı, on ya da on beş saniye beni süzdü, sonra konuştu, “Sanırım hepimiz buradayız. Aklından geçenleri anlatmaya ne zaman başlayacaksın?"

"Herkes sırasını savdığına göre," dedim, “daha fazla ertelemek için bir sebep göremiyorum." Sesimi yükseltip, odanın karşı tarafına yönelttim. “Vakit geldi. Yerlerimizi alalım."

Diğerleri de geldiler. Sandalyelerimizi çekip oturduk. Biraz daha şarap dağıtıldı. Bir dakika sonra dinleyiciler hazırdı.

"Teşekkürler," dedim son kıpırdanışlar da yatıştığında.

"Söylemek isteyebileceğim birkaç şey var ve bunların bazılarını söyleyebilirim de. Olayların akışı daha önce olanlara göre şekillenecek ve vakit kaybetmeden başlayacağız. Random, dün bana anlattıklarını onlara da anlat."

"Pekâlâ."

Çalışma masasının gerisindeki koltuğa gittim ve Random öne çıkıp masanın kenarına oturdu. Öne eğilip onun Brand’le iletişim kuruşunu ve

kurtarma teşebbüsünü bir daha dinledim. Hikâyenin özetlenmiş bir haliydi ve Random aklıma soktuğundan beri gitmek bilmeyen spekülasyonlardan arındırılmıştı. Bunların atlanmasına rağmen, içlerinde, imalar hakkında söze dökülmeyen bir bilinç uyanıyordu. Bunu biliyordum. Bu sebeple önce Random'un konuşmasını istemiştim. Eğer doğruca kendi şüphelerimi dile getirsem eskiliği yüzünden saygı gören o dikkati kendimden uzaklaştırma çabasına gömüleceğim kesindi. bu hareketin ardından suratıma birer birer kapatılan zihinlerin metalik, keskin sesi gelecekti. Oysa bu şekilde, Random'un istediğim her şeyi söyleyeceği düşüncelerine karşın lafı bitene kadar onu dinleyecek, tüm bu sırada merak edeceklerdi. Kafalarında bu fikirleri evirip çevirecek, toplantıya çağırma sebebimi keşfetmeye çalışacaklardı. Dayanakların, takip eden gerekçelendirme safhasında köklenmesini sağlayacak zamanı kazandıracaktı bu... ve kanıtları uydurup uydurmadığımızı düşüneceklerdi. Ben de aynı şeyi merak ediyordum.

Bekleyip merak ederken diğerlerini izledim, sonuçsuz, ama bir o kadar da kaçınılmaz bir çabaydı. Şüpheden çok merak, diğerlerinden daha iyi tanıdığım bu yüzlerde tepki, ipucu ve belirtiler aramamı gerektiriyordu. Yüzler elbette hiçbir şey söylememişti bana. Belki de söylenenler, yani insanın bir diğer kişiye sadece ilk görüşte gerçekten baktığı, sonraki her karşılaşmasında zihinsel bir kestirmeye başvurduğu doğrudur.

Beynim bu ihtimali doğru çıkaracak kadar tembeldir, aylaklık etmek için ne zaman fırsatını bulsa özetleme gücünü ve her şeyin yerli yerinde olduğu varsayımını kullanır. Ama bu kez kendimi görmek için zorladım, yine de bir faydası olmadı. Julian yüzündeki biraz sıkkın, biraz neşeli maskı koruyordu. Gerard kimi zaman şaşkın, kimi zaman öfkeli ve hüzünlüydü. Benedict sadece kasvetli ve kuşku dolu görünüyordu. Llewella her zaman olduğu kadar kederli ve esrarengizdi. Deirdre'nin dikkati dağılmıştı, Flora ise uysaldı ve Fiona ben dahil herkesi inceliyor, kendi tepki kataloğunu hazırlıyordu.

Bir süre geçtikten sonra söyleyebileceğim tek şey, Random'un herkesi etkisi altına aldığıydı. Hiç kimse duygularını belli etmese de can sıkıntısının kaybolduğunu, eski şüphenin ortadan kalktığını ve yeni şüphenin canlandığını gördüm akrabalarım arasında merak yükselmişti. Neredeyse büyülenmişlerdi. Sonra herkes soru sormaya başladı. Önce çisenti sonra sağanak halinde.

"Durun," deyip nihayet araya girdim. “Bırakın, bitirsin sözünü. Her şeyi anlatsın. Soruların bazıları yanıt bulacak kalanını sonra sorarsınız."

Başıyla onaylayanlar oldu, homurtular yükseldi ve Random hikâyenin gerçek sonuna doğru ilerledi. Yani, sözü Flora’nın evinde hayvan adamlarla yaptığımız dövüşe getirdi, onların Caine’i öldürenlerle aynı ırktan olduğunu belirtti. Flora bu kısmı onayladı.

Sonra, sorular geldiğinde onları dikkatle takip ettim. Random’un hikayesiyle ilgili oldukları sürece sorun yoktu. Ama işin arkasında birimizin olduğuna dair spekülasyonları yarıda kesmek istiyordum. Bu konu açılır açılmaz laf dönüp dolaşıp bana gelecek, sahte yemlerin kokusu duyulacaktı. Bu, çirkin sözlerin söylenmesine, ya da hiç meraklısı olmadığım bir atmosferin doğmasına sebep olabilirdi. Karşılıklı atışmalara maruz kalmamak için önce kanıtları sunmak, eğer mümkünse suçluyu hemen köşeye sıkıştırmak ve konumumu güçlendirmek iyi olacaktı.

Böylece bekledim ve izledim. O kaçınılmaz ânın çok yaklaştığını hissettiğimde saati durdurdum.

"Bu münakaşanın, bu spekülasyonların hiçbiri gerekli olmayacaktı," dedim, “şayet tüm gerçekleri şu anda bilseydik. Onlara ulaşmanın bir yolu olabilir... hemen şimdi. İşte bu yüzden buradasınız."

İşe yaramıştı. Hepsinin dikkati bu yana çevrilmişti. Hazırlardı. Belki de istiyorlardı.

"Brand’e ulaşıp onu eve getirmemizi teklif ediyorum," dedim, “şimdi."

"Nasıl?" diye sordu Benedict.

"Koz Kartlarıyla."

"Denendi," dedi Julian. “Ona bu şekilde ulaşılamıyor. Yanıt yok."

"Alışıldık kullanımı kastetmemiştim," dedim. “Hepinizden tam deste Koz Kartları getirmenizi istemiştim. Bunu yaptığınızı sanıyorum."

Başlarıyla onayladılar.

"Güzel," dedim. “Şimdi Brand’in Koz Kartını çıkartalım. Dokuzumuzun da onunla aynı anda bağlantı kurmaya çalışmasını öneriyorum."

"İlginç bir fikir," dedi Benedict.

"Evet," diye ona katıldı Julian, destesini çıkartıp karıştırırken. “En azından denemeye değer. İlave güç üretebilir. Bilmiyorum."

Brand’in Koz Kartı’ını buldum. Öbürleri de bulana kadar bekledim. Sonra, “Her şeyi ayarlayalım," dedim. “Herkes hazır mı?"

Sekiz onay geldi.

"Öyleyse başlıyoruz. Deneyelim. Şimdi."

Kartı incelemeye koyuldum. Brand'in yüz hatları benimkilere benziyordu, ama daha kısa boylu ve ince yapılıydı. Saçı Fiona'nınki gibiydi. Yeşil bir binici kıyafeti kuşanmıştı. Beyaz bir ata biniyordu. Ne kadar zaman önce? Ne kadar geçmişti bunun üzerinden? Merak ettim. Bir tür hayalperest, gizemci ve şair olan Brand, her zaman ya üzgün, ya da mutlu; ya kuşkucu ya da büsbütün saf olurdu. Duyguları asla orta bir noktada durmak bilmezdi. Manik depresif terimi, onun karmaşık kişiliği için çok yüzeysel kalsa da, yoldan ayrılışının yönünü temsil ettiği gibi yolu belirleyen sayısız vasfını belirtmek için kullanılabilirdi. Bu durumunun takipçisi olarak, onu çok etkileyici, düşünceli ve sadık bulup, ona tüm akrabalarımdan fazla değer verdiğim zamanlar olduğunu itiraf etmeliyim. Ama kimi zaman da öyle huysuz, iğneleyici ve düpedüz vahşiydi ki, ona zarar vermekten korktuğum için yanında bulunmaktan kaçınırdım. Toparlayacak olursak, onu son kez, Eric'le Amber'den sürgün edilmeme yol açan münakaşadan hemen önce gördüğümde ikinci halindeydi.

...ve Koz Kartını inceleyip ona zihnimle, irademle ulaşırken, onun doldurması için boş bir yer açarken düşüncelerim ve hislerim bunlardı. Çevremde diğerleri de kendi anılarını kartlar gibi karıştırıyor ve aynısını yapıyorlardı.

Kart yavaşça rüyatozu niteliğine büründü, derinleşirmiş gibi oldu. Peşinden o alışıldık bulanıklaşma ve istenilen kişiyle bağlantıyı müjdeleyen hareket hissi geldi. Koz Kartı parmaklarımın altında soğudu, sonra her şey aktı ve biçimlendi, aniden ısrarcı, dramatik ve eksiksiz bir görüntünün gerçekliğine kavuştu.

Görünüşe bakılırsa bir hücredeydi. Arkasında bir taş duvar vardı. Yere saman seriliydi. Kelepçeliydi ve zinciri arkasında, duvarın yukarısına çakılı koskoca bir halkaya kadar uzanıyordu. Epey uzun bir zincirdi, hareket için ona yeterli boşluğu sağlıyordu ve Brand şu anda bu avantajı kullanıyor, köşede, bir çaput ve saman yığınının üzerinde gelişigüzel yatıyordu.

Saçı ve sakalı bir hayli uzundu, yüzü daha önce hiç görmediğim kadar zayıftı. Elbiseleri paramparçaydı ve kir pas içindeydi. Uyuyormuş gibiydi. Aklım kendi mahkumiyetime gitti… Kokular, soğuk, berbat yiyecekler, rutubet, yalnızlık, gidip gelen delilik. Hiç değilse gözleri yerindeydi, çünkü birkaçımız ismini çağırdığında onları kırpıştırmıştı; gözleri yeşildi ve dalgın, boş bir bakışı vardı.

Uyuşturulmuş muydu? Yoksa halüsinasyon gördüğünü mü zannediyordu?

Ama aniden kendine geliverdi. Doğruldu. Elini uzattı.

"Biraderlerim," dedi. “Kız kardeşlerim…"

Odayı titreten bir “Geliyorum!" çığlığı koptu.

Gerard iskemlesini devirip ayağa kalkmıştı. Odanın diğer ucuna atılıp duvardaki askısından koca bir savaş baltası kaptı.

Kayışını bileğine geçirdi, aynı eliyle Koz Kartını tutuyordu. Bir an için donakaldı, karta yoğunlaştı. Sonra boştaki elini uzattı ve göz açıp kapayıncaya değin oradaydı, kendinden geçmek için o ânı bulan Brand’i kucaklamıştı. Görüntü dalgalandı.

Bağlantı kesildi.

Sövüp sayarak destede Gerard'ın kendi Koz Kartını aradım.

Diğerlerinin birkaçı daha aynı şeyi yapıyorlardı. Kartı bulup, bağlantı kurmaya giriştim. Yavaşça o erime, dönüşme, yeniden şekillenme gerçekleşti. İşte!

Gerard zinciri duvar taşlarının üzerinde sımsıkı germiş, baltasıyla vuruyordu. Ama zincir kalındı ve onun güçlü darbelerine uzunca bir süre dayandı. Halkalardan birkaçı nihayet ezilip büküldü ama neredeyse iki dakika geçmişti ve zincirlerin şıkırtısı, baltanın sesi gardiyanları hareketlendirmişti bile.

Çünkü soldan sesler geliyordu... bir şıkırtı, sürgülerin kayışı, menteşelerin gıcırtısı. Algı alanım oraya kadar uzanmasa da hücrenin kapısının açılmakta olduğu barizdi. Brand kendini bir kez daha yerden kaldırdı. Gerard zincire vurmaya devam ediyordu.

"Gerard! Kapı!" diye haykırdım.

"Biliyorum," diye böğürdü, zinciri koluna doladı.

Zincir pes etmedi.

Sonra zinciri bıraktı ve eli dikenli savaşçıların birisi kılıcını kaldırıp saldırırken baltasını ona savurdu. Adam düştü bir başkası onun yerini aldı. Sonra bir üçüncü ve dördüncü çıktı ortaya ve hemen arkalarında başkaları da vardı.

O anda bir hareketin bulanıklığı görüldü ve Random manzarada çömelmiş, sağ eliyle Brand’in sağ elini kavramıştı elinde bacakları öne gelecek şekilde bir kalkan gibi tuttuğu iskemlesi vardı. Ayağa fırladı ve saldırganların üzerine atıldı iskemleyi bir koçbaşı gibi kullanarak aralarına

daldı. Adamlar gerilediler. İskemleyi kaldırıp savurdu. Gerard’ın baltasıyla ölen birisi yerde yatıyordu. Bir diğeri kenara yaslanmış kopan sağ kolunun güdüğünü tutuyordu. Random bir hançer çıkartıp yakındaki bir mideye sapladı, iskemleyle iki kişinin daha beynini dağıttı, son adamı da geri sürdü. Tuhaftır ki tüm bunlar olurken ölü adam zeminden yükselip kanlarını saçarak, ağır ağır havada sürüklenmeye başlamıştı. Bıçaklanan adam dizlerinin üzerine çökmüş, bıçağı çıkarmaya çalışıyordu.

Bu sırada Gerard iki eliyle zinciri tutmuştu. Bir ayağını duvara dayayıp çekmeye başladı. Sırtındaki dev adaleler kabarırken omuzları şişti. Zincir dayandı. Bir on saniye, belki. On beş...

Sonra, bir pat sesiyle ve şakırtıyla koptu. Gerard geriye savruldu, eliyle bir kenara tutundu. Geriye baktı, hiç şüphesiz o anda görüş alanım dışında olan Random’a. Tatmin olmuş bir halde döndü, eğildi ve tekrar şuursuz düşmüş olan Brand'i kaldırdı. Onu kollarına aldı, döndü ve gevşek bedenin altından bir elini bize uzattı. Random, iskemlesiz olarak tekrar manzaraya girdi ve bize doğru aynı hareketi yaptı. Hepimiz birden uzandık onlara ve bir an sonra aramızdaydılar, etraflarına doluşmuştuk.

Uzun yıllardır kayıp olan ve kendisini esir tutan gizemli şahısların elinden henüz çekip aldığımız kardeşimizi görmek, ona dokunmak için birbirimizle yarışırken bir tür tezahürat yükseldi. Nihayet, umarım ki bazı yanıtlar da özgürlüğüne kavuşmuştu. Ama Brand çok zayıf, ince, solgun gözüküyordu...

"Açılın!" diye bağırdı Gerard. “Onu divana götürüyorum! Sonra hepiniz istediğiniz kadar bakabilir..."

Ölüm sessizliği. Çünkü herkes gerilemiş ve taş kesilmişti.

Bunun sebebi Brand’in üzerinde kan olması ve damlalar halinde akmasıydı. Bu, sol böğründe, arkaya doğru saplanmış bir hançer yüzündendi. Daha bir an önce orada değildi. Aramızdan biri onu böbreğinden vurmaya kalkmış, belki de buna muvaffak olmuştu. Corwin ve Random kaynaklı “hepsinin arkasında aramızdan biri var" varsayımının hatırı sayılır bir şekilde güçlenmesi beni sevindirmemişti. Herkesin o anki konumunu zihnime kaydetmek için tüm yetilerimi bir anlığına toplamaya çalıştım. Sonra büyü bozuldu. Gerard Brand’i divana taşıdı ve hepimiz kenara çekildik; sadece neler olduğunu değil, bunun ne anlama geldiğini de anlamıştık.

Gerard Brand’i yüzükoyun yatırdı ve onun kir içindeki gömleğini yırtıp çıkardı.

"Bana onu yıkamam için temiz su getirin," dedi. “Bir de havlu. Bana tuz solüsyonu, glikoz ve onları asmam için de bir şeyler bulun. Eksiksiz bir tıbbi malzeme takımı istiyorum."

Deirdre ve Flora kapıya doğru hareketlendiler.

"En yakını benim odam," dedi Random. “Orada birtakım bulabilirsiniz. Ama tek intravenöz seti üçüncü kattaki laboratuvarda. Gelip size yardım etsem iyi olur."

Hep birlikte ayrıldılar.

Tümümüz de bir zamanlar, hem burada, hem de dışarıda tıp eğitimi almıştık. Bununla beraber, Gölge’de öğrendiğimizin Amber’de değiştirilmesi gerekiyordu. Örneğin dış dünyalardan getirilen antibiyotiklerin büyük kısmı burada etkisizdi. Diğer yandan kişisel bağışıklık süreçlerimiz incelediğimiz kişilerinkinden farklı işliyordu, bu yüzden enfeksiyon kapmamız çok daha zordu... Enfeksiyona yakalandığımızda da daha hızlı iyileşiyorduk. Çok etkileyici bir de kendimizi yenileme yeteneğine sahiptik.

Asıl olan nasıl gölgelerinden üstünse, bunun böyle olması da normaldi. Amberliler olarak küçük yaşımızdan itibaren bu gerçeklerin farkındaydık ve tıp eğitimi almaya nispeten erken yaşta başlamıştık. İnsanın kendi doktorluğunu yapması hakkında söylenenler bir yana, bunun temelinde hemen herkese, özellikle de hayatımızı elinde tutabilecek olan kişilere karşı beslediğimiz ve hiç de haksız olmayan güvensizlik duygusu yatıyordu. Gölge Dünya’da geçirdiğimiz birkaç asır içinde tıp fakültesinde okumuş olmama karşın Gerard’ı omuzlayıp Brand’in tedavisini yapmak üzere ileri atılmamanın sebebi, kısmen buydu. Açıklamanın diğer kısmı ise Gerard’ın kimseyi Brand’in yanına yaklaştırmamasıydı. Belli ki akıllarından aynı şey geçen Julian ve Fiona ileri çıkmış, ne var ki Gerard’ın hemzemin demir yolu geçidinin önündeki bir demir kapı gibi bekleyen koluyla karşılaşmışlardı.

"Hayır," demişti Gerard. “Bunu yapanın ben olmadığımı biliyorum ve tek bildiğim de bu. Hiç kimse ikinci bir fırsat bulamayacak."

Aramızdan biri normal, sağlıklı halindeyken böyle bir yara alacak olsa, teşhisim, ilk yarım saati atlatırsa yaşayacağı yönünde olurdu. Ama Brand... Şu anki hali... Bir şey diyemiyordum.

Diğerleri gerekli malzemeler ve araç gereç ile dönünce Gerard, Brand'i temizledi, yarayı dikti ve pansuman yaptı. IV'yi bağladı, Random'un getirdiği bir çekiç ve keski yardımıyla onun kelepçelerini kırdı, üzerini bir çarşaf ve battaniye ile örttü, bir kez daha nabzını saydı.

"Nasıl?" diye sordum.

"Zayıf," dedi, bir sandalye çekip divanın başucuna ilişti.

"Birisi bana kılıcımı getirsin... bir kadeh de şarap. Ben içmemiştim. Acıktım, yiyecek bir şeyler kaldıysa getirin."

Llewella büfeye yöneldi, Random kapının arkasındaki parmaklıklı raftan aldığı kılıcı Gerard'a getirdi.

Ona silahı verirken, "Burada mı kalacaksın?" diye sordu Random.

"Öyle."

"Brand'i daha iyi bir yatağa taşısak mı, ne dersin?"

"Yerinden memnun. Taşıma vaktine ben karar vereceğim. Birisi de şömineyi yaksın. Şu mumlardan birkaçını da söndürün."

Random başıyla onayladı.

"Ben yaparım," dedi. Sonra Gerard'ın Brand'in böğründen çekip çıkardığı bıçağı aldı, keskin kısmı neredeyse yirmi sarı tim uzunluğunda, ince bir hançerdi bu. Silahı avcuna yatırdı.

"Bunu tanıyan var mı?" diye sordu.

"Ben tanımıyorum," dedi Benedict.

"Ben de," dedi Julian.

"Hayır," dedim.

Kızlar başlarını olumsuz anlamda salladılar.

Random hançeri inceledi.

"Bir elbisenin manşetine ya da korseye rahatça sığabilir şekilde kullanmak gerçekten cesaret gerektirir."

"Çaresizlik," dedim.

"...ve de yarattığımız hengamenin çok iyi hesaplanması. Neredeyse önceden tahmin etmiş."

"Muhafızlardan biri yapmış olabilir mi?" diye sordu Julian. "Hücredeyken?"

"Hayır," dedi Gerard. "Hiçbiri o kadar yaklaşamadı."

"Düzgünce fırlatılacak kadar dengeli gözüküyor," dedi Deirdre.

"Öyle zaten," dedi Random hançeri parmaklarının arasında gezdirerek. "Ama hiçbiri temiz bir atış yapacak fırsatı bulamadı. Bundan eminim."

Llewella geri dönmüştü, üzerinde et dilimleri, yarım somun ekmek, bir şişe şarap ve bir kadeh bulunan bir tepsiyle. Küçük bir masanın üzerini boşaltıp Gerard'ın iskemlesinin yanına taşıdım. Llewella tepsiyi bırakırken, “Ama neden?" diye sordu, “Geriye yalnızca bizler kalıyoruz. Aramızdan biri neden bunu yapmak istesin ki?" İçimi çektim.

"Sence Brand kimin tutsağıydı?" diye sordum.

"Bizlerden birinin mi?"

"Eğer birisinin, bastırmak için böyle bir yola başvurmayı göze alabileceği kadar önemli bir şeyler biliyorduysa, neden olmasın? Aynı sebep onun oraya kapatılmasını ve orada tutulmasını da sağladı."

Kaşları çatıldı.

"Bu da anlamsız. Neden onu öldürüp kurtulmadılar?"

Omzumu silktim.

"Bir işlerine yarayacak olmalı," dedim. “Ama tüm bu soruları hakkıyla yanıtlayabilecek tek biri var aslında. O herifi bulunca, sorarsın.

"Ya da kadını," dedi Julian. “Kız kardeşim, görüyorum ki birdenbire muhteşem bir saflığa büründün."

Llewella'nın bakışları Julian'ınkilere kilitlendi. Dondurucu sonsuzlukları yansıtan bir çift buz dağından farksızdı gözleri.

"Anımsadığım kadarıyla," dedi, “buraya geldikleri sırada iskemlenden kalktın, sola gittin, masanın etrafını dönüp Gerard'ın hafifçe sağında durdun. Epey ileriye uzanmıştın. Sanıyorum ki o sırada ellerin aşağıda, görünmeyecek bir konumdaydı."

"Ben de anımsıyorum ki," diye karşılık verdi Julian, “sen de bıçağı saplayabileceğin mesafede, Gerard'ın solundaydın... hem de öne eğilmiştin."

"Bunu sol elimle yapmış olmamı gerektirirdi... ve sağ elimi kullanırım."

"Belki de Brand hâlâ hayatta oluşunu bu gerçeğe borçlu."

"Bunu bir başkasının yaptığını kanıtlamaya çok fazla meraklısın, Julian."

"Tamam," dedim. “Tamam! Siz de biliyorsunuz ki böyle yapmakla kendi kendinizi baltalıyorsunuz. Bu işi bizden, kardeşlerden sadece biri yaptı ve onu ortaya çıkarmanın yolu bu değil."

"Kız kardeşlerden biri de olabilir," dedi Julian.

Gerard kalktı, dikildi, ters bir bakış savurdu.

"Hastamı böyle rahatsız etmenize izin veremem," dedi. "Random, sen de ateşi yakacağını söylemiştin."

"Hemen," dedi Random ve işe koyuldu.

"Ana salonun yanındaki oturma odasına geçelim," dedim, "alt kata. Gerard, kapının dışına bir çift muhafız dikeceğim."

"Hayır," dedi Gerard. “Bu işi yapanın buraya kadar yaklaşmasını tercih ederim," dedi. “Sabah olunca kellesini sana sunarım."

Başımla onayladım.

"Pekâlâ. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa zili çalabilir ya da bizlerden birini Koz Kartıyla çağırabilirsin. Öğrendiği her şeyi sabah sana aktaracağız."

Gerard homurdanarak yerine yerleşti ve yemeğini yemeye başladı. Random ateşi yaktı, mumların birkaçını söndürdü

Brand’in battaniyesi yükselip alçalıyordu, ağır ağır, ama düzenli şekilde. Odadan sessizce tek sıra halinde ayrılıp merdivenin yolunu tuttuk, onları orada, ateşle ve çıtırtıyla, tüplerle ve şişelerle başbaşa bıraktık.

Bölüm 7

Kendimi bir kez daha Amber'in altındaki zindanlarda, eski hücremde, kör bir vaziyette gördüğüm rüyadan nice sefer uyanmışımdır, bazen tir tir titreyerek, ama her seferinde korkuyla. Bu, hapis şartlarına alışık olmadığımdan değil. Farklı sürelerde hapsedildiğim olmuştur. Ama tek başına kalmak, üstelik körlük ve iyileşme ihtimalinin küçüklüğü, zihin mağazasının duygu mahrumiyeti kısmına aşırı yük bindiriyordu. Üzerine, her şeyin sonunun geldiği duygusu da eklenince, geride izler kalmıştı. Uyanık olduğum saatlerde bu anıları genellikle kasada kilit altında tutarım, ama bazı geceler kurtulur, fikir kısmının koridorlarında dans eder, hoplayıp zıplarlar. Brand'i hücresinde görmek onları mevsimsiz bir ürpertiyle birlikte tekrar meydana çıkartmıştı ve bu son darbe onlara neredeyse kalıcı bir konut sağlamıştı. Şimdi, kalkanların asılı durduğu oda da akrabalarımın arasında otururken, aralarından birinin, Eric'in bana yapmış olduğunu Brand'e de yaptığı düşüncesini aklımdan çıkaramıyordum. Birimizin bunu yapabilecek kapasitede olduğunu keşfetmek beni şaşırtmadıysa da, onunla aynı odayı paylaşmak ve kim olduğunu bilmemek bir hayli rahatsızlık vericiydi. Tek tesellim, diğerlerinin de kendince rahatsız olduğunu bilmekti. Artık böyle birinin varlığına dair savım doğrulandığına göre, buna o suçlu şahıs da dahildi. O da başından beri tüm suçun yabancılara ait olmasını ümit ettiğimin farkına vardım. Oysa şimdi... Bir yandan söyleyeceklerim konusunda her zamankinden daha kısıtlı olduğumu hissediyordum. Öte yandan, herkesin anormal ruh halinde olduğu bu zaman, bilgi almak için baskı uygulamaya uygun görünüyordu. Tehditle mücadele için işbirliği yapma arzusu yararlı olabilirdi. Hatta suçlu kişi bile herkes gibi davranmak isteyecekti.

Bu çaba sırasında açık vermeyeceğini kim bilebilirdi?

"Evet, yapmak istediğin başka deney var mı?" diye sordu.

Julian, ellerini başının arkasında kavuşturup, en sevdiğim iskemleye yaslanarak.

"Şu anda hayır," dedim.

"Ne yazık," dedi. "Babamızı da aynı şekilde bulmaya çalışmamızı önerirsin diye bekliyordum. O zaman, şansımız varsa onu bulurduk ve birisi

onu daha kesin bir şekilde ortadan kaldırırdı. Ardından senin getirdiğin şu yeni silahlarla hep birlikte Rus ruleti oynayabilirdik... kazanan her şeyi alırdı."

"Sözlerin düşüncesizce seçilmiş," dedim.

"Bilakis. Her birini tartarak söyledim," diye yanıtladı. “Bir birimize yalan söylemek için o kadar vakit harcıyoruz ki, gerçekten hissettiklerimi dile getirmenin ilginç olabileceğini düşündüm. Birileri farkına varacak mı, diye."

"Görüyorsun ki, hepimiz farkına vardık. Yeni halinin de eskisinden aşağı kalır bir yanı olmadığını fark ettik."

"Canın hangisini isterse, ikimiz de şimdi ne yapacağımız ilişkin bir fikrin var mı, merak ediyoruz."

"Var," dedim. “Şimdi bizi rahatsız edenlerle ilgili bir takım sorulara yanıt aramak niyetindeyim. Brand’le ve başına gelenlerle başlayabiliriz." Gözlerini ateşe dikmiş oturan Benedict’e döndüm, “Avalon’dayken, Benedict, kayboluşumdan sonra beni arayanlardan birinin Brand olduğunu söylemiştin."

"Bu doğru," dedi Benedict.

"Hepimiz seni aradık," dedi Julian.

"Hemen değil," diye karşılık verdim. “İlk arayanlar Brand, Gerard ve sendin, Benedict. Bana söylediğin buydu, değil mi?"

"Evet," dedi. “Gerçi sonradan diğerleri de katıldılar. Sana bunu da söylemiştim."

Başımla tasdik ettim.

"Brand o zaman garip bir şey bildirdi mi?" diye sordum.

"Garip mi? Ne bakımdan?" diye sordu Benedict.

"Bilmiyorum. Ona olanlarla bana olanlar arasında bir bağlantı arıyorum."

"Öyleyse yanlış yere bakıyorsun," dedi Benedict. “Geri döndü ve bir şey elde edemediğini bildirdi. Ondan sonra da çağlar boyu rahat bir şekilde, buradaydı."

"Ben de bu kadarını anladım," dedim. “Oysa Random’un anlattıklarından, onun son kayboluşunun, benim iyileşmem ve dönüşümden aşağı yukarı bir ay öncesine isabet ettiği sonucuna vardım. Eğer araştırmadan döndükten sonra özel bir şey bildirmediyse, bunu kayboluşundan hemen önce yapmış olabilir mi? Ya da arada? Herhangi birine? Herhangi bir şey? Bilen varsa çıksın ortaya!"

Bunu karşılıklı bakışmalar takip etti. Gerçi bakışlar kuşkulu ya da sinirli olmaktan çok, meraklıydı.

Sonunda, “Şey," dedi Llewella, “Bilemiyorum. Yani önemli mi bilmiyorum, ama..."

Tüm gözler ona döndü. Konuşurken, belindeki kuşağın ucunu yavaşça bükmeye başladı.

"Arada bir zamandaydı ve hiçbir önemi olmayabilir de," diye sözünü sürdürdü. “Sadece gözüme çarpan bir şeydi ve uzun süre önce Rebma’ya geldi..."

"Ne kadar zaman önce?" diye sordum.

Kaşlarını çattı.

"Elli, altmış, belki de yetmiş yıl önce... Emin değilim."

Uzun hapsim sırasında keşfettiğim dönüşüm faktörünü kullanmaya çalıştım. Öyle görünüyor ki, Amber’de geçen bir gün sürgün hayatı yaşadığım gölge Dünya’da geçen iki buçuk güne tekabül ediyordu. Amber’deki olayları mümkün olduğunca kendi zaman ölçeğime göre anlatmaya çalışıyorum, ola ki ileride garip benzerlikler çıkarsa diye. Demek ki Brand Rebma’ya benim zamanımla on dokuzuncu yüzyılda gitmişti.

"Zamanı önemli değil," dedi, “geldi ve beni ziyaret etti. Birkaç hafta kaldı." Sonra Random’a baktı. “Martin’i soruyordu."

Random gözlerini kıstı, başını bir yana eğdi.

"Nedenini söyledi mi?" diye sordu.

"Tam olarak değil," dedi. “Seyahatleri sırasında Martin'le karşılaştığını ima etti ve bende, onunla tekrar bağlantı kurmayı istediği izlenimi uyandırdı. Ancak o gittikten bir süre sonra farkına varabildim ki, Martin hakkında mümkün olan her şeyi öğrenmek belki de gelişinin tek sebebiydi. Onun ne kadar içten pazarlıklı olabileceğini bilirsiniz, bir şeylerin peşindedir, ama değilmiş gibi görünür. Ziyaret ettiği diğer kişilerle görüştükten sonra bunu anlamaya başladım. Ama sebebini asla öğrenemedim."

"Bu... çok tuhaf," diye fikrini belirtti Random. “Çünkü aklıma, şu ana kadar hiç önemsemediğim bir şeyi getiriyor. Bir seferinde beni oğlum konusunda sorguya çekmişti... ve aynı zamana denk geliyor olabilir. Mamafih, ne onunla karşılaştığını nede böyle bir isteği olduğunu belli etti. Piçler konusunda bir şaka yüzünden açılmıştı konu. Ben içerleyince özür diledi ve oğlan hakkında daha normal sorular sordu, bunu sırf kibarlık olsun

diye aramızı yumuşatmak için yaptığını sanmıştım. Senin de dediğin gibi, insanın ağzından laf almayı bilirdi. Bunu bana neden daha önce söylemedin?"

Çok güzel bir şekilde gülümsedi Llewella.

"Neden söyleyecekmişim ki?"

Random yavaşça onayladı başıyla, yüzü ifadesizdi.

"Peki ona ne söyledin?" dedi. “Ne öğrendi? Martin hakkında benim bilmediğim ne biliyorsun?"

Llewella gülümsemesi solarken başını iki yana salladı.

"Hiçbir şey. Aslını istersen," dedi, “bildiğim kadarıyla Martin Desen’i yürüyüp kaybolduktan sonra Rebma’dan hiç kimse ondan haber alamadı. Brand’in geldiği zamankinden daha fazla bilgiyle ayrıldığını hiç sanmıyorum."

"Garip..." dedim. “Bu konuyu başka kimseye açtı mı?"

"Hatırlamıyorum," dedi Julian.

"Ben de," dedi Benedict.

Öbürleri de başlarını iki yana salladılar.

"Öyleyse bunu bir kenara yazıp, şimdilik öylece bırakalım," dedim. “Bilmem gereken başka şeyler de var. Julian, bir süre önce senin ve Gerard’ın kara yolda ilerlemeye çalıştığınızı ve Gerard’ın yolda yaralandığını biliyorum. Sanıyorum ki Gerard iyileşene kadar bir süre Benedict’le birlikte kaldınız. Bu keşif seferi hakkında bilgi istiyorum."

"Görünen o ki, bilgin var zaten," diye yanıtladı Julian.

"Olan biten her şeyi anlattın."

"Bunu nereden öğrendin, Corwin?" diye sordu Benedict.

"Avalon’dayken," dedim.

"Kimden?"

"Dara’dan," dedim.

Ayağa kalktı, yaklaştı, önümde dikildi, alev alev gözlerini bana dikti.

"Hâlâ o kız hakkındaki gülünç hikâyede ısrar ediyorsun."

İçimi çektim.

"Bu konuyu çok tartıştık," dedim. “Şu ana kadar, sana bu konuda bildiğim her şeyi anlattım. İster kabul et, ister etme. Ama bana söyleyen oydu."

"Öyleyse bana söylemediğin bir şeyler olduğu ortada. Bu kısmından daha önce hiç bahsetmemiştin."

"Doğru mu, değil mi? Julian ve Gerard'la ilgili olanlar."

"Doğrudur." dedi.

"O zaman şimdilik kaynağı unutalım ve olanlardan bahsedelim."

"Anlaştık," dedi Benedict. "Artık sözümü sakınmadan konuşabilirim, çünkü gizlilik sebebi artık aramızda değil. Kastettiğim Eric, elbette. Diğerlerinin birçoğu gibi, o da yerimden habersizdi. Amber'deki asıl bilgi kaynağım Gerard'dı. Eric kara yol konusunda gitgide daha çok endişelenmiş, nihayet Gölge boyunca kaynağına kadar takip etmeleri için bir keşif ekibi göndermeye karar vermişti. Seçilenler Julian ve Gerard'dı. Avalon yakınlarında çok kuvvetli bir yaratık ordusunun saldırısına uğradılar. Gerard Koz Kartım sayesinde bana ulaşıp yardım istedi ve onların yardımına koştum. Düşmanın icabına bakılmıştı. Çarpışmada Gerard'ın bacağı kırıldığı, Julian da biraz hırpalandığı için ikisini birden beraberimde eve getirdim. Onların nerede olduklarını, başlarına ne geldiğini anlatmak için Eric'le aramdaki sessizliği bozdum. Eric, onlara yola devam etmemelerini ve iyileşir iyileşmez Amber'e geri dönmelerini söyledi. İyileşinceye kadar benimle kaldılar. Sonra döndüler."

"Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu."

Ama hepsi bu değildi. Dara bana başka bir şey daha söylemişti. Bir diğer ziyaretçiden daha bahsetmişti. Olanca netliğiyle anımsıyordum. O gün, ırmağın yanı başında, şelalenin üzerindeki siste küçük bir alkım oynaşırken, değirmenin çarkı rüyaları doğurarak ve onları ezerek dönerken; kılıç yarıştırdığımız, konuştuğumuz ve Gölge'de yürüdüğümüz, evrim öncesi bir ormanı aşıp tanrıların tahıl ambarına yaraşır bir değirmen taşının döndüğü muazzam bir akarsunun yanında bir yere geldiğimiz; piknik yaptığımız, flört ettiğimiz, dedikodu yaptığımız, bana hiç kuşkusuz bir kısmı yalan olan birçok şeyi anlattığı o gün. Ama Julian'la Gerard'ın yolculuğuyla ilgili yalan söylememişti ve onun, Brand'in Benedict'i Avalon'da ziyaret ettiği konusunda da doğruyu söylemiş olabileceğine inanıyordum. Bu nu betimlerken kullandığı sözcük "sık sık" idi.

Benedict, bana güvenmediği gerçeğini gizlemek için artık hiçbir zahmete girmiyordu. Karışmamamı gerektirecek kadar hassas bulduğu meseleleri benden gizlemesi için bunun yeterli bir sebep olduğunu görüyordum. Hikâyesine inanmaya gelince, kahretsin, şayet yer değiştirseydik de ben,

bana güvenmezdim. Ama bunu yalnızca bir aptal o anda söyleyebilirdi. Başka ihtimaller yüzünden.

Brand'in ziyaretiyle ilgili ayrıntıları bana daha sonra, yalnız kaldığımızda anlatmayı düşünüyor olabilirdi. Herkesin, özellikle de Brand'in katil adayının önünde sözünü etmek istemeyeceği bir şeylere bulaşmış olabilirlerdi.

Ya da... elbette hepsinin ardında Benedict'in bulunması olasılığı da mevcuttu. Bunun sonuçlarını düşünmek bile istemiyordum. Napolyon, Lee ve MacArthur'un emri altında çalıştığım için, stratejisti olduğu kadar, taktisyeni de takdir ederdim. Benedict her ikisiydi ve tanıdıklarımın en iyisiydi. Sol kolunu yakın zamanda kaybetmesi onu bu konuda zayıflatmamış aslında onun dövüş becerisini de etkilememişti. Son dövüşmemizde şansım yaver gitmeseydi, o yanlış anlamanın sonucunda beni zahmetsizce dilimlemiş olabilirdi. Hayır, her şeyin ardında ki kişinin Benedict olmasını istemiyordum ve şu anda gizlemeye münasip gördüğü şeyleri ortaya sermeye çalışmayacaktım Tüm ümidim bunu daha sonra anlatmak üzere saklıyor olmasıydı

Bu yüzden onun “Hepsi bu," açıklamasıyla yetindim ve başka bir konuya geçmeye karar verdim.

"Flora," dedim, “geçirdiğim kazanın ardından seni ilk ziyaret edişimde, bir şey söylemiştin ve hâlâ tümüyle anlayabilmiş değilim. Daha sonraları birçok şeyi gözden geçirmek için boş vaktim oldu ve hatıralarım arasında buna rastladım, aklıma takıldı. 'Gölgeler kimsenin düşünmediği kadar fazla dehşet barındırıyor,' derken neyi kastettiğini söyler misin lütfen?"

"Şey, bunu söylediğimi tam olarak anımsamıyorum," dedi Flora. “Ama böyle bir izlenim bıraktığına göre, söylemiş olmalıyım. Hangi etkiden bahsettiğimi bilirsin: Amber, bitişik gölgeler üzerinde bir mıknatıs gibi davranır, onlardan bir şeyler çeker; Amber'e yaklaştıkça yol kolaylaşır, gölge yaratıkları için bile. Bitişik gölgeler arasında da bir şeylerin karşılıklı değişimi görülür, ama bu etki Ambere gelindiğinde çok daha güçlü ve tek yönlüdür. Kayıp gelen tuhaf şeylere karşı her zaman tetikte olmuşuzdur. Evet, senin iyileşmenden birkaç sene evvel, alışıldığın dışında şeyler Amber civarında görülmeye başlandı. Neredeyse her seferinde de tehlikeli şeyler. Yaratıkların birçoğu yakın diyarlardan gelen, tanınabilir varlıklardı. Ama bir süre sonra, uzaklardan, çok daha uzaklardan yaratıklar gelmeyi sürdürdü. En sonunda tümüyle bilinmedik yaratıklar göründüler. Onları bu

yana sürebilecek karışıklıkların sebebini aramamıza karşın tehditlerin bu ani nakline gerçek bir açıklama getiremedik. Bir başka deyişle, Gölge’den akıl almayan gerçekleşiyordu.

"Bu, babam hâlâ ortalıktayken mi başlamıştı."

"Evet. Söylediğim gibi. Senin iyileşmenden birkaç yıl önceydi."

"Anlıyorum. Babamızın ayrılışıyla olayların bu hali arasında bir bağlantı olması ihtimalini düşünen oldu mu?"

"Kesinlikle," diye yanıt verdi Benedict. “Hala onun gidiş sebebinin bu olduğuna inanıyorum. Araştırmaya gitti, ya da bir çare bulmaya."

"Ama bu yalnızca varsayımdan ibaret," dedi Julian. “O nasıldı, bilirsiniz. Hiçbir sebep belirtmezdi."

Benedict omuz silkti.

"Ama akla yatkın bir çıkarım," dedi. “Onun bu... canavar göçüne... dair endişelerini birçok kez dile getirdiğini anımsıyorum."

Kartlarımı kutusundan çıkardım; son zamanlarda bir deste Koz Kartını yanımda bulundurmayı huy edinmiştim. Gerard’ın Koz Kartını çıkarıp gözlerimi diktim. Diğerleri sessizlerdi, beni izliyorlardı. Çok geçmeden bağlantı kuruldu.

Gerard iskemlesinde oturmaya devam ediyordu, kılıcını kucağına yatırmıştı. Hâlâ yemek yiyordu. Mevcudiyetimi hissettiği zaman yutkundu ve konuştu. “Evet, Corwin? Ne istiyorsun?""

"Brand nasıl?"

"Uyuyor," dedi. “Nabzı biraz daha kuvvetli. Nefesi hâlâ aynı... düzenli. Hâlâ çok erken..."

"Biliyorum," dedim. “Asıl amacım bir konuda hafızanı yoklamaktı: Buradaki son zamanlarında, söylediklerinden ya da yaptıklarından, babamın gidişinin, Amber’e sızan Gölge varlıklarının sayısındaki artışla bağlantılı olabileceği izlenimine hiç kapıldın mı?"

"Bu," dedi Julian, “ipucu sorusu diye bilinen şeyin ta kendisi."

Gerard ağzını sildi.

"Evet, bir bağlantı olabilir," dedi. “Canı sıkkın, kafası meşgul görünüyordu. Yaratıklardan bahsediyordu gerçekten de. Ama bu onun asıl endişesi miydi, yoksa... büsbütün farklı bir şey miydi, bunu hiçbir zaman söylemedi."

"Ne gibi?"

Başını iki yana salladı.

"Hiç. Ben... evet... evet, belki de bilmen gereken bir şey var, ne önemi varsa. Onun kayboluşundan bir süre sonra, bir şeyi bulmaya çalıştım. Yani gerçekten de ayrılışından önce onu gören son kişi olup olmadığımı. Öyle olduğumdan bir hayli eminim. Bütün akşam saraydaydım, amiral gemisine dönmeye hazırlanıyordum. Babam bir saat önce odasına çekilmişti ama ben nöbetçilerin odasında kalıp, Yüzbaşı Thoben'le dama oynamıştım. Ertesi sabah denize yelken açacağımızdan, yanıma bir kitap almaya karar verdim. Buraya, kütüphaneye geldim. Babam çalışma masasında oturuyordu." Başıyla işaret etti. "Bazı eski kitapları karıştırıyordu ve hâlâ üzerini değiştirmemişti. İçeri girdiğimde beni başıyla selamladı. Ona bir kitap almaya geldiğimi söyledim. 'Doğru yere gelmişsin,' dedi ve okumayı sürdürdü. Ben rafları incelerken uyuyamadığını belirten bir şeyler mırıldandı. Bir kitap buldum, ona iyi geceler diledim, bana 'Rastgele,' dedi ve oradan ayrıldım." Bakışlarını yine indirdi. "Onun Hüküm Mücevheri'ni takmakta olduğundan eminim, şu anda senin boynunda olduğunu nasıl görüyorsam, o zaman da olanca netliğiyle görmüştüm. O akşam daha erken saatlerde mücevherin üzerinde olmadığından da aynı derece de eminim. Olaydan sonra uzunca bir zaman, her nereye gittiyse mücevheri de yanında götürdüğünü düşündüm. Odasın da, daha sonra kıyafetlerini değiştirdiği yolunda hiçbir belirti yoktu. Sen ve Bleys, Amber'e yaptığınız saldırıda yenilgiye uğratılıncaya kadar taşı bir daha görmedim. Sonra Eric'in boynundaydı. Ona sorduğumda, mücevheri babamın odasında bulduğunu iddia etti. Aksini gösteren delil bulunmadığından, hikâyesini kabullenmeye mecbur oldum. Ama beni asla memnun etmedi. Sorduğun soru ve seni, mücevheri taşırken görmek tüm anılarımı yeniden canlandırdı. Bu yüzden bilmenin iyi olabileceğini düşündüm."

"Sağ ol," dedim ve aklıma bir başka soru geldi, ama o an için sormaktan vazgeçtim. Diğerlerinin duyması için sözlerimi "Sence daha fazla battaniyeye ihtiyacı var mı? Ya da başka bir şeye?" diye sorarak bitirdim.

Gerard kadehini bana doğru kaldırdı ve bir yudum aldı.

"Çok iyi. Devam et," dedim ve elimi kartın üzerinden geçirdim.

"Brand kardeşin durumu iyi görünüyor," dedim "ve Gerard babamızın, Gölge'deki kaymalarla, onun ayrılışını birbirine bağlayacak bir şey söylediğini anımsamıyor. Merak ediyorum, kendine geldiğinde acaba Brand neleri anımsayacak?"

"Kendine gelirse eğer" dedi Julian.

"Geleceğine inanıyorum," dedim. “Hepimizin kötü yaralandığımız olmuştur. Hayatta kalma gücümüz güvendiğimiz birkaç şeyden biridir. Tahminimce yarın sabah konuşuyor olacak."

"Eğer Brand ismini verirse," diye sordu, “suçlu kişiye yapmamızı öneriyorsun?"

"Onu sorgulamayı", dedim.

"O takdirde sorguyu ben yapmak isterim. Bu sefer haklı olabileceğini düşünüyorum Corwin ve Brand’i bıçaklayan kişinin sürekli kuşatılmamızla, babamızın ortadan kayboluşuyla ve Caine’in ölümüyle ilgisi olabileceğini. Bu yüzden onu önce sorgulayalım, sonra gırtlağını keselim diyorum ve bu ikinci kısım için de gönüllüyüm."

"Bunu aklımda bulunduracağım," dedim.

"Sen de buna dahilsin, Corwin."

"Bunun farkındaydım."

"Söylemem gereken bir şey var," dedi Benedict, Julian’ın kaba bir yanıtını ağzına tıkayarak. “Düşmanımızın gücü ve bariz hedefi canımı sıkıyor. Onlarla farklı zamanlarda birkaç sefer karşılaştım ve kan dökmek üzere yola çıktıklarını söyleyebilirim. Senin Dara adlı kızla ilgili öyküne inanacak olursak, Corwin, kızın son sözleri onların yaklaşımını özetliyor: 'Amber yok olacak!' İşgal edilecek, boyun eğdirilecek, ya da haddi bildirilecek değil... Yok edilecek! Julian, burada hüküm sürmeyi isterdin, değil mi?

Julian gülümsedi.

"Belki seneye bu zamanlar," dedi, “ama sağ ol, bugün değil."

"Söylemeye çalıştığım şey şu; sizlerin tahtı ele geçirmek için asker kiralamanızı ya da müttefikler edinmenizi anlayabilirim. Ama daha sonra ciddi bir sorun oluşturacak kadar büyük bir gücü kullanacağınızı aklım almıyor. Üstelik işgale değil, yıkıma eğilimli bir gücü. Corwin, seni, kendimi ve diğerlerini gerçekten Amber’i yok etmeye çalışırken, ya da bunu yapabilecek güçlerle pazarlık ederken düşünemiyorum. Corwin’in her şeyin arkasında bizden biri olduğu fikrinin beni rahatsız eden kısmı bu."

Başımla onaylamak zorunda kaldım. Varsayım zincirimin bu halkasının böylesine zayıf olduğunun bilincinde değildim.

Yine de bilinmeyen o kadar çok şey vardı ki... Daha önce Random’un yaptığı gibi birçok seçenek sunabilirdim, ama tahminler hiçbir şeyi ispatlamaz.

"İçimizden biri anlaşmayı yapmış ama müttefiklerini küçümsemiş olabilir. Şu anda suçlu kişi de bu yüzden bizler kadar sıkıntı çekiyordur. Artık istese bile hiçbir şeyi durduramaz."

"Ona, müttefiklerine ihanet etmesi için bir fırsat sunabiliriz," dedi Fiona. “Eğer Julian onun gırtlağını sağlam bırakmaya ve geri kalanlarımız da aynı şeyi yapmaya ikna edilebilirse, kendini açık edebilir... Random’ın tahmini doğruysa elbette. Suçlu kişi tahtta hak iddia edemeyecektir, ama belli ki zaten daha önce de bunu yapacak durumda değildi. Yaşamı bağışlanabilir ve Amber’i büyük bir beladan kurtarabilir. Aranızda böyle bir durumu kabulleneneniniz var mı?"

"Ben varım," dedim. “Eğer kendini gösterirse sürgünde devam ettirmesi şartıyla ona yaşamını bağışlayacağım."

"Buna ben de varım," dedi Benedict.

"Ben de," diye katıldı Random.

"Tek bir şartla," dedi Julian. “Ancak ve ancak Caine’in ölümünden bizzat sorumlu değilse, ben de destekliyorum. Aksi takdirde yanıtım hayır. Ayrıca kanıt da istiyorum."

"Sürgünde bir yaşam," dedi Deirdre. “Pekâlâ. Kabul ediyorum."

"Ben de," dedi Flora.

"Ben de," diye onu izledi Llewella.

"Muhtemelen Gerard da onay verecektir," dedim. “Ama Brand de bizler gibi mi hissedecek, gerçekten merak ediyorum. Böyle olmayabileceğine dair bir his var içimde."

"Gerard’ı kontrol edelim," dedi Benedict. “Brand yaşarsa ve tek tutanağımız o olursa, suçlular sakınmaları gereken tek bir düşmanları olacağını bilecekler... ve bu meseleyi halletmek için kendi yöntemlerine başvuracaklardır."

"Tamam," dedim endişelerimi içime atarak ve Gerard’la bağlantı kurdum, o da onayladı.

Böylece ayağa kalktık ve Amber’in Tekboynuz’u adına ant içtik - Julian’ın yemini fazladan bir cümle içeriyordu- aramızdan andını bozan olursa onu sürgünle cezalandırmak için de yemin ettik. İşin doğrusu elimize bir şey geçeceğine inanmıyordum, ama ailelerin beraberce bir şeyler yaptığını görmek her zaman güzeldir.

Bunun ardından, belki de Brand’in sabah söyleyebileceklerinden korkmadıklarını göstermek için hepsi de geceyi saray da geçireceklerini

açıkladılar... Bu şekilde, Brand gece ruhunu teslim etse bile, hiç kimsenin şehirden ayrılmayacağı öncelikle vurgulanmış oluyordu. Gruba yöneltecek başka sorum yoktu, hiç kimse de öne çıkıp yeminimizin kapsadığı suçları üstlenmemişti, ben de sırtımı yaslayıp bir süre dinledim. Sonunda her şey, bir dizi muhabbet ve atışmaya dönüştü. Ana konulardan biri kütüphanedeki tablonun yeniden canlandırılması olduğu için her birimizin yeri ve konuşan kişi haricinde neden herkesin sorumlu olabileceği tartışıldı. Sigaramı tüttürdüm; konuda hiçbir şey söylemedim. Ama Deirdre ilginç bir olasılığa dikkat çekmişti. Yani hepimiz Brand'in başına üşüştüğüm sırada onu bıçaklayanın Gerard olabileceği ve kahramanca tavırlarının Brand'in hayatını kurtarmaya değil de, çenesini kapatmaya hizmet edebileceğine... ki bu durumda Brand sabaha asla sağ çıkamayacaktı. Çok zekiceydi, ama inanasım gelmiyordu. Başka ciddiye alan da olmadı zaten. En azından, hiç kimse üst kata çıkıp Gerard'ı odadan kovmaya kalkışmadı.

Bir süre sonra Fiona gelip yanıma oturdu.

"Aklıma gelen tek şeyi denedim," dedi. "Umarım bir işe yarar."

"Yarayabilir," dedim.

Hüküm Mücevheri'ni iki parmağıyla tutup kaldırdı ve tetkik ederek "Görüyorum ki gardırobuna tuhaf bir ziynet eşyası eklemişsin," dedi.

Sonra bakışlarını yukarı kaldırdı.

"Senin için bir şeyler yapmasını sağlayabiliyor musun?" diye sordu.

"Biraz," dedim.

"Öyleyse onu nasıl ayarlaman gerektiğini biliyorsun. Desen işin içine dahil, değil mi?"

"Evet. Nasıl yapılacağını bana Eric söyledi, ölmeden hemen önce."

"Anlıyorum."

Mücevheri bıraktı, koltuğuna sırtını verdi, alevleri seyre koyuldu.

"Sana bununla ilgili uyarıda bulundu mu peki?" diye sordu

"Hayır," dedim.

"Acaba bu, koşulların gereği miydi, yoksa bir planın parçası mı?"

"O sırada ölmekle bir hayli meşguldü. Bu, sohbetimizi hatırı sayılır derecede kısalttı."

"Biliyorum. Sana duyduğu kin Amber için olan umutlarına ağır mı basmıştı, yoksa sadece mücevherle ilgili bazı kuralları bilmemesinden mi kaynaklanıyordu, merak ediyordum."

"Bununla ilgili ne biliyorsun?"

"Eric'in ölümünü tekrar düşün, Corwin. Bu olduğu sırada orada değildim, ama cenaze için erkenden geldim. Naaşı yıkandığı, traş edildiği, giydirildiği sırada oradaydım... ve onun yaralarını inceledim. Hiçbirinin de kendi başına ölümcül olduğuna inanmıyorum. Göğsünde üç yara vardı, ama sadece biri mediastinal bölgeye kadar uzanıyor gibiydi..."

"Bir tanesi yeterli, eğer..."

"Bekle," dedi. "Bu zordu, ama ince bir cam çubukla darbenin açısını ölçmeye çalıştım. Yarayı kesip bakmak istiyordum ama Caine izin vermedi. Yine de Eric'in ne kalbinin, ne de atardamarlarının zarar gördüğünü sanıyorum. Eğer bundan emin olmamı istersen bir otopsi emri vermek için hâlâ çok geç değil. Hiç kuşkusuz ölümünde yaraların payı vardır, ama farkı yaratanın bu mücevher olduğunu düşünüyorum."

"Neden?"

"Onunla çalıştığım sırada Dworkin'in söylediği ve bir de sonradan farkına vardığım bazı şeyler yüzünden. Dworkin, alışılmadık hünerleri olmasına karşın taşın sahibinin hayatını tükettiğini ima etmişti. Onu ne kadar fazla takarsan, senden o kadar çok şey götürüyor. Sonra dikkat ettim ve gördüm ki, babam mücevheri boynuna nadiren takıyor, hiçbir zaman da üzerinde uzun süre bulundurmuyordu."

Düşüncelerim Eric'e, onun dört bir yanında savaş sürerken Kolvir'in yamaçlarında öldüğü o güne döndü. Ona ilk bakışı mı anımsadım: yüzü soluk, soluması düzensiz, göğsü kan içindeydi... ve Hüküm Mücevheri orada, zincirine asılı, elbisesinin nemli kıvrımları arasında bir kalp gibi atıyordu. Mücevherin bunu yaptığını o ana kadar hiç görmemiştim, sonra da görmedim. Bunun gitgide zayıfladığını, azaldığını hatırlıyordum. Eric ölüp de ellerini mücevherin üzerinde birleştirdiğimde ise bu olay sona ermişti.

"Mücevherin işlevine dair ne biliyorsun?" diye sordum ona.

Başını iki yana salladı.

"Dworkin buna devlet sırrı gözüyle bakıyordu. Görünen gücünü -hava kontrolünü- biliyorum ve babamın bazı sözlerinden, algıyı güçlendirmek ya da yükseltmekle ilgisi olduğu nu çıkartıyorum. Aslında Dworkin ondan, bize güç veren her şeyin içinde bulunan Desen'in yaygınlığının bir örneği olarak bahsetmişti... eğer yakından ve yeterince uzun süre bakarsan, Koz Kartları'ının bile Desen'i içerdiğini görürsün. Korunum yasasına bir örnek oluşturduğunu söylemişti: tüm özel güçlerimizin bir bedeli var. Güç ne kadar fazlaysa, yaptığın yatırım da o kadar çok oluyor. Koz Kartları önemli

olmayabilir, ama kullanımları yorgunluk yaratır. İçimizde var olan Desen imgesinin bir uygulaması olan Gölge'de yürümek, daha da yorucudur. Desen'in kendisini yürümek fiziksel olarak kişinin gücünü sonuna kadar tüketir. Ama Dworkin'in anlattığına göre, mücevher aynı şeyin daha da yüksek bir oktavını temsil ediyor ve kullanıcısından talep ettiği bedel katlanarak artıyor."

Eğer doğruysa, bu, en az sevdiğim rahmetli kardeşimin karakterinin çelişkili bir yanını daha gözler önüne seriyordu.

Eğer Eric bu olguyu bildiği halde mücevheri kuşanmış ve Amber'in savunmasında uzun süre takmışsa bu onu bir tür kahraman yapardı. Ama yine aynı ışık altında, mücevheri bana her hangi bir uyarıda bulunmaksızın vermesi, ölüm döşeğinde son bir intikam alma çabasıydı. Yine de beni lanetine dahil etmediğini söylemiş, onu savaş meydanındaki düşmanlarımıza saklamıştı. Elbette ki bunun anlamı düşmanlarından benden biraz fazla nefret ettiği ve son gücünü Amber için olabildiğince stratejik bir biçimde harcadığıydı. Sonra Dworkin'in onun işaret ettiği gizli yerden aldığım notlarının eksikliğini aklıma getirdim. Eric onları eksiksiz halde ele geçirmiş ve uyarının bulunduğu kısmı kasten, sırf halefini lanetlemek için mi yok etmişti? Bu fikir bana pek yeterli görünmüyordu, çünkü o anda döneceğimi, savaşın bu yönde cereyan edeceğini ve gerçekten de halefinin ben olacağımı bilmesine imkân yoktu. Tahta geçecek kişi, pekâlâ onun sevdiklerinden biri de olabilirdi ki bu durumda o kişinin bir bubi tuzağı devralmasını istemezdi. Hayır. Bana kalırsa Eric ya kullanım talimatlarının bir kısmına sahip olduğu için taşın bu özelliğinden habersizdi, ya da birisi kağıtlara benden önce ulaşmış ve bir kısmını ortadan kaldırıp, geride beni ölümcül bir sorumlulukla başbaşa bırakacak kadarını bırakmıştı. Bu da gerçek düşmanın bir marifeti olabilirdi.

"Güvenlik faktörünü biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ne kadar anlamlı bilemiyorum, ama sana yalnızca iki ölçüt sunabilirim. İlki şu; babamın mücevheri uzun süreli taktığını hiç anımsamıyorum. İkincisi, söylediği şeylerden yola çıkarak, 'insanlar, heykele dönüştüğü zaman ya yanlış yerdesindir, ya da başın beladadır,' yorumuyla kastettiği hakkında bazı sonuçlara vardım. Bunun ne olduğunu öğrenmek için ağzını aradım ve nihayet şu kanıya vardım ki, mücevheri uzun süre kullanmanın ilk etkisi zaman kavramının çarpılması oluyor. Taşın metabolizmayı -ve her şeyi- hızlandırdığı ortada ve bunun net sonucu da

dünyanın senin için yavaşlıyormuş gibi görünmesi. Bunun insan üzerinde epey bir yükü olmalı. Tüm bildiklerim bundan ibaret ve son söylediklerimin büyük kısmının tahmine dayalı olduğunu da itiraf ediyorum. Mücevheri ne kadar zamandır takıyorsun?"

"Bir süredir," dedim, zihnimin nabzını ölçüp, yavaşlama var mı diye etrafıma bakınarak.

Bilemiyordum, gerçi kendimi çok da iyi hissetmiyordum. Bunun tamamen Gerard'ın işi olduğunu düşünmüştüm. Bununla beraber, sırf aile bireylerinden biri önerdi diye kolyeyi boynumdan koparıp atacak değildim, bu kişi, dostane tavırlarını takınmış zeki Fiona olsa bile. İnatçılık, sabit fikirlilik... Hayır, bağımsızlık! Buydu işte. Bu ve sadece resmi güvensizlik.

Mücevheri zaten birkaç saat önce, bu akşam için takmıştım zaten. Bekleyecektim.

"Evet, onu takmakla mesajını verdin," diyordu Fiona. "Sadece onun hakkında bir şeyler daha öğreninceye kadar uzun süreli kullanmana karşı seni uyarmak istedim."

"Sağ ol, Fi. Az sonra çıkartacağım, bana söylemiş olmanı da memnuniyetle karşılıyorum. Sırası gelmişken, Dworkin'e ne oldu?"

Parmağını şakağına hafifçe vurdu.

"Sonunda keçileri kaçırdı, zavallı adam. Babamızın onu inzivaya çekilmesi için Gölge'ye yolladığını düşünmeyi tercih ediyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Evet, öyle düşünelim. Zavallı."

Julian Llewella'yla konuşmasını sona erdirip ayağa kalktı.

Gerindi, Llewella'yı başıyla selamladı ve dolanıp yanıma geldi.

"Corwin, bize soracak başka sorun var mı?"

"Şu anda sormayı isteyebileceğim şeyler değil."

Gülümsedi.

"Anlatmak istediğin başka bir şey var mı?"

"Şu anda yok."

"Başka deneyler, gösteriler, zırvalar?"

"Hayır."

"Güzel. Öyleyse ben gidip yatıyorum. İyi geceler."

"İyi geceler."

Eğilerek Fiona'ya selam verdi, Benedict'e ve Random'a el salladı, kapıya doğru giderken de Flora'ya ve Deirdre'ye hafifçe başını eğdi. Kapının

ağzında durakladı, geriye döndü ve

"Artık hepiniz beni çekiştirebilirsiniz," deyip dışarı çıktı.

"Pekâlâ," dedi Fiona. “Haydi çekiştirelim. Bence sorumlu o."

"Neden?" diye sordum.

"Her ne kadar öznel, sezgisel ve önyargılı da olsa, listemdekileri bir bir sayacağım. Benim gözümde Benedict şüphelerin ötesinde. Tahtı isteseydi, şimdiye dek doğrudan, askeri yöntemlerle alırdı. O kadar vakti varken, başarılı olacak bir saldırı gerçekleştirebilirdi, babamıza karşı bile. Bunu yapabilecek kadar iyi, hepimiz biliyoruz. Oysa sen, eğer tüm yetilerine sahip olsaydın asla düşmeyeceğin bir dizi hata yaptın. Bu yüzden öyküne, bellek kaybına ve diğerlerine inanıyorum. Gerard da kendi masumiyetini ispatlamak üzere. Yukarıda Brand’in yanında oturmasının asıl sebebinin onu korumak olduğuna neredeyse inanacağım. Şöyle ya da böyle, çok geçmeden öğreneceğiz... ya da yeni şüpheler edineceğiz. Random geçtiğimiz yıllarda olanların hepsini birden tezgâhlayamayacağı kadar sıkı gözetim altında tutuldu. Bu yüzden onu da listeden çıkarıyorum. Biz latif cinse gelince, Flora’nın beyni, Deirdre’nin cesareti, Llewella’nınsa motivasyonu yok. Llewella burası dışında her yerde olmaktan mutluluk duyar ve elbette ben de kötü niyetli olmak haricinde her konuda masumum. Geriye Julian kalıyor. Bunu yapabilecek kapasitede mi? Evet. Tahtı istiyor mu? Tabii ki. Vakti ve fırsatı var mıydı? Yanıt bir kez daha evet. Aradığın kişi odur."

"Caine’i o öldürmüş olabilir mi?" diye sordum. “Dostlukları çok iyiydi."

Dudağını büktü.

"Julian’ın dostu yoktur," dedi. “Onun buz gibi kişiliği, yalnızca kendisini düşündükçe çözülür. Ah, geçtiğimiz yıllarda herkesten çok Caine’e yakın gözüktü. Ama bu bile... bu bile işin bir parçası olabilir. Şu anda şüpheli konumda olmamak için sahte bir dostluğu uzun süre devam ettirmek... Julian’ın bunu yapabileceğini sanıyorum, çünkü onun güçlü duygusal bağlar kurabileceğine inanmıyorum."

Başımı iki yana salladım.

"Bilmiyorum," dedim. “Caine’le yakınlığı benim yokluğum da gelişen bir şey, o yüzden bu konuda bildiğim her şey ikinci el. Yine de Julian dostluğu kendi kişiliğine yakın birinde aradıysa bunu anlayabilirim. Birbirlerine çok benziyorlardı. Bu dostluğun gerçekliği aklıma yatıyor, çünkü hiç kimsenin bir diğerini yıllarca aldatabileceğim sanmıyorum. Eğer aldatılan kişi son

derecede aptal değilse ki Caine değildi. Evet, uslamlamanın öznel, sezgisel ve önyargılı olduğunu söylüyorsun, benim ki de öyle ve şu sonuca gidiyor: Hiç kimsenin sahip olduğu tek dostu bu şekilde harcayacak kadar acınası bir zavallı olabileceğini düşünmek istemiyorum. Bu yüzden listende bir yanlışlık olduğu fikrindeyim."

Göğüs geçirdi.

"Senin kadar uzun yaşamış birisi için gülünç şeyler söylüyorsun, Corwin. O küçük, komik yerde uzun süre kalmak değiştirdi mi seni? Yıllar önce, malum olanı benim gibi sen de görürdün."

"Belki değişmişimdir, çünkü böyle şeyler bana malum değil artık. Yoksa değişen sen misin, Fiona? Bir zamanlar tanıdığım küçücük kıza kıyasla biraz fazla şüphecisin. Yıllar önce senin için de bu kadar malum olmayabilirdi."

Tatlılıkla gülümsedi.

"Bir kadına değiştiği asla söylenmez, Corwin, şayet değişim iyiye doğru değilse. Eskiden bunu da bilirdin. Sakın buraya Corwin'in yerine gözdağı vermek ve acı çekmek üzere gönderilmiş bir gölge olmayasın? Asıl Corwin başka bir yerlerden hepimize kahkahalarla gülüyor mu yoksa?"

"Buradayım ve gülmüyorum," dedim.

Gülümsedi.

"Evet, işte bu!" dedi. "Senin, kendin olmadığına karar verdim!"

"Duyduk duymadık demeyin!" diye bağırdı ayağa fırlayarak. "Az önce bunun gerçek Corwin olmadığını fark ettim! Gölgelerinden biri olmalı! Dostluğa, saygınlığa, asalete ve popüler aşk romanlarında boy gösteren diğer şeylere inandığını demin itiraf etti! Hiç şüphesiz bir şey yakaladım!"

Diğerleri ona dik dik baktılar. Bir kahkaha attı ve ansızın oturdu.

Flora'nın "sarhoş" dediğini ve Deirdre'yle konuşmasına geri döndüğünü gördüm. Random, "Şu gölgelerden bahsediyorduk," dedi, Benedict ve Llewella'yla tartışmasına geri döndü.

"Gördün mü?" dedi Fiona.

"Neyi?"

"Güçsüzsün," dedi, bacağıma elini hafifçe vurarak. "Ben de öyleyim, şimdi bunu düşün. Kötü bir gündü bu, Corwin."

"Biliyorum. Ben de kendimi çok kötü hissediyorum. Brand'i geri getirmek için harika bir fikrim olduğunu sanmıştım. Sadece o kadar da değil, işe yaradı da. Brand için ne kadar iyi oldu, baksana."

"Kazanmış olduğun erdem kırıntılarını hafife alma," dedi.

"Olayların gidişatından sen sorumlu değilsin."

"Sağ ol."

"Julian'ın doğru fikri yakalamış olabileceğine inanıyorum," dedi. "Daha fazla uyanık kalabileceğimi sanmıyorum."

Onunla birlikte kalktım ve kapıya kadar götürdüm.

"Ben iyiyim," dedi. "Gerçekten."

"Emin misin?"

Başıyla sertçe doğruladı.

"Öyleyse sabahleyin görüşürüz."

"Umarım," dedi. "Artık beni çekiştirebilirsiniz."

Göz kırptı ve dışarı çıktı.

Geri döndüm, Benedict ile Llewella'nın yaklaştığını gördüm.

"Yatıyor musunuz?" diye sordum.

Benedict onayladı.

"Ben de yatsam iyi olur," dedi Llewella ve yanağımdan öptü.

"Bu ne içindi?"

"Bazı şeyler için," dedi. "İyi geceler."

"İyi geceler."

Random şöminenin önüne çömelmiş, maşayla ateşi karıştırıyordu. Deirdre ona döndü ve "Bizim için ateşe odun atmana gerek yok," dedi. "Flora ve ben kalkıyoruz."

"Peki," dedi. Şömine demirini yana bırakıp doğruldu. "İyi uykular," diye seslendi arkalarından.

Deirdre bana uykulu, Flora'ya da gergin bir tebessüm yolladı. Ben de iyi geceler dileklerimi sundum, gidişlerini izledim.

"Yeni ve yararlı bir şey öğrendin mi?" diye sordu Random

Omuz silktim.

"Ya sen?"

"Fikirler, varsayımlar. Yeni bir gerçek yok," dedi. "Sırada şimdi kimin olabileceğini kestirmeye çalışıyorduk."

"Ve...?"

"Benedict işin yazı turaya kaldığını söylüyor. Ya sen, ya o. Elbette her şeyin ardındaki sen değilsen. Dostun Ganelon'un da ayağını denk alması gerektiğini düşünüyor."

"Ganelon... Evet, bu yerinde bir düşünce... ve bunu düşünen ben olmalıydım. Sanırım yazı tura meselesinde de hakkı var. Biraz ondan yana ağır basıyor bile olabilir, çünkü suç atma olayının ardından tetikte olduğumu biliyorlar."

"Hepimizin Benedict'in de tetikte olduğunu bildiğimizi söyleyebilirim. Düşüncesini herkese açmayı becerdi. Bir girişime karşı hazır olsa gerek."

Kıkır kıkır güldüm.

"Bu, parayı tekrar dengeliyor. Sanırım iş yazı turaya kaldı."

"O da böyle dedi. Elbette sana söyleyeceğimi biliyordu."

"Elbette. Keşke benimle tekrar konuşmaya başlasaydı. Neyse... şu anda elimden pek bir şey gelmez," dedim. "Her şeyin canı cehenneme. Ben yatıyorum."

Başıyla onayladı.

"Yatmadan önce yatağın altına bak."

Odadan çıkıp koridora yöneldik.

"Corwin, keşke silahların yanında biraz olsun kahve getirme öngörüsünü gösterseydin," dedi. "Bir fincan iyi giderdi şimdi."

"Uykunu kaçırmaz mı?"

"Hayır. Akşamları bir iki fincan içmeyi severim."

"Ben sabahları içmeyi özlüyorum. Bu hengame yatışınca bir miktar kahve ithal etmemiz gerekecek."

"Küçük bir teselli, ama iyi fikir. Fi ne diyor peki?"

"Aradığımız adamın Julian olduğunu düşünüyor."

"Haklı olabilir."

"Ya Caine konusu?"

"Farz edelim ki tek kişi değildi," dedi merdiveni çıktığımız sırada. "Diyelim ki iki kişiydiler, Julian ve Caine gibi. Sonunda anlaşmazlığa düştüler, Caine kaybetti, Julian onun icabına baktı ve ölümü senin konumunu da zayıflatmak için kullandı. En tehlikeli düşmanlar eski dostlardan çıkar."

"Faydasız," dedim. "İhtimalleri sıralamaya başlayınca başını dönüyor. Ya bir şeylerin daha olmasını bekleyeceğiz, ya da bir şeyler yapacağız. Muhtemelen ikincisi. Ama bu gece değil..."

"Dur! Bekle!"

"Kusura bakma." Sahanlıkta durakladım. "Neyim var bilmiyorum. Sanırım son bir gayret geldi."

"Asabi enerji," dedi, bir kez daha yanıma gelerek. Yola devam ettik ve içimdeki acele etme arzusunu bastırarak ona ayak uydurmaya çalıştım.

"İyi uykular," dedi sonunda.

"İyi geceler, Random."

Merdiveni çıkmaya devam etti, ben de odama giden koridoru izledim. Kendimi baskı altında hissediyordum, anahtarı da o yüzden düşürmüş olmalıyım.

Uzandım ve anahtarı fazla yol kat etmeden, daha havadayken yakaladım. Aynı anda anahtarın hareketinin olması gerekenden biraz daha yavaş olduğu izlenimine kapıldım. Kilide sokup çevirdim.

Oda karanlıktı ama mum ya da gaz lambası yakmaktan vazgeçtim. Karanlığa uzun bir süre önce alışmıştım. Kapımı kilitleyip sürgüledim. Loş koridor sayesinde gözlerim karanlığa yarı yarıya uyum sağlamıştı bile. Döndüm. Perdelerin arasından biraz yıldız ışığı sızıyordu. Yakalığımı çözüp odanın öbür ucuna yürüdüm.

Beni yatak odamda, girişin solunda bekliyordu. Kusursuz bir pozisyon almıştı ve kendini ele verecek hiçbir şey yapmadı. Tuzağın dosdoğru içine yürümüştüm. İdeal konumdaydı hançerini hazırlamıştı ve şaşırtma avantajı da ondaydı. Haklı olarak ölmem gerekirdi... Yatağımda değil, oracıkta, yatağımın dibinde.

Eşiğe adımımı attığım anda hareketi göz ucuyla gördüm, mevcudiyetin farkına vardım ve ne anlama geldiğini kavradım.

Engellemek için kolumu kaldırırken bile çok geç olduğunu biliyordum. Ama bıçağın kendisinden önce, bir tuhaflık olduğu kafama dank etti: suikastçım çok yavaş hareket ediyor gibiydi. Oysa bekleyişinin tüm gerginliğiyle, hareketinin çabuk olması gerekirdi. Hareket gerçekleşinceye kadar farkına varamamış olmam gerekirdi. Kısmen dönmüş ve kolumu bu kadar uzağa savurmuş olmamalıydım. Görüşümü kırmızı bir pus kapladı ve çelik karnıma değip, deldiği anda kolumun ön kısmının savrulmuş bir kolun kenarına vurduğunu hissettim. Kırmızılığın içinde, Desen'in o gün daha erken saatlerde izlemiş olduğum kozmik versiyonunun belli belirsiz bir izi vardı sanki, iki büklüm halde ve düşünmekten aciz, ama yine de bilincim yerinde devrilirken şekil yaklaştı ve netleşti. Kaçmaya kalkıştım ama at tökezlemişti bir kere. Yere yıkıldım.

Bölüm 8

Herkesin kanı biraz dökülmelidir. Maalesef sıram gelip çatmıştı yine ve akan kan “biraz"dan fazlaymış gibi geliyordu. İki büklüm olmuş, sağ tarafımın üzerinde yatıyordum, iki kolumla karnımı sıkıca sarmıştım. Kandan sırılsıklamdım ve arada bir göbeğim boyunca bir şeyler süzülüyordu. Bel hizamın hemen aşağısında, önde, solda. Rastgele yırtılıp açılmış bir zarf gibi hissediyordum kendimi. Bilincim tekrar kendini gösterdiğinde ilk hissettiklerim bunlardı. İlk düşüncem “Ne bekliyor?"olmuştu. Hiç şüphesiz *coup de grâce* indirilmemişti. Neden?

Gözlerimi açtım. Geçen zamandan, kendilerini karanlığa alıştırmak için faydalanmışlardı. Başımı çevirdim. Odada kendimden başkasını göremedim. Ama tuhaf bir şeyler olmuştu ve bunun ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum. Gözlerimi yumdum, başımın bir kez daha şilteye düşmesine izin verdim.

Bir şeyler hem doğru, hem de yanlıştı...

Şilte... Evet, yatağımda yatıyordum. Oraya yardımsız çıkabileceğimden kuşkum vardı. Ama beni önce bıçaklayıp sonra yatağıma yatırmak da anlamsızdı.

Yatağım... Bu benim yatağımdı, aynı zamanda da değildi.

Gözlerimi sımsıkı kapadım. Dişlerimi gıcırdattım. Anlamıyordum. Şokun sınırlarındayken ve kanım önce bağırsaklarımda birikip sonra dışarı akarken normal düşünemeyeceğimi biliyordum. Kendimi doğru dürüst düşünmeye zorladım. Kol değildi.

Yatağım. İnsan uyanırken her şeyden önce, kendi yatağın da olup olmadığının farkına varır: Ben de öyleydim, ama.

Muazzam bir aksırma isteğiyle savaştım, çünkü bunun beni paramparça edeceğini hissediyordum. Burun deliklerimi kıstım ve ağzımdan küçük soluklar verdim. Her yanımda tozun tadı, kokusu ve hissi vardı.

Burnuma yönelik saldırı dindi, gözlerimi araladım. Nerede olduğumu o anda anladım. Nedenini, nasılını bilemiyordum ama bir daha görmeyi ummadığım bir yere, bir kez daha gelmiştim.

Sağ elimi indirdim, kendimi yerden kaldırmak için kullandım.

Evimin yatak odasındaydım. Eski evimin. Cari Corey olduğum zaman benim olan yerin. Gölge'ye, sürgün yıllarımı geçirdiğim dünyaya geri getirilmiştim. Oda toz içindeydi. Yatak en son yatışımdan beri, yani en az on yıldır yapılmamıştı. Evin durumunu tamamen biliyordum, daha birkaç hafta önce gözden geçirmiştim.

Kendimi biraz daha kaldırdım, ayaklarımı yatağın ucundan aşırıp aşağı sarkıtmayı başardım. Sonra tekrar iki büklüm oldum ve orada oturdum. Çok kötüydü.

Bir başka saldırıya karşı geçici olarak kurtulmuş dahi olsam da, o an da güvenlikten fazlasına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Yardıma muhtaçtım ve kendi kendime yardım edebilecek halde değildim. Bilincimi daha ne kadar koruyabileceğimi bile bilmiyordum. Bu yüzden yataktan inmeli, dışarı çıkmalıydım. Telefon kesikti, en yakındaki eve ise çok yol vardı. En azından yola inmem gerekecekti. Orayı seçme nedenlerimden birinin, yolun çok işlek olmaması olduğunu esefle anımsadım. Yalnızlıktan hoşlanırım, en azından bazen.

Sağ elimle en yakındaki yastığı yakaladım, kılıfından çıkardım. Yastık kılıfını ters yüz ettim, katlamaya çalıştım, olmayınca pes edip tomar haline getirdim, gömleğimin altına sokup yaramın üzerine bastırdım. Sonra onu orada tutup oturdum.

Çok çaba sarf etmem gerekmişti ve derin nefes almanın acı verici olduğunu da öğrenmiştim.

Bir süre sonra ikinci yastığı da kendime çektim, dizlerimin üzerine koyup kılıfını çıkardım. Yastık kılıfını geçen sürücülere sallamak niyetindeydim, çünkü elbiselerim, her zaman olduğu gibi koyu renkliydi. Ama daha kılıfı kemerime asamadan, yastığın hareketi karşısında afalladım. Henüz yere düşmemiştim. Yastığı bırakmıştım, onu destekleyen hiçbir şey yoktu ve hareket ediyordu. Ama çok ağır hareket ediyor, adeta rüyadan çıkma bir yavaşlıkla alçalıyordu.

Odamın hemen dışında düşürdüğüm anahtarı anımsadım.

Random'layken merdiveni istemediğim kadar hızlı çıkışımı düşündüm. Fiona'nın sözlerini ve hâlâ boynumda asılı duran, böğrümdeki sancıyla uyum içinde zonklayan Hüküm Mücevheri'ni aklıma getirdim. Hayatımı kurtarmış olabilirdi, en azından şu an için; evet, eğer Fiona'nın fikirleri doğruysa, muhtemelen kurtarmıştı. Saldırganın vuruşu sırasında bana dönme ve kolumu savurma fırsatı vermiş olabilirdi. Aniden buraya

nakledilmemden bile bir şekilde sorumlu olabilirdi. Ama böyle şeyleri bir başka zaman düşünmem gerekecekti, tabii gelecekle aramda anlamlı bir ilişki kurmaya muvaffak olursam.

Mücevher şu an için gitmeliydi -Fiona'nın korkularının doğru olması ihtimaline karşı- ve harekete geçmeliydim.

İkinci yastığın kılıfını kemerime tıkıştırdım, sonra karyolanın ayak ucundaki tahtaya tutunup ayağa kalkmaya çalıştım

Ne gezer! Baş dönmesi ve fazlasıyla acı. Yarı yolda bayılmaktan korkarak kendimi zemine doğru alçaktım. Başardım. Dinlendim. Sonra hareket etmeye, ağır ağır sürünmeye başladım

Ön kapı, anımsadığım kadarıyla çivilerle kapatılmıştı. Pekâlâ. Öyleyse arka kapıdan çıkacaktım.

Yatak odasının kapısına varıp durakladım, kapının çerçevesine yaslandım. Orada soluklanırken Hüküm Mücevheri'ni boynumdan çıkarıp zincirini bileğime doladım. Onu bir yerlere saklamam gerekirdi ve çalışma odamdaki kasa yolumun çok uzağındaydı. Üstelik ardımda bir kan izi bıraktığımı da sanıyordum. İzi bulup takip eden herhangi birisi araştıracak kadar meraklanabilirdi. Hem buna ne zamanım vardı, ne de enerjim...

Odadan çıkıp ilerledim. Arka kapıyı açabilmek için doğrulmam ve kendimi zorlamam gerekti. Bunu yapmadan önce mola vermemek gafletinde bulundum.

Tekrar kendime geldiğimde kapı eşiğine serilmiştim. Gece nemliydi ve bulutlar göğün büyük kısmını dolduruyorlardı.

Sert bir rüzgâr avlunun üzerindeki dalları birbirine vuruyordu.

Dışarı uzattığım elimin tersinde birkaç damla ıslaklık hissettim.

Doğruldum ve dışarı emekledim. Kar neredeyse beş santim kalınlıktaydı. Buz gibi hava kendime gelmeme yardımcı olmuştu. Paniği andıran bir duyguyla, yatak odasından buraya gelinceye kadar zihnimin ne kadar bulanık olduğunun farkına vardım. Ölmem her an söz konusu olabilirdi.

Hemen evin diğer köşesine doğru ilerledim, gübre yığınının yanma gitmek için yolumdan ayrıldım, mücevheri içine saklayıp ölü yaprak kümelerini tekrar yerine yerleştirdim. Üzerine kar yığıp yola devam ettim.

Köşeye ulaşır ulaşmaz rüzgârdan korunmuş ve hafif bir yokuştan aşağı inmeye başlamıştım. Evin önüne ulaşıp bir kez daha dinlendim. Bir araba henüz geçmişti ve stop lambalarının küçülerek kayboluşunu izledim. Görünürdeki tek araç buydu.

Tekrar hareket ettiğim sırada buz kristalleri yüzümü iğnelediler. Dizlerim ıslaktı ve soğuktan yanıyordu. Ön avlu yola doğru önce hafifçe, sonra dik bir şekilde alçalıyordu. Otuz metre kadar sağda, sürücülerin genellikle frene bastıkları bir yokuş vardı. Bu, bana o yönden gelen birinin farlarının önün de biraz daha durma fırsatı tanıyacaktı... Zihnin iş ne zaman ciddiye binse aradığı o küçük avuntulardan biri, duygular için aspirindi bu. Üç mola daha vererek yol kenarına, sonra da evimin numarasının yazılı olduğu büyük kayaya ulaşmayı başardım. Kayanın üzerine oturup, sırtımı buzlu toprağa verdim.

İkinci yastık kılıfını çıkarıp dizlerimin üzerine serdim.

Bekledim. Zihnimin dumanlı olduğunu biliyordum. Sanırım bilincim gidip geliyordu. Kendimi ne zaman bilincimi kaybederken yakalasam düşüncelerime çeki düzen vermeye, her şeyin ışığında olup bitenleri değerlendirmeye, başka güvenlik tedbirleri aramaya çalıştım. Bu çabaların ilki fazla gelmişti.

Şartlara tepki vermenin ötesinde düşünmek çok zordu. Ama donuk bir şekilde farkına vardım ki, Koz Kartlarım hâlâ üzerimdeydi. Amber'den biriyle bağlantı kurabilir, beni geri getirmesini isteyebilirdim.

Ama kiminle? Durumumdan sorumlu olan kişiyle bağlantı kuruyor olabileceğimi anlayamayacak kadar berbat halde değildim. Böyle bir kumar oynamak mı daha iyiydi, yoksa burada şansımı denemek mi? Yine de Random ya da Gerard...

Bir araba sesi işittiğimi sandım. Belli belirsiz, uzak. Rüzgâr ve nabzım algımla rekabet ediyorlardı. Başımı çevirdi

Dikkatimi topladım.

İşte... Tekrar. Evet. Bir motor sesiydi. Bezi sallamaya hazırlandım.

O anda bile zihnim bir daldan diğerine atlıyordu. Aklımda uçuşan düşüncelerden biri, zaten Koz Kartları'nı kullanmak için gerekli konsantrasyonu sağlayamayacak halde olduğumdu.

Ses güçlendi. Bezi kaldırdım. Biraz sonra yolun sağımda kalan kısmının görülebilen en uzak noktası ışıkla aydınlandı.

Çok geçmeden arabanın yokuşun tepesinde olduğunu gördüm. Tepeyi indiği sırada onu bir kez daha gözden kaybettim.

Sonra tekrar tırmandı ve ilerledi, farların ışıkları arasında kar taneleri parlıyordu.

Yokuşa yaklaştığı sırada bezi sallamaya başladım. Araba geçerken far ışıkları beni yakaladı ve sürücü beni görmemiş olamazdı. Buna rağmen yoluna devam etti, son model bir Sedanın içinde bir adam, yolcu koltuğunda bir kadın. Kadın dönüp bana baktı, ama şoför yavaşlamaya bile zahmet etmedi.

Bir iki dakika sonra daha eski bir araba geldi, şoförü bir kadındı, görünürde yolcusu yoktu. Yavaşladı, ama yalnızca bir an için. Görünüşümden hoşlanmamış olmalıydı. Gaza yüklendi ve bir anda geçiverdi.

Gevşeyip ardıma yaslandım ve dinlendim. Bir Amber prensi ahlaki sebeplerden dolayı insanlardan nadiren inayet dileyebilir. En azından bunu anlamsız bir surat ifadesiyle başaramaz ve gülmek de çok acı veriyordu.

Gücüm, dikkatim ve biraz da hareket kabiliyetim olmadan Gölge üzerindeki etkim yararsızdı. Onu ilk önce sıcak bir yere gitmek için kullanmaya karar verdim... Tepeye, pislik yığınına geri dönüp dönemeyeceğimi merak ediyordum. Mücevheri hava şartlarını değiştirmek için kullanmak aklıma gelmemişti. Belki bunu yapamayacak kadar zayıftım. Belki de bu çaba beni öldürürdü. Yine de...

Başımı iki yana salladım. Kendimi kaptırıyordum, neredeyse bir rüyaydı bu. Uyanık kalmalıydım. Şu başka bir araba mıydı? Belki. Bezi kaldırmayı denedim ve elimden düşürdüm.

Almak için öne eğildiğimde bir an için başımı dizlerime koymam gerekti. Deirdre... Sevgili kız kardeşimi çağıracaktım. Bana yardım edecek birisi varsa, o da Deirdre idi. Koz Kartı'nı çıkarıp onu çağıracaktım. Birazdan. Keşke o kız kardeşim olmasaydı... Dinlenmek zorundaydım. Ben bir valeyim, joker değil.

Belki, bazen, dinlendiğimde bir şeylerden pişmanlık bile duyarım. Bazı şeylerden. Keşke biraz daha sıcak olsaydı hava...

Ama böyle eğildiğimde de çok kötü değildi... Şu bir araba mıydı? Başımı kaldırmak istedim, ama bunu yapamadığımı fark ettim. Gerçi bunun görünürlük konusunda pek fark yaratmayacağına karar verdim.

Işığın gözkapaklarıma vurduğunu hissettim ve motorun sesini duydum. Şimdi ne ilerliyor, ne de geriliyordu. Sadece muntazam bir mırıltı. Sonra bir bağırış duydum. Ardından kapının açılış kapanışının klik… duraklama… tak sesi. Gözlerimi açabileceğimi hissettim, ama bunu yapmak istemiyordum. Gözümü açtığımda yalnızca karanlık ve boş yolu görmekten,

seslerin bir kez daha kalp atışlarına ve rüzgâra dönüşmesinden korkuyordum. Kumar oynamaktansa elimdekiyle yetinmek daha iyiydi.

"Hey! Neyin var? Yaralı mısın?"

Ayak sesleri... Bu gerçekti.

Gözlerimi açtım. Kendimi bir kez daha doğrulmaya zorladım.

"Corey! Ulu Tanrım! Bu sensin! "

Zoraki sırıtmayı başardım, selam vereyim derken az daha yuvarlanacaktım.

"Benim, Bill. Nasılsın?"

"Ne oldu?"

"Yaralıyım," dedim. "Kötüye benziyor. Doktora ihtiyacım var."

"Yardımımla yürüyebilir misin? Yoksa seni taşıyayım mı?"

"Yürümeyi bir deneyelim," dedim.

Beni ayağa kaldırdı ve ağırlığımı ona verdim. Arabaya doğru yürümeye başladık. Sadece ilk birkaç adımı anımsıyorum.

Ninni sona erdiğinde kolumu kaldırmaya çalıştım, engellendiğini fark ettim, bağlı olan tüpleri gördüm ve yaşayacağıma karar verdim. Hastane kokularını içime çektim ve içimde ki saate danıştım. Buraya kadar geldiğime göre, devam etmeyi kendime borçlu olduğumu hissettim. Üstelik ısınmıştım ve yakın geçmişin izin verdiği kadarıyla da rahattım. Bunlara karar verip gözlerimi yumdum, başımı koydum ve tekrar uykuya döndüm.

Daha sonra, bir kez daha kendime geldiğimde daha iyi hissettim ve bir hemşire beni gördü, hastaneye yedi saat önce getirildiğimi ve az sonra bir doktorun benimle konuşmaya geleceğini haber verdi. Bana bir bardak su uzattı, kar yağışının durduğunu söyledi. Bana ne olduğunu merak ediyordu.

Hikâyemi yazmanın vakti geldiğine hükmettim. Ne kadar basit olursa o kadar iyiydi. Yurt dışında uzunca bir süre kaldıktan sonra evime geri dönmüştüm. Otostopla gelmiş, içeri girmiş ve orada şaşırttığım bir hırsızın ya da serserinin saldırısına uğramıştım. Sürünerek dışarı çıkmış ve yardım aramıştım. *Son*.

Bunu doktora anlattığımda bana inanıp inanmadığını kestiremedim. Yüzü uzun zaman önce sarkmış ve yerine oturmuş, irice bir adamdı. Adı Bailey idi, Morris Bailey. Hikâyemi anlatırken başıyla onayladı ve sonra bana sordu, "Adamı görebil din mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Karanlıktı," dedim.

"Seni soydu mu?"
"Bilmiyorum."
"Cüzdan taşıyor muydun?"
Bu soruya 'evet' demenin iyi olacağına karar kıldım.
"Buraya geldiğinde üzerinde cüzdan yoktu, onu da almış olmalı."
"Öyle olmalı," diyerek tasdik ettim
"Beni hiç anımsıyor musun?"
"Evet desem yalan olur. Anımsamalı mıyım?"
"Getirdiklerinde gözümün seni bir yerlerden ısırdığını düşünmüştüm. İlk başta hepsi buydu..."
"Ya sonra...?" diye sordum.
"Üzerindeki kıyafetler neydi öyle? Bir cins üniformayı andırıyorlardı."
"Bizim oralarda bu günlerin son modası. Tanıdık geldiğimi mi söylüyordun?"
"Evet," diye onayladı. “Sizin oralar da neresi? Nerelisin? Neredeydin?"
"Çok yolculuk yaparım," dedim. “Az önce bana bir şey söyleyecektin."
"Evet," dedi. “Burası küçük bir klinik ve bir süre önce çenesi düşük bir satıcı, müdürleri bilgisayarlı tıbbi kayıt sistemi ne geçmeye ikna etti. Eğer bu alan daha gelişmiş, biz de da ha genişlemiş olsaydık buna değebilirdi. Ama ikisi de gerçekleşmedi henüz ve bilgisayar pahalı bir alet. Büro işlerinde belli bir tembelliğe bile sebep oldu. Eski dosyalar bir zamanlar olduğu gibi silinmiyorlar, hatta acil servisinkiler bile. Bir sürü yararsız kayıtları tutacak boş yer var. Bu yüzden, Mr. Roth bana senin adını verdiğinde, rutin bir kontrol yaptım ve bana neden aşina geldiğini anlayıverdim. Yedi sene önce, senin araba kazası geçirdiğin gece de acil serviste görevliydim. Seni ameliyat ettiğimi -ve yaşamayacağını düşündüğümü- anımsadım. O zaman şaşırtmıştın beni, şimdi de şaşırtmaya devam ediyorsun. Orada olması gereken yara izlerini bile bulamadım. Çok güzel iyileşmişsin."
"Teşekkürler. Doktorum sayesinde diyebilirim."
"Yaşını öğrenebilir miyim? Kayıtlar için."
"Otuz altı," dedim. Bu her zaman güvenlidir.
Kucağına koyduğu dosyanın bir yerlerine hızlı hızlı yazdı.
"Biliyor musun, seni kontrol ettiğimde hatırladım da, geçen görüştüğümüzde de aynı yaşta göründüğüne yemin edebilirdim."
"Sağlıklı yaşam."

"Kan grubunu biliyor musun?"
"Değişiktir. Ama AB pozitifmiş gibi davranabilirsiniz. Her kan grubunu alabilirim, yeter ki benimkini kimseye vermeyin."
Başıyla onayladı.
"Başına gelenler bir polis raporu gerektirecek, bunu biliyorsundur."
"Tahmin etmiştim."
"Bunu düşünmek isteyebileceğin aklıma geldi."
"Teşekkürler," dedim. “Demek o gece nöbetteydin ve beni dikip tamir ettin, ha? İlginç. Bu konuda başka ne hatırlıyorsun?"
"Ne Demek istiyorsun?"
"O zaman hangi şartlar altında getirildiğimi merak ediyorum. Hafızamda kazanın hemen öncesinden, öbür yere, Greenwood’a yatırılışımın biraz sonrasına kadar bir boşluk var. Buraya nasıl getirildiğimi anımsıyor musun?"
Tam her olay karşısında tek bir surat ifadesi olduğunu düşünmeye başladığım sırada kaşlarını çattı.
"Bir ambulans gönderdik," dedi.
"Neye karşılık? Kazayı kim ihbar etmiş? Nasıl?"
"Ne demek istediğini anlıyorum," dedi. “Ambulansı isteyen Eyalet Devriyesi’ydi. Yanlış hatırlamıyorsam birisi kazayı görüp merkeze telefon etmiş. Onlar da telsizle civardaki bir arabaya bildirmişler. Ekip göle gitmiş, ihbarı doğrulamış, sana ilk yardım uygulamış ve ambulans çağırmış. Hepsi buydu işte."
"İhbarda bulunanın kimliğine dair kayıtlar var mı?"
Adam omuz silkti.
"Böyle şeylerin kaydını tutmayız," dedi.
"Sigorta şirketin bunu araştırmadı mı? Sigortadan paranı alamadın mı? Belki de..."
"İyileşir iyileşmez ülkeyi terk etmem gerekti," dedim. “Konunun peşine hiç düşmedim. Ama bir polis zaptı tutulmuş olmalı."
"Kesinlikle. Ama ne kadar süreyle sakladıklarını bilemem."
Güldü. “Eğer aynı satıcı onlara da uğramadıysa tabi... Gerçi bunlardan bahsetmek için biraz geç, değil mi? Bildiğim kadarıyla bu tür şeylerde bir zaman sınırlaması söz konusu. Arkadaşın Roth sana kesin olarak söyleyecektir..."

"Aklımdaki şey sigorta parası değildi," dedim. “Sadece gerçekten olup bitenleri bilme arzusuydu. Yıllardır bunu merak eder dururum. Gördüğün gibi, geriye dönük hafıza kaybı az da olsa hâlâ devam ediyor."

"Bunu bir psikiyatristle konuştun mu?" diye sordu ve söyleyiş tarzında hoşuma gitmeyen bir şey vardı. Birden zihnimde o küçük şimşeklerden biri çaktı: Acaba Flora Greenwood’a naklimi sağlamadan önce benim için deli raporu mu almıştı?

Kayıtlarımda bu mu yazılıydı? Üstelik hâlâ kaçak konumunda mıydım? Çok zaman geçmişti ve işin resmi kısmını hiç bilmiyordum. Ama eğer durum buysa, bir başka davada akli dengemin yerinde olduğuna karar verilip verilmediğini bilmeleri imkânsızdı. Sanırım beni öne uzanıp doktorun bileğine bakmaya sevk eden de ihtiyat duygusuydu. Bilinçaltımda, onun nabzımı ölçerken takvimli bir kol saatine baktığına dair bir anı var gibiydi. Evet, böyle bir saati vardı. Gözümü kıstım. Tamam. Gün ve ay: 28 Kasım. İki buçuğa bir dönüşüm formülümle yılı buldum. Onun da söylediği gibi, yedi yıl geçmişti.

"Hayır, konuşmadım," dedim. “Bellek kaybının organik değil de işlevsel olduğunu farz ettim ve kaybettiğim anıların üzerine soğuk su içtim."

"Anlıyorum," dedi. “Böyle terimleri bir hayli rahat kullanıyorsun. Terapi görmüş kişiler bazen böyle yaparlar."

"Biliyorum," dedim. “Bu konuda çok şey okudum."

İçini çekti. Kalktı.

"Bak," dedi. “Mr. Roth’a haber verip uyandığını söyleyeceğim. Belki de en iyisi bu."

"Nasıl yani?"

"Arkadaşın avukat olduğuna göre, polisten önce onunla konuşmak isteyebilirsin."

Bir yerlerine yaşımı yazmış olduğu dosyayı açtı, kalemini kaldırdı, kaşlarını çattı, “Bugün ayın kaçı?" diye sordu.

Koz Kartlarımı istiyordum. Şahsi eşyalarımın komodinin gözünde olduğunu tahmin ediyordum, ama onları almak, fazlaca kıvrılıp uzanmayı gerektiriyordu ve dikişlerimi zorlamak istemiyordum. O kadar da acil değildi gerçi. Amber’de sekiz saatlik uyku burada aşağı yukarı yirmi saate tekabül ediyordu, o yüzden yuvamdaki herkes hâlâ güzelce uyuyor olmalıydı.

Gerçi Random'a ulaşmayı ve sabahleyin orada olmayışıma bir kılıf uydurmasını istiyordum. Tabii daha sonra.

Böyle bir zamanda şüpheli görünmeye niyetli değildim.

Brand'in söyleyeceklerini de derhal öğrenmek, bunlara göre harekete geçmek istiyordum. Aklımdan küçük bir hesap yaptım. Nekahet dönemimin zorlu kısmını burada, Gölge'de geçirmem, Amber'de daha az vakit harcanması demekti. Zamanımı dikkatlice planlamak ve işin zorluklarından kaçınmalıydım. Bill'in çabuk gelmesini ümit ediyordum. Buradaki durumu öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Bill yörenin yerlisiydi, Buffalo'da okumuş, geri dönmüş, evlenmiş ve aile şirketine katılmıştı, hepsi buydu. Beni bazen gizli saklı işler peşinde seyahatlere çıkan emekli bir subay olarak tanıyordu. İkimiz de ilk tanıştığımız yer olan şehir kulübü ne üyeydik. Onunla bir yıldan uzunca bir süreyi sadece merhabalaşarak geçirmiştik. Derken bir akşam barda yan yana oturmuştuk ve bir şekilde onun askeri tarihe, özellikle de Napolyon'un savaşlarına meraklı olduğunu öğrenmiştim. Sonra anımsadığım tek şey kulübün kapanış saatinin geldiği ve hâlâ sohbet ediyor olduğumuzdu. O günden sonra başını derde girinceye dek iyi arkadaş olmuştuk. Arada bir onu merak etmiştim. Aslında geçen gelişimde beni onu görmekten alıkoyan tek şey hiç şüphesiz bana ne olduğuyla ilgili bir sürü soru soracak olması ve zihnimin hem keyif alıp, hem de bunların hepsiyle gerektiği gibi uğraşamayacak kadar meşgul bulunmasıydı. Amber'deki her şey rayına oturduktan sonra gelin onu görmeyi bir iki kez geçirmiştim aklımdan. Durumun böyle olmadığı gerçeğini bir yana bıraksam bile onunla kulübün salonunda karşılaşmadığıma pişmandım.

Bir saat geçmeden geldi, kısa boylu, tıknaz, elma yanaklı, şakakları hafiften kırlaşmış, gülümseyerek, başıyla selam vererek. O gelinceye kadar sırtımı dikleştirmiş, birkaç derin nefes almış ve bunun için henüz çok erken olduğunu anlamıştım.

Elimi sıktı ve yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Evrak çantası da yanındaydı.

"Dün gece ödümü patlattın, Cari. Hayalet gördüğümü sandım," dedi.

Başımla evetledim.

"Biraz daha gecikseydin öyle olabilirdim," dedim. “Sağ ol. Nasılsın?"

İçini çekti.

"Yoğun. Biliyorsun işte. Yine aynı terane, sadece daha fazlası."

"Ya Alice?"
"İyi. İki de yeni torunumuz oldu... Bill Jr.'lar... ikizler. Dur bir dakika."
Cüzdanını bulup içinden bir fotoğraf çıkardı.
"İşte."
İnceledim, aile üyelerinin benzerliklerine dikkat ettim
"İnanması güç," dedim.
"Bunca yıl hiç değişmemiş gibisin."
Gülüp karnıma hafifçe dokundum.
"Onu saymazsak tabii," dedi. “Nerelerdeydin?"
"Tanrım! Nerelerde değildim ki!" dedim. “O kadar çok yer de bulundum ki artık hesabını tutamaz oldum."
İfadesi değişmedi, gözlerimi yakalayıp içlerine baktı.
"Cari, başın ne tür bir belada?" diye sordu.
Gülümsedim.
"Eğer başını kanunla belada mı diye sorarsan, yanıtım hayır. Sorunlarım bir başka ülkeyle ilgili ve kısa bir süre sonra oraya dönmeye mecburum."
Yüzü tekrar gevşedi ve çift odaklı gözlüklerinin gerisinde gözleri ışıldadı.
"Orada askeri danışmanlık mı yapıyorsun?"
Başımla tasdik ettim.
"Neresi olduğunu bana söyleyebilir misin?"
Başımı iki yana salladım.
"Özür dilerim."
"Bunu anlayabilirim," dedi. “Dr. Roth bana dün gece hakkında anlattıklarını aktardı. Söylediklerin kayıt dışı kalacak, bunun yaptığın işle bir ilgisi var mıydı?"
Başımı sallayarak onu bir kez daha doğruladım.
"Bu her şeyi biraz daha netleştiriyor," dedi. “Çok değil, ama yeterince. Hangi casusluk örgütü olduğunu sormayacağım bile, işin içine bir tanesi dahilse elbette. Seni her zaman bir beyefendi, üstelik de aklı başında biri olarak tanıdım. Bu yüzden kaybolduğun zaman meraklanıp biraz soruşturma yapmıştım. İşgüzarlık yaptığımı düşündüm ve utandım. Ama resmî durumun çok şaşırtıcıydı ve neler olduğunu öğrenmek istiyordum. En çok da senin için endişelendiğimden yani. Umarım seni rahatsız etmemiştir."

"Rahatsız etmek mi?" dedim. “Bana ne olduğunu umursayan pek az kişi vardır. Sana minnettarım. Neler keşfettiğini de bilmek istiyorum. Bu konularla ilgilenecek, işleri yoluna koymaya uğraşacak vaktim hiç olmadı. Neden öğrendiklerini bana da anlatmıyorsun?"

Evrak çantasını açıp içinden kalın, kahverengi bir dosya çıkardı. Dizlerinin üzerinde açıp düzgün bir el yazısıyla kaplı birkaç sarı sayfayı karıştırdı. Bunlardan ilkini kaldırıp bir an inceledi, sonra, “Albany’deki hastaneden kaçıp kaza geçirdikten sonra belli ki Brandon sahneden çıktı ve..."

"Dur!" dedim elimi kaldırıp, doğrulmaya çalışarak.

"Ne var?" diye sordu.

"Hem yer, hem de sıra yanlış," dedim. “Kaza daha önce gerçekleşti ve Greenwood Albany’de değil."

"Biliyorum,'" dedi. “İki gün geçirip kaçtığın Porter Sanatoryumu’nu kastetmiştim. Aynı gün kaza geçirdin ve buraya getirildin. Sonra sahneye kız kardeşin Evelyn girdi. Seni Greenwood’a naklettirdi ve yine kendi iradenle ayrılmadan önce orada birkaç hafta geçirdin. Doğru mu?"

"Kısmen," dedim. “Yani son kısım. Doktora da az önce anlattığım gibi, kazanın birkaç gün öncesine ait hatıralarım silindi. Albany’deki bir yer bana bir şeyler çağrıştırıyor, ama çok az. Bununla ilgili başka bilgi var mı?"

"Ah, evet," dedi. “Hafızanın şu anki haliyle ilgisi olabilir. Akli dengenin yerinde olmadığına dair bir raporla oraya yatırılmışsın..."

"Kim tarafından?"

Kâğıdı salladı ve baktı.

'"Kardeşi Brandon Corey; Vekil Doktor, Hillary B. Rand, psikiyatrisi," “ diye okudu. “Bir şeyler hatırlatıyor mu?"

"Kuvvetle muhtemel," dedim. “Devam et."

"Evet, bunun üzerine bir emir imzalanmış," dedi. “Uygun şekilde belgelenmiş, gözetim altına alınmışsın ve naklin yapılmış. Hafızana gelince..."

"Evet?"

"Bu uygulamayı ve anılar üzerindeki etkilerini pek bilemiyorum, ama Porter’dayken şok terapisi görmüşsün. Sonra, dediğim gibi, kayıtlarda ikinci günün ardından kaçtığın yazılı. Arabanı raporda belirtilmemiş bir yerden tekrar almışsın ve kaza olduğu sırada bu tarafa doğru yol alıyormuşsun."

"Bu doğru gibi gözüküyor," dedim. “Evet." O konuşmaya başladığında bir an için her şeyin benzer, ama uyumsuz olduğu yanlış bir gölgeye döndüğümü sanmıştım. Oysa şimdi durumun bu olmadığına inanıyordum. İçimden bir şeyler bu hikâyeye karşılık veriyordu.

"Şimdi, rapora gelince," dedim. “Sahte kanıtlarla hazırlanmıştı, ama mahkemenin o anda bunu bilmesi mümkün değildi. Bunlar olup bittiği sırada Dr. Rand İngiltere’deymiş ve onunla daha sonra bağlantıya geçtiğimde senin adını bile duymadığını söyledi. Ama yokluğunda odasına zorla girilmiş. Ne ilginçtir ki göbek adı da “B" ile başlamıyormuş. Brandon Corey diye birini de tanımıyormuş."

"Brandon’a ne oldu?"

"Sırra kadem bastı. Porter’dan kaçtığın vakit ona ulaşılmaya çalışıldı, ama bulmak mümkün değildi. Sonra kaza geçirdin, buraya getirildin ve tedavi gördün. O sırada kendini >Evelyn Flaumel diye tanıtan bir kadın burayla temasa geçti, senin velayetinin kendisine devredildiğini ve ailenin Greenwood’a naklini istediğini söyledi. Vasin olan Brandon’un yokluğunda ailenden tek kişi olarak onun isteklerine uyuldu. Birkaç hafta sonra tekrar firar ettin ve elimdeki kronoloji bu noktada sona eriyor."

"Öyleyse şu anki resmî durumum nedir?" diye sordum

"Ha, durumun düzeltildi," dedi. “Benimle konuştuktan sonra Dr. Rand mahkemeye başvurdu ve bu gerçekleri belirten yeminli bir ifade verdi. Emir iptal edildi."

"Öyleyse buradaki doktor neden bana bir akıl hastasıymışım gibi davranıyor?"

"Aman Tanrım! Ne fikir ama. Ellerindeki tüm kayıtlar bir zamanlar burada kaldığını gösteriyordur. Çıkarken doktoru görsem iyi olacak. Mahkeme kararının bende bir kopyası var. Ona gösterebilirim."

"Ben Greenwood’u terk ettikten ne kadar sonra mahkeme de düzeltme yapıldı?"

"Bir sonraki ay," dedi. “İşe burnumu sokma kararı vermeden önce birkaç hafta geçti."

"Bunu yaptığına ne kadar sevindiğimi bilemezsin," dedim.

"Bana son derece önemli olduğuna inandığım birkaç parça bilgi verdin."

"Ara sıra bir dosta yardım edebilmek güzel şey," dedi dosyasını kapatıp çantasına yerleştirirken. “Bir şey daha... Bütün bunlar bittiğinde -her ne yapıyorsan- eğer konuşmana izin verilirse, hikâyeyi dinlemek isterim."

"Buna söz veremem," dedim.
"Biliyorum. Sadece söyleyeyim dedim. Bu arada, evi ne yapacaksın?"
"Benim mi? Sahibi hâlâ ben miyim?"
"Evet, ama hiçbir şey yapmazsan bu sene vergiler yüzünden satılabilir."
"Hâlâ satılmamış olmasına şaştım."
"Bankaya ödeme talimatı vermişsin."
"Hiç aklıma gelmemişti. Onu sadece ıvır zıvır ve veresiye hesaplarım için vermiştim. Öyle şeyler için işte."
"Neyse, hesap neredeyse boşalmış artık," dedi. “Geçen gün bankadan McNally’yle konuşuyorduk. Bu, hiçbir şey yapmazsan evin önümüzdeki sene gideceği anlamına geliyor."
"Artık bir işime yaramaz," dedim. “Ne istiyorlarsa öyle yapsınlar."
"Satıp parasını alabilirsin."
"O kadar uzun kalmayacağım."
"Bunu senin için yapabilirim. Parasını istediğin yere gönderirim."
"Pekâlâ," dedim. “Ne gerekiyorsa imzalarım. Hastane faturamı düş, gerisi senin olsun."
"Bunu yapamam."
Omuz silktim.
"Neyin iyi olacağını düşünüyorsan öyle yap, ama içinden iyi bir ücret al."
"Kalanı hesabına yatırırım."
"Peki. Teşekkürler. Ben unutmadan önce, şu komodinin gözüne bakar mısın, orada bir deste kart var mı? Oraya uzanamıyorum ve işime yarayabilirler."
"Tabii ki."
Çekmeceyi açtı.
"Büyük, kahverengi bir zarf," dedi. “Şişkince. Herhalde cebinde ne vardıysa içine koymuşlardır."
"Aç."
"Evet, burada bir deste kart var," dedi içine elini sokup.
"Vay canına! Harika bir kutu! Bakabilir miyim?"
"Ben..." Ne diyebilirdim ki?
Kutuyu açtı.
"Çok hoş..." dedi. “Bir cins tarot... Antika mı bunlar?"
"Evet."

"Buz gibi soğuk... Hiç böylesini görmemiştim. Bak, bu sensin! Şövalye gibi giyinmişsin! Ne işe yarıyorlar?"

"Çok karmaşık bir oyun," dedim.

"Eğer bunlar antikaysa resimdeki nasıl sen olabilirsin?"

"Onun ben olduğumu söylemedim. Sen söyledin."

"Evet, öyle. Atalarından biri mi?"

"Sayılır."

"Şu kız da güzelmiş hani! Kızıl saçlı olanı..."

"Sanırım..."

Desteyi düzeltip kutusuna koydu. Bana uzattı.

"Tekboynuz da çok hoşmuş," diye ekledi. “Onlara bakmamam gerekirdi, değil mi?"

"Sorun değil."

İçini çekip arkasına yaslandı, ellerini başının arkasında birleştirdi.

"Kendimi tutamadım," dedi. “Sende bu çevirdiğin gizli işlerin haricinde çok tuhaf bir şeyler var, Cari... ve gizemler beni çeker. Daha önce gerçek bir muammaya bu kadar yaklaşmamıştım."

"Eline bir deste soğuk tarot kartı aldığın için mi?" diye sordum.

"Hayır, bu sadece gizem havasına katkıda bulunuyor," dedi. “Bunca ne yıldır ne yaptığın hiç kuşkusuz üzerime vazife değil, ama bir türlü kavrayamadığım bir olay var."

"Nedir o?"

"Geçen gece seni buraya getirip Alice’i eve bıraktıktan sonra olanlar hakkında bir fikir edinebilmeyi umarak tekrar evine döndüm. Kar yağışı durmuştu, sonra tekrar başladı gerçi, ama ayak izlerin net şekilde görülebiliyordu, evin etrafını dönüp ön avludan aşağı iniyorlardı."

Onayladım.

"Ama eve giden ayak izleri... gelişini gösterecek hiçbir şey yoktu. Üstelik evden ayrılan, saldırganın kaçışma işaret edebilecek başka iz de bulunmuyordu."

Gülümsedim.

"Yarayı kendi kendime açtığımı mı düşünüyorsun?"

"Hayır, elbette hayır. Görünürde bir silah bile yoktu. Kan lekelerini yatak odana, yatağına kadar takip ettim. Yanımda sadece cep fenerim vardı, ama gördüklerim içimde tuhaf bir duygu uyandırdı. Sanki aniden kanlar içinde

orada, yatağın üzerinde belirivermiş, sonra ayağa kalkıp dışarı çıkmış gibiydin."

"Bu elbette imkânsız."

"Ama hiç iz olmaması kafama takılıyor."

"Rüzgâr üzerlerini karla örtmüş olmalı."

"Onları örttü de diğerlerini örtmedi mi yani?" Başını sağa sola salladı. “Hayır, hiç sanmıyorum. Eğer bana bir şeyler anlatmak istersen, merak ettiklerim listesine bunun yanıtını da eklemek istiyorum."

"Bunu unutmayacağım," dedim.

"Evet," dedi. “Ama şaşıyorum... İçimdeki garip his seni bir daha görmeyebileceğimi söylüyor. Sanki bir melodramda, olayların iç yüzünü öğrenmeden sahneden çıkan önemsiz karakterlerden biri gibi hissediyorum kendimi."

"Bu duyguyu anlayabiliyorum. Rolüm yüzünden bazen ben de yazarın gırtlağına sarılacak gibi oluyorum. Ama bir de şu açıdan bak: Hikâyelerin iç yüzünün hayal kırıklığına uğratmadığı çok nadirdir. Bunlar genellikle ufak tefek şeylerdir, her şey bilindiğinde en adi güdülere indirgenir. Varsayımlar ve yanılsamalara sahip olmak çoğu zaman daha iyidir."

Gülümsedi.

"Her zamanki gibi konuşuyorsun," dedi, “yine de senin erdemin cazibesine kapıldığın zamanları da bilirim. Birkaçını..."

"Laf nasıl oldu da ayak izlerimden bana geldi?" dedim. “Sana tam eve gelirken de evden giderken de aynı yolu izlediği mi anımsadığımı söyleyecektim. Hiç şüphesiz ayrılışım gelişimin izlerini silmiş olmalı."

"Hiç fena değil," dedi. “Saldırgan da aynı yolu mu izledi?"

"Öyle yapmış olmalı."

"Bayağı sağlam," diye bildirdi. “Akla yatkın şüpheler uyandırmayı iyi biliyorsun. Ama hâlâ kanıtların büyük kısmının esrarengiz bir şeyleri işaret ettiğini hissediyorum."

"Esrarengiz mi? Hayır. Belki garip olabilir. Bir yorum meselesi."

"Ya da anlambilim meselesi. Geçirdiğin kazayla ilgili polis raporunu okudun mu?"

"Hayır. Ya sen?"

"Evet. Ya bu raporda garipten fazlası varsa? O zaman “esrarengiz" tanımımı kabul edecek misin?"

"Pekâlâ."

"...Ve bir soruyu yanıtlayacak mısın?"

"Bilemiyorum..."

"Basit bir evet hayır sorusu. Hepsi bu."

"Tamam, anlaştık. Hepsi bu. Ne yazıyordu raporda?.

"Bir kaza ihbarı aldıklarını ve bir devriye arabasının olay mahalline intikal ettiğini. Orada sana ilk yardım uygulayan acayip kıyafetli bir adamla karşılaşmışlar. Seni göle uçan arabadan çıkardığını söylemiş. Kendisi de sırılsıklam ıslak olduğundan bu akla yatkın. Orta boylu, zayıfça, kızıl saçlı. Üzerinde, polis memurlarından birinin tabiriyle Robin Hood filminden çıkma yeşil bir kıyafet varmış. Kendisini tanıtmayı, ya da ifade vermek için onlarla birlikte gelmeyi reddetmiş. Polisler bunun için ısrar ettiklerinde ıslık çalmış ve beyaz bir at dörtnala koşarak çıkagelmiş. Adam atın sırtına atlayıp gözden kaybolmuş. Bir daha da onu gören olmamış."

Güldüm. Canım yanıyordu ama elimde değildi.

"Bak sen şu işe!" dedim. "Şimdi bir şeyler anlam kazanma ya başlıyor."

Bili bana bir an öylece bakakaldı. Sonra, "Gerçekten mi?" diye sordu.

"Evet, sanırım öyle. Bugün öğrendiklerim için bıçaklanmaya ve geri gelmeye değermiş."

"İki olayı tuhaf bir sırayla andın," dedi çenesini ovuştururken.

"Evet, öyle yaptım. Ama daha önce düzenin olmadığı yer de bir düzen görmeye başlıyorum. Bu, itiraf ettiğime değebilir, kazayla söyledim."

"Sırf beyaz atlı bir adam yüzünden mi?"

"Kısmen, kısmen... Bill, çok yakında buradan ayrılmam gerekecek."

"Bir süreliğine hiçbir yere gitmiyorsun."

"Aynı hesap. Sözünü ettiğin şu kâğıtlar... Sanırım onları bu gün imzalasam iyi olacak."

"Tamam. Onları öğleden sonra sana yollarım. Ama aptalca bir şeye kalkışmanı istemiyorum."

"Gittikçe daha ihtiyatlı bir hal alıyorum," dedim, "inan bana."

Çantasını sertçe kapatıp, "Umarım öyledir," dedi. "Hadi dinlen. Ben doktorla meseleyi halledip belgeleri sana bugün göndereceğim."

"Tekrar teşekkürler."

Elini sıktım.

"Ha, aklıma gelmişken," dedi, "bir sorumu yanıtlamaya söz vermiştin."

"Vermiştim, değil mi? Neymiş o?"

Elimi bırakmadan, yüzünde özel bir ifade olmadan sordu.

"Sen insan mısın?"

Gülümsemeye başladım, sonra bıraktım.

"Bilmiyorum. Ben... öyle düşünmek istiyorum. Ama aslında sanmıyorum... Elbette insanım! Bu soru çok gülünç... Off, hepsinin canı cehenneme! Kastettiğin gerçekten bu, değil mi? Hem dürüst olacağımı da söyledim..." Bir an için dudağımı ısırdım ve düşündüm. Ardından, “Sanmıyorum," dedim.

"Ben de sanmıyordum zaten," dedi ve gülümsedi. “Benim için fark etmiyor, ama senin için fark edebilir... birinin senin farklı olduğunu ve bunu umursamadığını bilmek."

"Bunu da unutmayacağım," dedim.

"Pekâlâ... görüşürüz."

"Tamam."

Bölüm 9

Eyalet polisi henüz ayrılmış... Akşamın ilerleyen vakitleri...

Yatmış, kendimi daha iyi hissediyorum ve daha da iyi hissettiğim için kendimi daha iyi hissediyorum. Orada yatmış, Amber'de yaşamanın tehlikelerini uzun uzadıya düşünüyorum.

Brand de, ben de ailenin en gözde silahıyla geçici olarak saf dışı bırakılmıştık. Acaba hangimiz daha kötü yaralanmıştık? O, büyük olasılıkla. Darbe böbreğine ulaşmış olabilirdi ve durumu yaralanmadan önce de kötüydü zaten.

Bill'in sekreteri imzalamam gereken belgelerle gelmeden önce kalkıp odada tökezleyerek iki kez dolanmıştım. Sınırları mı bilmem şarttı. Bu hep böyledir. O gölgenin sakinlerinden birkaç kat daha hızlı iyileştiğim için kalkıp biraz yürüyebileceğimi, onlardan birinin bir buçuk iki günün ardından yapabileceği şeyleri yapabileceğimi hissetmiştim. Yapabildiğim kanıtlanmıştı da. Canım acımıştı ve ilk seferinde başını dönmüştü, ama ikincisinde dönme azalmıştı. Bu da bir şeydi. O yüzden kendimi daha iyi hissederek yatıyordum.

Koz Kartlarını defalarca karıştırmış, özel fallar açmış, aşina yüzlerin arasında çapraşık gelecekler okumuştum. Her seferin de de Random'la bağlantı kurma, ona neler olduğunu söyleme, yeni gelişmeleri sorma isteğimi güçlükle bastırabilmiştim.

Daha sonra, demiştim kendi kendime. Onların uykuda geçirdiği her saat, senin için burada iki buçuk saat eder. Senin için burada geçen her iki buçuk saat, sıradan bir ölümlünün yedi ya da sekiz saatine denk düşer. Sabret. Düşün. Kendini yeni le.

Böylece olanlar akşam yemeğinden sonra tam hava tekrar kararırken ve ben pestile dönmüşken oldu. Eyalet polisinin buz gibi bir genç üyesine söyleyeceğim her şeyi söylemiştim zaten. Bana inanıp inanmadığını bilemiyordum, ama kibardı ve uzun kalmadı. Aslında o çıktıktan hemen sonra başladı olaylar.

Orada yatmış, kendimi iyi hissediyor, Dr. Bailey'in uğramasını ve yöneliminin yerine gelip gelmediğini kontrol etmesini bekliyordum. Orada

yatmış, Bill’in bana söylediklerini düşünüyor, bildiğim ya da tahmin ettiğim diğer şeylerle bağdaştırma ya çalışıyordum.

Temas! Birisi benden önce davranmıştı. Amber’de birileri erkenciydi.

"Corwin!"

Bu, telaş içindeki Random’du.

"Corwin! Uyan! Aç kapıyı! Brand kendine geldi ve seni soruyor."

"Beni uyandırmak için mi kapıya vuruyordun?"

"Evet."

"Yalnız mısın?"

"Evet."

"İyi. İçerde değilim. Bana Gölge’de ulaştın."

"Anlamadım."

"Ben de. Yaralıyım ama yaşayacağım. Sana hikâyeyi sonra anlatırım. Bana Brand’den söz et."

"Az önce uyandı. Gerard’a derhal seninle konuşması gerektiğini söylemiş. Gerard bir hizmetçi çağırıp odana yollamış.

Hizmetçi seni uyandıramayınca bana geldi. Onu, seninle birlikte az sonra orada olacağımı söylemesi için Gerard’a geri gönderdim."

"Anladım," dedim, yavaşça gerinip oturarak. “Görünmeyeceğin bir yere git, geleceğim. Ama cüppe gibi bir şeye ihtiyacım var. Bazı kıyafetlerim eksik de."

"Öyleyse odama gitmem en iyisi."

"Tamam. Git."

"Bir dakika bekle o zaman."

Ardından sessizlik.

Bacaklarımı ağır ağır oynattım. Yatağın kenarına oturdum.

Koz Kartlarımı toplayıp kutusuna kaldırdım. Yaramı Amber’de gizlemenin önemli olduğunu hissediyordum. İnsan normal zamanda bile kendi zayıflıklarıyla övünmez.

Derin bir nefes aldım ve karyolanın kenarına tutunup kalktım. Yaptığım alıştırmalar işe yaramıştı. Daha rahat bir nefes aldım ve elimi bıraktım. Çok kötü değildi, eğer yavaş hareket edersem, gereken en temel hareketlerin dışında kendimi zorlamazsam... Gücüm geri dönene kadar rol yapabilirdim.

Tam o anda bir ayak sesi duydum ve kapı ağzında dost canlısı bir hemşire bilirdi; genç, düzgün yapılıydı ve bir kar tanesinden tek farkı, hepsinin birbirine benzemesiydi.

"Hemen o yatağa geri dönün, Mr. Corey! Ayakta olmamanız gerekiyor!"

"Bayan," dedim, “ayakta olmam gerekiyor. Gitmeye mecburum."

"Zili çalıp bir tas isteyebilirdiniz," dedi odaya girip ilerleyerek.

Random’un mevcudiyeti bana bir kez daha ulaşırken, başı mı bezgince iki yana salladım. Hemşirenin nasıl rapor edeceğini merak ettim... Acaba ben kozla uzaklaştıktan sonra geride kalan prizmatik görüntümden bahsedecek miydi? Sanırım arkamda bıraktığım ve hızla büyüyen efsanelere bir diğeri daha eklenecekti.

"Bunu şöyle düşün, tatlım," dedim ona. “Bizimki başından beri sadece fiziksel bir ilişkiydi. Başkaları da olacak... Hem de bir sürü. *Adieu!*"

Amber’e adım attığım sırada eğilip kadına bir öpücük yolladım; o, gök kuşaklarını yakalamaya çalışırken, Random’un omzuna tutunup sendeledim.

"Corwin! Ne halt..."

"Eğer denizlere hâkimiyetin bedeli kan ise, biraz önce kendime deniz kuvvetlerinden bir kadro satın aldım," dedim. “Bana giyecek bir şeyler ver."

Omuzlarıma uzun, kalın bir pelerin örttü ve boynumdan tokalamaya çalıştım.

"Tamamdır," dedim. “Beni ona götür."

Random beni kapıdan çıkardı, salondan merdivene götürdü. Giderken ağırlığımı ona veriyordum.

"Ne kadar kötü?" diye sordu.

"Bıçak," dedim ve elimi yaranın üzerine koydum. “Dün gece birisi odamda bana saldırdı."

"Kim?"

"Eh, sen olamazsın, çünkü yanından henüz ayrılmıştım," dedim. “Gerard da Brand’in yanında kütüphanedeydi. Kardeşlerden siz üçünü çıkar, tahmin etmeye başla. En iyi yol..."

"Julian," dedi.

"Onun hisse senetleri kesinlikle düşmeye meyilli," dedim.

"Dün gece Fiona bana onu kötüleyip durdu, Julian’ın favorim olmadığı da sır değil."

"Corwin, o gitti. Geceleyin kaçtı. Beni uyandırmaya gelen hizmetçi Julian’ın saraydan ayrıldığını söyledi. Sence bu neye benziyor?"

Merdivene ulaştık. Bir elimle Random'u, diğeriyle tırabzanı tuttum. İlk sahanlıkta mola istedim ve orada kısaca dinlendim.

"Bilmiyorum," dedim. “Bazen lehte düşünme hakkını hiç kullanmayıp uzatmak da çok kötü olabilir. Ama bana öyle geliyor ki beni hakladığını düşünseydi, kaçacağına burada kalıp, öğrenince şaşırmış gibi yapması lehine olurdu. Kaçması şüphe uyandırıyor. Brand’in kendine geldiği vakit söyleyeceklerinden dolayı kaçmış olabileceğini düşünüyorum."

"Ama sağ kaldın, Corwin. Sana saldıran her kimse ondan kurtuldun ve o kişi senin icabına baktığından emin olamazdı.

Aynı durumda ben olsaydım, şimdi birkaç dünya ötede olurdum."

"Ona söyleyecek lafım yok," diye itiraf ettim ve basamakları tekrar inmeye koyulduk. “Evet, pekâlâ haklı olabilirsin. Şimdilik tartışmaya açık kalsın. Yaralandığımı da kimse bilmeyecek."

Başıyla onayladı.

"Nasıl istersen. Konuşmak gümüşse, sükut altındır."

"Zekân yaralı bölgelere de, yaralanmamış olanlarına da acı veriyor, Random. Birazını da suikastçının odama nasıl girdiğini bulmak için harca."

"Kaplamanın ardından mı?"

"İçeriden açılıp kapanıyor. Artık öyle tutuyorum. Kapının kilidi de yeni. Açılması hüner isteyenlerden."

"Tamam, buldum. Yapanın bir aile bireyi olmasını da gerektiriyor."

"Anlat."

"Birisi seni gafil avlamayı kafasına koymuştu ve bunun için Desen’i göze aldı. Aşağı indi, Desen’i yürüdü, kendini senin odana nakledip sana saldırdı."

"Bu mükemmel bir çözüm olabilirdi, tek bir nokta dışında hemen hemen hepimiz aynı anda ayrıldık. Saldırı gecenin geç saatlerinde gerçekleşmedi. İçeri girdiğim anda oldu. Desen’i aşmak şöyle dursun, hiçbirimizin aşağıdaki odaya inecek vakti bulacağını bile sanmıyorum. Bu yüzden, bizden biriyse başka bir yöntemle girmiş olmalı."

"Öyleyse hünerine filan bakmadan kapı kilidini açtı."

"Belki de," dedim sahanlığa varıp yola devam ederken.

"Köşede dinlenelim ki kütüphaneye destek almadan girebileyim."

"Elbette."

Bunu yaptık. Kendime çekidüzen verdim, pelerine iyice sarındım, omuzlarımı dikleştirdim, ilerledim ve kapıyı çaldım.

"Bir dakika," dedi Gerard’ın sesi.

Kapıya yaklaşan ayak sesleri...

"Kim o?"
"Corwin," dedim. “Random'da yanımda."
Onun geriye doğru, “Random’u da istiyor musun?" dediğini duydum ve yanıt olarak kısık bir “Hayır" geldi.
Kapı açıldı.
"Sadece sen, Corwin," dedi Gerard.
Başımla onaylayıp Random’a döndüm.
"Sonra görüşürüz," dedim.
Başımla yaptığım işarete karşılık verdi ve geldiğimiz yön de geri döndü. Kütüphaneye girdim.
"Pelerinini aç, Corwin," diye emretti Gerard.
"Bu gereksiz," dedi Brand ve onun, sırtına konan birkaç yastık sayesinde oturduğunu, sararmış dişlerini göstererek gülümsediğini gördüm.
"Kusura bakma, ben Brand kadar güvenmiyorum," dedi Gerard “ve emeğimin boşa harcanmasına izin vermeyeceğim. Bir bakalım."
"Sana bunun gerekmediğini söyledim," diye tekrarladı Brand. “Beni bıçaklayan o değil."
Gerard hemen döndü.
"O olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordu.
"Çünkü kimin bıçakladığını biliyorum. Ahmaklığın sırası değil, Gerard. Eğer Corwin’den korkmamı gerektirecek bir şey olsa onu buraya çağırtmazdım."
"Seni getirdiğim sırada şuursuzdun. Kimin bıçakladığını bilmen imkânsız."
"Emin misin?"
"Şey... O zaman niye bana söylemedin?"
"Gerekçelerim var, hem de geçerliler. Şimdi Corwin’le baş başa konuşmak istiyorum."
Gerard başını eğdi.
"Hezeyana kapılayım deme sakın," dedi. Kapıya doğru yürüdü, tekrar açtı. “Çağırdığında duyabilecek bir mesafede olacağım," diye ekledi, sonra kapıyı kapattı.
Yaklaştım. Brand uzandı ve elini sıktım.
"Geri dönmeyi başardığını görmek güzel," dedi.
"Aynen," dedim, sonra yığılmamaya çalışarak Gerard’ın iskemlesine oturdum.

"Kendini şimdi nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"Bir bakıma berbat. Ama bir bakıma da yıllardan beri hissetmediğim kadar iyi. Hepsi göreceli."

"Çoğu şey öğledir."

"Amber dışında."

İçimi çektim.

"Pekâlâ. Teknik anlamda konuşmuyordum. Neler oldu?"

Bakışları çok yoğundu. Beni inceliyor, bir şey arıyordu.

Neydi aradığı? Sanırım, bilgi. Daha doğrusu, cehalet. Olumsuzlukları ölçmek daha zor olduğu için buraya geldiği ilk andan beri zihninin hızla çalışması gerekiyordu. Onu tanıdığım için, bildiklerimden çok bilmediklerimle ilgilendiğini tahmin edebiliyordum. Kendisine faydası olabilecek hiçbir şeyi söylemek istemiyordu. İstediğini elde etmek için gereken minimum aydınlığı bilmek istiyordu. Bunun bir watt fazlasını bile vermeye rıza göstermezdi. Çünkü onun yöntemi buydu ve elbette bir şey istiyordu. Tabii eğer... Son yıllarda, kendimi insanların değiştiğine, zamanın akışının sadece var olanları güçlendirmekle kalmadığına; bazen yaptıkları, gördükleri, düşündükleri ve hissettikleri şeyler yüzünden niteliksel değişimlere uğrayabildiğine inandırmak için her zamankinden fazla çalışmıştım. Şimdiki gibi, başka her şeyin yanlış gittiği zamanlarda küçük bir teselli sağlıyordu, dünya görüşümü pekiştirdiğinden bahsetmeme ise hiç lüzum yok. Belki de hayatımı ve anılarımı, yapmaktaki amacı ne olursa olsun Brand’e borçluydum. Çok güzel. Ona sırtımı dönmeksizin, lehinde düşünme kararma varmıştım. Küçük bir taviz, genellikle oyunlarımızın başlangıcına yön veren esprilerin basit psikolojisine karşı, benim hareketim.

"Hiçbir şey göründüğü gibi değildir, Corwin," diye başladı söze. “Bir bakmışsın bugün dostum dediğin yarın düşmanın olmuş ve..."

"Kısa kes!" dedim. “Şimdi kartları masaya serme zamanıdır. Brandon Corey’in benim için yaptıklarını takdir ediyorum ve seni bulup geri getirmek için başvurduğumuz numara benim fikrimdi."

Başıyla evetledi.

"Bunca zamanın ardından kardeş sevgisinin yeniden nüksetmesi için geçerli sebepleriniz olduğunu tahmin ediyorum."

"Ben de senin bana yardım etmek için ilave sebeplerinin olduğunu."

Tekrar gülümsedi, sağ elini kaldırdı, sonra indirdi.

"Öyleyse ya ödeştik, ya da birbirimize borçluyuz, olaylara nasıl baktığına bağlı. Şu anda karşılıklı yardıma ihtiyaç duyuyormuş gibi göründüğümüze göre, birbirimize en pohpohlayıcı gözle bakmamız yararlı olacak."

"Lafı döndürüp duruyorsun, Brand. Beni yıldırmaya çalışıyorsun. Bugünkü idealizm çabamı da mahvediyorsun. Beni yataktan bir şey söylemek için kaldırdın. Önden buyur."

"Yine eski Corwin," dedi kıkırdayarak. Sonra bakışlarını kaçırdı. “Yoksa değil mi? Merak ediyorum... O kadar süre Gölge’de yaşamak değiştirdi mi seni? Kim olduğunu bilmeden? Başka bir şeyin parçası olarak?"

"Belki," dedim. “Bilmiyorum. Evet, sanırım değiştirdi. İş aile politikalarına geldiğinde sabrımın çabuk taşmasına neden olduğunu biliyorum."

"Açık sözlülük, dobralık, hilesiz hurdasız iş yapmak mı? Böylelikle eğlencenin birazını kaçırıyorsun. Ama böyle yeni bir âdetin de yararı olabilir... Herkesi dengesiz yakalayabilir ve hiç ummadıkları bir anda eski haline dönersin. Evet, işe yarayabilir. İnsanı canlandırıyor da. Tamam! Paniğe lüzum yok. Başlangıç sözlerim böylece sona eriyor. Tüm esprilerimi sıraladım. Her şeyin temeline ineceğim, mantıksızlık hayvanına gem vuracağım, en anlamlı incileri gizemin bulanıklığından söküp alacağım. Fakat izin verirsen, önce başka bir şey var. Üzerinde tüten cinsten herhangi bir şey var mı? Aradan yıllar geçti ve canım yuvama dönüşümü kutlamak için kötü bir ot istiyor, hangisi olsa fark etmez."

Hayır demek için ağzımı açtım. Ama çalışma masasının üzerinde benden kalma birkaç sigara olduğundan emindim

Aslında hareket etmek istemiyordum, yine de “Bir dakika," dedim.

Doğrulup odanın öbür ucuna yürürken hareketlerimin kas katı değil, normal görünmesine çalıştım. Masanın üzerini karıştırırken aslında tutunmakta olduğumu gizlemeye çalışıyordum.

Hareketlerimi, pelerinim ve gövdemle, elimden geldiğince örttüm.

Paketi bulup geldiğim gibi döndüm, ocakta bir çift sigara yakmak için durakladım. Brand kendi sigarasını alırken çok ağır davrandı.

"Elin titriyor," dedi. “Neyin var?"

"Geçen gece partide fazla kaldım," dedim iskemleme geri dönerken.

"Bunu düşünmemiştim. Elbette bir parti olacaktı, değil mi? Tabii. Herkes aynı odada... Beni bulmakta karşılaşılan beklenmedik başarı, geri gelişim...

Çok sinirli, çok suçlu birinin çaresiz bir hareketi... Yarım kalan başarısı. Yaralanmış ve suskun olan ben, ama nereye kadar? Sonra..."

"Yapanın kim olduğunu bildiğini söyledin. Dalga mı geçiyordun?"

"Hayır, geçmiyordum."

"Kim öyleyse?"

"Vakti geldiğinde, sevgili kardeşim. Dizilim ve sıra, zaman ve vurgu... bu meselede hepsi de çok önemli. Geçmişe güven içinde bakarak olay dizisinin tadını çıkarmama izin ver. Kendimi deşilmiş ve sizleri başıma üşüşmüş olarak hayal ediyorum da. Ah! O tabloya şahit olmak için neler vermezdim! Bana her bir yüzdeki ifadeyi tarif edebilir misin?"

"Korkarım ki yüzler o anda en az önemsediğim şeydi."

Göğüs geçirdi ve duman üfledi.

"Ah, bu güzel," dedi. “Kafanı takma, onların yüzlerini görebiliyorum. Canlı bir hayalgücüm vardır, bilirsin. Şok, üzüntü, şaşkınlık... yerini korku ve şüpheye bırakıyor. Bana anlatılana göre sonra hepiniz ayrılmışsınız, nazik Gerard bana hemşirelik etmek için burada kalmış." Durakladı, dumana dikti gözlerini ve bir an için sesindeki alaycı tını kayboldu. “Aramızdaki tek dürüst o, biliyorsun."

"Listemde yüksek sıralarda," dedim.

"Bana iyi baktı. Her zaman bizleri kollamıştır." Aniden güldü. “Açık sözlü olmam gerekirse neden zahmete giriyor, bilmiyorum. Gerçi senin iyileşmekte oluşun beni düşünmeye şevketti de, herhalde tartışmayı sonraya ertelemişsinizdir. Bir diğer partiyi daha kaçırdığıma yanıyorum. Tüm o duygular, şüpheler ve yalanlar havada uçuşuyor ve hiç kimse ilk 'iyi geceler' dileyen olmayı istemiyor. Herkes en iyi tavrını takınmış. Suçlu kişiye gözdağı verme çabaları. Belki günah keçilerine fırlatılan bir iki taş. Ama her şeyi hesaba katarsak bir arpa boyu yol kat edilmedi. Haklı mıyım?"

Zihninin işleyişini takdir ederek başımla doğruladım ve pes edip kendi bildiği tarzda anlatmasına izin verdim.

"Haklı olduğunu biliyorsun," dedim.

Bunun üzerine bana dik dik baktı, sonra devam etti. “Ancak sonunda herkes ya sabaha kadar endişe içinde gözünü kırpmadan yatmak, ya da bir araya gelip bir plan yapmak üzere odadan çıkıp gitti. Gece vakti gizli telaşlar yaşandı. Esenliğimin herkesin aklında olduğunu bilmek göğsümü kabartıyor. Elbette bazıları bundan yanaydı, bazısı ise karşısındaydı. Tüm bunların arasında, destekçilerimi hayal kırıklığına uğratmamak için kendimi

toparladım... hayır, iyileştim. Gerard bugüne kadar olanları uzun uzadıya anlattı bana. Yeteri kadarını duyduğumda seni çağırttım."

"Belki farkına varmamışsındır diye söylüyorum, ben buradayım. Bana ne anlatmak istiyordun?"

"Sabırlı ol, birader, sabırlı ol! Gölge'de bunu hatırlamaktan bile mahrum geçirdiğin onca yılı düşün." Sigarasıyla etrafı işaret etti. "Ben yerini saptamayı başarıp, seni içinde bulunduğun kötü durumdan kurtarmaya kalkışana kadar bilmeden geçirdiğin tüm o zamanı hatırla. Herhalde kıyasladığın zaman şimdi geçen birkaç saniye o kadar da paha biçilmez olmasa gerek."

"Beni arayanlar arasında olduğunu söylediler," dedim. "Buna şaştım, çünkü son seferinde pek dostça ayrılmamıştık."

Başıyla doğruladı.

"Bunu inkâr edemem," dedi. "Ama her seferinde, eninde sonunda geride bırakırım böyle şeyleri."

İnanmadığımı belirten bir ses çıkardım.

"Sana ne kadarını anlatmam gerektiğine ve nelere inanacağına karar vermeye çalışıyordum," diye devam etti. "Eğer dosdoğru çıkıp küçük birkaç şey haricinde o anki güdülerimin tümüyle fedakârca olduğunu söylesem bana inanmazdın."

Yine soludum burnumdan.

"Ama bu doğru," diyerek konuşmasını sürdürdü, "şüphelerini yatıştırmak için eklemeliyim ki çok az seçeneğim vardı. Başlangıçlar daima güçtür. Neye başlasam ardından bir başka şey geldi. Çok uzun süredir ortada yoktun. Eğer tek bir şeyin ismini vermem gerekiyorsa, söyleyeyim: taht. Al işte, söyledim. Hepimiz onu ele geçirmenin bir yolunu arıyorduk. Bu, senin kayboluşunun hemen akabinde olmuştu ve bir bakıma senin kayboluşunla tetiklenmişti. Babamız seni Eric'in öldürdüğünden şüpheleniyordu. Ama kanıt yoktu. Yine de bu duyguyu koruduk... arada bir sözünü ettik. Aradan yıllar geçti, sana hiçbir şekilde ulaşılamıyordu ve gerçekten ölmüş olma ihtimalin kuvvet kazanmıştı. Babamız Eric'e gitgide büyüyen bir hoşnutsuzlukla yaklaşıyordu. Derken, bir gece, tümüyle tarafsız bir konuda başlattığım bir tartışmada -hemen hepimiz masada mevcutken- bir kardeş katilinin tahta asla çıkamayacağını söyledi ve bunu söylerken gözlerini Eric'e dikmişti. Babamızın gözlerinin nasıl olabileceğini bilirsin. Eric gün batımı kadar kızardı, uzun bir süre de yutkunamadı. Sonra babamız işi

hiçbirimizin ummadığı ve arzulamadığı kadar ileriye götürdü. Sana karşı açıkgözlü olacağım, bunu sırf duygularını açığa vurmak için mi yaptı, yoksa gerçekten mi söylüyordu bilemiyorum. Ama seni tahtın vârisi olarak seçmeye neredeyse karar vermiş olduğunu, bu yüzden senin başına her ne talihsizlik geldiyse, bunu şahsen inceleyeceğini söyledi. Dile getirmedi, ama o da senin öldüğüne inanmıştı. Takip eden aylarda bu kararı somutlaştırmak için sana simgesel bir mezar yaptık ve hiç kimsenin babamızın Eric'e karşı beslediği duyguları unutmamasını sağladık. Biz başından beri tahta ulaşmak için senin ardından devre dışı bırakılması gereken kişinin Eric olduğunu düşünmüştük."

"Biz mi? Diğerleri kimdi?"

"Sabret, Corwin. Düzen ve sıra, zaman ve önem! Vurgu... Dinle!" Bir sigara daha aldı, öncekinin izmaritiyle yaktı, havayı sigaranın yanan ucuyla bıçakladı.

"İhtiyacımız olan bir sonraki adım babamızı Amber'in dışına çıkarmaktı. Bu, işin en önemli ve tehlikeli kısmıydı ve burada anlaşmazlığa düşmüştük. Ben, tümüyle anlamadığım özellikle de bizi kısmen etkisine alacak bir güçle işbirliği yapma fikrinden hoşlanmamıştım. Gölgeleri kullanmak başka şeydir; onların seni kullanması ise hangi şartlar altında gerçekleşirse gerçekleşsin, hatalı bir düşüncedir. Buna itiraz ettim, ne var ki çoğunluk aksine karar vermişti." Gülümsedi. "İkiye karşı bir. Evet, üç kişiydik. Sonra harekete geçtik. Tuzak kuruldu ve babam yemin peşine takıldı..."

"Hâlâ hayatta mı?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi Brand. "Sonra işler sarpa sardı ve kendi başımın çaresine bakmam gerekti. Ama babamızın ayrılışından sonraki hareketimiz ölümü kesinlik kazanıncaya kadar uzunca bir süre bekleyip, bir yandan da konumumuzu sağlamlaştırmaktı. Kâğıt üzerinde, ihtiyacımız olan tek şey birinin iş birliğiydi. Ya Caine, ya da Julian... hangisi olduğu fark etmezdi. Bleys daha şimdiden Gölge'ye gitmiş ve büyük bir askeri kuvvet toplamaya girişmişti..."

"Bleys mi! Sizlerden biri miydi?"

"Öyleydi ya. Onu, elbette üzerinde yeterince ip olacak şekilde tahta çıkarmayı düşünüyorduk, fiilen bir üçlü yönetim gerçekleşecekti. Dediğim gibi, o asker toplamaya gitmişti. Kansız bir ihtilal gerçekleştirmeyi umuyorduk, ama davamızı kazanmak için sözlerin yetersiz kalması durumuna karşı da hazırlıklı olmalıydık. Eğer Julian bize karadan, ya da

Caine denizden geçit verirse askerleri ivedilikle nakledebilir ve eğer gerekirse silahların gücüyle galip gelebilirdik. Ne yazık ki yanlış adamı seçtim. Benim hesabımla, Caine hile hurda işlerinde Julian'dan bir gömlek üstündü. Bu yüzden, ölçülü bir incelikle ona konuyu çıtlattım. İlkin kabul etmeye hevesli göründü. Ama ya sonradan tekrar düşünüp taşındı, ya da beni başından beri büyük bir ustalıkla aldattı. İlk seçeneğin doğru olduğunu düşünmeyi yeğliyorum. Her neyse, bir noktada rakibi desteklemenin kendisi için daha kârlı olacağı kararma vardı. Yani Eric'i. Eric'in umutları, babamızın ona karşı tutumu yüzünden sönmüştü... ama babamız gitmişti ve tasarladığımız eylem, Eric'e, tahtın koruyucusu olarak hareket etme fırsatı sunuyordu. Bu da yetmiyormuş gibi Caine'in peşinden Julian da askerlerine tahtın koruyucusu Eric'e bağlılık yemini ettirdi. Böylece diğer üçlü oluştu. Eric bunun üzerine tahtı savunmak üzere halkın önünde ant içti ve sınırlar çizildi. Doğal olarak güç bir durumda kalmıştım. Onların düşmanlığının ceremesini ben çekiyordum, çünkü ortaklarımın kim olduğunu bilmiyorlardı. Yine de beni hapsedemiyor, ya da işkence yapamıyorlardı, çünkü bir anda kozlayıp kaçabilirdim ellerinden. Şayet beni öldürecek olurlarsa bilinmeyen şahısların misillemede bulunabileceğinin farkına varmışlardı. Bir süre için satranç tahtasında pat kalmaya mahkûmdu durum. Onlara karşı artık doğrudan bir harekette bulunamayacağımı da anlamışlardı. Beni yoğun bir gözetim altında tutuyorlardı. Bu sebeple daha dolambaçlı bir rota çizildi. Ben yine itiraz ettim ve yine ikiye bir kaybettim. Babamızın icabına bakması için çağırdığımız kuvvetleri, bu sefer Eric'i gözden düşürmek, ayağını kaydırmak için kullanacaktık. Eğer Eric büyük bir rahatlıkla soyunduğu Amber'i savunma görevinin altından başarıyla kalkamazsa ve Bleys o sırada sahneye çıkıp sorunun hakkından hemen gelirse, savunucu rolüne bu sefer kendi soyunurken ardına halk desteğini alacak -münasip bir zaman geçtikten sonra da- Amber'in refahı için taç üzerine kalacaktı."

"Soru," deyip araya girdim. "Ya Benedict? Onun Avalon'da sorunlarla meşgul olduğunu biliyorum, ama bir şeyler Amber'i gerçekten tehdit ediyorsa..."

"Evet," dedi başıyla doğrulayıp, "bu yüzden anlaşmamızın bir maddesi Benedict'i kendi sorunlarıyla meşgul etmekti."

Benedict'in Avalon'una musallat olan cehennem kızlarını düşündüm. Benedict'in kolunun güdüğünü düşündüm. Yine konuşmak için ağzımı

açmaya kalkıştım, ama Brand elini kaldırdı.

"Kendi bildiğim gibi anlatıp bitireyim, Corwin. Konuştuğun vakit düşüncelerinin akışını bilmediğimi sanma sakın. Böğrün de benimkinin ikizi olan acıyı da hissediyorum. Evet, biliyorum bunları ve daha fazlasını." Eline bir sigara daha alıp kendi usulünce yakarken gözleri garip bir şekilde, alev alev yanıyordu. Sigarasından derin bir nefes aldı ve üflerken konuştu.

"Bu karar yüzünden diğerlerinden ayrıldım. Kararın çok büyük bir tehlike içerdiğini, Amber'i tehlikeye sokabileceğini görmüştüm. Onlarla ortaklığımı bitirdim..." Devam etmeden önce bir süre dumanı izledi. "Ama işler öylece çıkıp gidemeyeceğim kadar ciddileşmişti. Onlarla karşı karşıya gelmek zorundaydım,

Amber'i olduğu kadar kendimi de korumak için. Eric'in tarafına geçmek için çok geçti artık. Koruyabilecek olsa bile korumazdı beni... dahası, onun kaybedeceğine kesin gözüyle bakıyordum. Edindiğim yeni hünerleri işe koşmaya o zaman karar verdim. Eric ile o çok sevdiğini iddia ettiği gölge Dünya'yı mesken tutan Flora arasındaki ilişkiyi sık sık merak etmişimdir.

Bu mekânda Eric'i ilgilendiren bir şey olduğuna ve Flora'nın onun oradaki maşası gibi davrandığına dair bir şüphe vardı içimde. Eric'e bu konuda bir şey yapabilecek kadar yaklaşsam da Flora'nın neler karıştırdığını dolaylı ya da dolaysız yoldan soruşturmanın çok çaba gerektirmeyeceğinden emindim. Böyle de yaptım. Derken her şey bir anda hızlanıverdi. Eski grubum yerimi merak ediyordu. Seni bulup şok tedavisiyle bir kısım hafızanı geri getirdiğim anda, Eric, Fiona'dan bir şeylerin yolunda gitmediğini öğrendi. Pek doğaldır ki çok geçmeden iki taraf birden peşime düştü. Senin dönüşünün herkesin planlarını suya düşüreceğini ve beni nice zamandır elimde alternatif bir planla beklediğim delikten çıkaracağını düşünmüştüm. Eric'in tahttaki iddiası bir kez daha gölgelenecekti, seni destekleyenler çıkacaktı ve ortaklarımın dalaveresi tüm anlamım yitirecekti. Eh, senin de olaylardaki rolümden dolayı bana minnettar kalacağını düşünüyordum. Sonra Porter'dan kaçtın ve işler arapsaçına döndü. Sonradan öğrendiğime göre, hepimiz seni farklı bir amaç için arıyorduk. Ama eski işbirlikçilerimin senin için çok sıradışı bir planı vardı. Olanları öğrenmiş, yerini bulmuş ve oraya herkesten önce ulaşmışlardı. Elbette avantajı ellerinde tutmalarını sağlamanın, statükoyu korumanın yolu çok basitti. Seni arabanla birlikte göle uçuran atışları yapan Bleys'ti. Ben tam bu olduğu sırada vardım. Bleys oradan derhal ayrıldı,

çünkü temiz bir iş yapmış görünüyordu. Ama seni arabadan çıkardım, senden geriye ilkyardım uygulamaya başlanacak kadarı kalmıştı. Gerçi şimdi geriye bakıyorum da, tedavinin gerçekten sonuç verip vermediğini, uyandığında Corwin mi, yoksa Corey mi olacağını bilmemek can sıkıcıydı. Sonrası da can sıkıcıydı, hâlâ bilmiyordum... Yardım ulaştığı sıra da cehennem sürüşüyle oradan uzaklaştım. Daha sonra ortaklarım beni yakaladılar ve beni bulduğunuz yere kapattılar. Hikâyenin geri kalanından haberdar mısın?"

"Hepsinden değil."

"Öyleyse bildiğin yere geldiğimizde beni uyar. Ben de geri kalanını sonradan öğrendim. Eric'in tarafı kazayı öğrendi yerini buldu ve seni daha iyi korunacağın ve sürekli uyutulacağın özel bir yere naklettirdiler, böylece kendileri de korunacaklardı."

"Eğer mevcudiyetim onun planlarını yerle bir edecek idiyse, Eric beni neden korusun ki?"

"O sırada kardeşlerden yedisi senin yaşadığını biliyordu. Bu çok fazlaydı. İstediğini yapması için çok geçti. Hâlâ babamızın laflarını hazmedememişti. Eğer onun elindeyken senin başına bir şey gelecek olursa, bu onun tahta geçişini engellerdi. Eğer Benedict'in, ya da Gerard'ın kulağına gitse... Hayır, asla başaramazdı. Tahta çıktıktan sonra, evet. Çıkmadan, hayır. Olan şuydu, senin yaşadığın gerçeğinin herkes tarafından bilinmesi onu kâğıtlarını oynamaya zorlamıştı. Taç giyme töreninin vaktini belirledi ve bu gerçekleşinceye kadar seni olayların dışında tutmayı aklına koydu. Olması gerekenden çok erken yapılmış bir işti, hoş, başka çaresi de yoktu ya. Sanırım ondan sonra olanları biliyorsun, çünkü senin başından geçtiler."

"Tam o harekete geçeceği sırada Bleys'le bir araya geldik. Çok hayırlı olmadı."

Omuz silkti.

"Ah, olabilirdi belki de… eğer kazansaydınız ve Bleys'in hakkından gelebilseydin. Ne var ki aslında buna fırsatın olmadı. Onların güdülerine dair kestirimlerim bu noktadan itibaren geçersiz ama o saldırının göstermelik olduğuna inanıyorum."

"Neden?"

"Dediğim gibi, bilmiyorum. Ama Eric zaten tam istedikleri konuma gelmişti. Hücuma geçmeleri gereksizdi."

Başımı iki yana salladım. Çok fazlaydı, çok hızlıydı... Anlatıcının önyargısını çıkarttığımda söylediklerinin birçoğu gerçek gibi duruyordu. Yine de...

"Bilmiyorum..." diye konuşmaya başladım.

"Elbette," dedi. “Ama sorarsan söylerim."

"Grubunuzun üçüncü üyesi kimdi?"

"Beni bıçaklayan kişi elbette. Bir tahmine var mısın?"

"Sadece söyle."

"Fiona. Hepsi onun fikriydi."

"Bunu neden daha önce söylemedin?"

"Çünkü anlatacaklarımın geri kalanını dinleyecek kadar beklemezdin. Onu yakalamak için bir hışımla buradan çıkar, onun gittiğinin farkına varır, diğerlerini uyandırır, bir soruşturma başlatıp bir sürü değerli vakti boşa harcardın. Bunu hâlâ yapabilirsin, ama hiç değilse bana, ne yaptığımı bildiğim konusunda seni ikna etmem için yeterli vakti tanıdın. Şimdi, sana zamanın çok kıymetli olduğunu ve eğer Amber’in bir şansı olacaksa bunun için söyleyeceklerimi hemen dinlemen gerektiğini söylersem, deli karının tekini kovalamak yerine beni dinleyebilirsin."

İskemlemden yarı yarıya doğrulmuştum bile.

"Onun peşinden gitmemeli miyim?" diye sordum.

"Fiona’nın canı cehenneme, şimdilik. Daha büyük sorunların var. Otursan iyi edersin."

Öyle de yaptım.

Bölüm 10

Ay ışığından bir sal... meşalelerin siyah beyaz filmlerdekini andıran hayaletimsi ışığı... yıldızlar... incecik birkaç tutam sis...

Tırabzana yaslanıp, dünyaya baktım... Nihai sessizlik geceyi, rüyalarla sırılsıklam şehri ve buradan görünen tüm evreni sarmıştı. Uzaktaki şeyler: deniz, Amber, Arden, Garnath, Cabra deniz feneri, Tekboynuz Korusu, Kolvir'in zirvesindeki mezarım... Sessiz, çok aşağıda, yine de net ve berrak... Buna tanrının, ya da bedeninden kopmuş, yukarı sürüklenen bir ruhun gözüyle bakmak diyebilirim... Gecenin ortasında...

Hayaletlerin hayalet gibi davrandığı, kehanetlerin, alametlerin, işaretlerin ve arzuların gecenin sokaklarında ve Amber'in gökteki yüksek salonlarında mekik dokuduğu bu yere, Tir-na Nog'th'a gelmiştim...

Sırtımı tırabzana ve gündüz dünyasının izlerine dönüp bulvarlara ve karanlık taraçalara, lordların şatolarına, avamın barınaklarına baktım... Ay ışığı Tir-na Nog'th'da yoğundur, binalarımızın kopyalarının birbirine bakan yüzlerini gümüşe boyar... Elimde değnek ilerledim ve tuhaf yaratıklar etrafımda hareket ettiler, pencerelerde, balkonlarda, banklarda, kapılarda göründüler... Görünmeden geçtim, çünkü kelimenin tam anlamıyla burada hayalet olan bendim...

Sessizlik ve gümüş ayışığı... Yalnızca değneğimin tıkırtısı, o da büyük oranda boğulmuş... Her şeyin ortasına doğru süzülen sis... Saray, sisli bir şenlik ateşi... Çiy, adeta ipince zımparalanmış taçyapraklarda ve yol kenarlarını süsleyen bahçelerdeki bitki gövdelerinde, cıva damlacıkları gibi görünüyor...

Gökte ilerleyen ay, öğle vakti güneşi kadar acıtıyor gözü, onun ölgünleştirdiği yıldızlar daha da fazla parlıyorlar... Gümüş ayışığı ve sessizlik...

Buraya, kehanetleri yüzünden gelmemiştim, çünkü bunlar -eğer gerçekten kehanetlerse- aldatıcıdırlar, aşağıdaki yerlere ve yaşamlara benzerlikleri huzursuzluk vericidir; görünümleri, çoğu zaman tedirgin edicidir. Yine de gelmiştim... Zamanla aramdaki anlaşmanın bir parçası olarak...

Brand’i Gerard’ın gözetiminde iyileşmeye bıraktıktan sonra kendimin de fazladan dinlenmeye ihtiyaç duyduğumu anlamış ve bunu yaralandığımı belli etmeden yapmaya karar vermiştim. Hakikaten de Fiona kaçmıştı; ona ve Julian’a Koz Kartlarıyla ulaşılamıyordu. Brand’in bana anlattıklarını Benedict’e ve Gerard’a söyleseydim, Fiona’nın peşine düşmekte, ikisinin bir den izini sürmekte ısrar edecekleri kesindi. Çabalarının yararsız olacağından da aynı derecede emindim.

Random ve Ganelon’u çağırtıp odama çekilmiş, herkese, bir Tir-na Nog’th gecesine hazırlıklı olarak, günü dinlenme ve tefekkürle geçireceğimi söylemiştim... ciddi sorunları olan her Amberli için makul bir nedendi bu. Böyle bir şeyi yapmak için mükemmel bir zaman olduğundan, bunun tüm gün dinlenme mi akla yatkın bir hale getireceğini hissediyordum. Elbette işi gece tamamlamamı da zorunlu kılıyordu. Ama bu da iyiydi.

Bana yaramın yeterince iyileşmesi için tam bir günü, geceyi ve ertesi günün bir kısmını sağlıyordu. Bu vaktin boşa harcanmayacağını düşünüyordum.

Ama insan birilerine söylemeden edemiyor. Random’a ve Ganelon’a olanları anlattım. Yatağımda oturup onlara Brand’in, Fiona ve Bleys’in planlarını; Eric -Julian- Caine entrikasını anlattım. Brand’in benim geri dönüşüm ve kendisinin komplo ortaklarınca hapsedilişi hakkında söylediklerini aktardım. İki tarafın da sağ kalanlarının -Fiona ve Julian’ın- neden kaçtıklarını anlamışlardı: hiç şüphesiz kendi kuvvetlerini toplamaya gitmişlerdi, umarım birbirlerini ortadan kaldırırlardı; ama belki de kaldırmazlardı. Her neyse yakın zamanda olacak bir şey değildi. İçlerinden birinin bundan önce Amber’i ele geçirmek için harekete geçmesi daha olasıydı.

"Onların da numara alıp herkes gibi sıra beklemesi gerekiyor," demişti Random.

"Tam olarak değil," dediğimi anımsıyorum. “Fiona’nın müttefikleri ve kara yoldan gelen yaratıklar aynı şeyler."

"Peki ya Lorraine’deki Çember?" diye sormuştu bunun üzerine Ganelon.

"Aynısı. Kendilerini gölgede o şekilde gösterdiler. Uzun bir yoldan gelmişler."

Random “Her yanı sarmış piçkuruları," demişti.

Başımla onaylayıp, açıklamaya çalışmıştım...

Böylece geldim Tir-na Nog'th'a. Ay yükseldiğinde ve Amber'in hayaleti kulelerinin çevresinde solgun haleleri, duvarlarının üzerinde küçük kıpırtıları ve içinden görünen yıldızlarla gökyüzüne bir tül gibi serildiğinde bekledim... Ganelon ve Random'la birlikte, Kolvir yükseklerinde, taştan kabaca yontulmuş üç basamağın olduğu yerde bekledim.

Ayığışıyla okşandığında merdivenin tümü şekillenmeye başladı ve kentin hayaletiyle deniz arasındaki koca uçurumun üzerinde bir köprü gibi uzandı. Ayışığıyla yıkanan basamaklar olabildiğince maddeleşmişlerdi artık ve ayağımı ilk taşın üzerine koydum... Random'da tam bir deste Koz vardı ve benim destem de ceketimin cebindeydi. Yine bir ayışığı vakti, tam da bu taşın üzerinde dövülmüş olan Grayswandir'in gücü hayalet kentte de geçerliydi, dolayısıyla onu da yanımda taşıyordum.

Bütün gün boyunca dinlenmiştim ve üzerine yaslanacak bir de asam vardı. Zamanda ve uzaklıkta bir yanılsama... Beni hiç umursamayan gökyüzünde basamaklar basit bir matematiksel dizi halinde tırmanılmıyordu. Bir an buradaydım, bir an sonra orada, Ganelon'un elinin sıcaklığı omuzumdan kaybolmadan yolun çeyreğini tırmanmıştım bile... Ayaklarımın altındaki basamağa dikkatle baktığımda taş, ışıltılı opaklığını yitiriyordu ve ben çok, çok aşağılardaki okyanusu şeffaf bir mercekten bakarcasına rahatça görebiliyordum... Sonradan pek uzun görünmese de zaman kavramını büsbütün yitirmiştim... Ben dalgaların ne kadar üzerindeysem o da o kadar derinlerinde olmak üzere, sağımda, Rebma'nın parıldayan ve kıvrılan hatları belirmişti. Moire'ı düşündüm, ne haldeydi acaba? Amber düşerse eğer, derinlerdeki ikizimize ne olacaktı? Aynadaki aksi parçalanmadan kalabilecek miydi? Yoksa taşları ve kemikleri, donanmalarımızın üzerlerinden uçarcasına geçtiği deniz kanyonlarındaki kumarhanelerde zar misali ayrılacaklar mıydı?

Adam yutan ve beni de şaşkına çeviren sular suskundu, sol yanımda ince bir sızı hissetsem de.

Merdivenin başından hayalet şehre, Kolvir'in denize bakan yüzündeki merdiveni tırmanan biri Amber'e nasıl girerse, işte öylece girdim.

Tırabzana yaslanıp dünyaya baktım.

Kara yol güneyde uzanıyordu. Gece vakti onu göremiyordum. Fark etmezdi. Nereye uzandığını artık biliyordum. Ya da Brand'in, yolun nereye uzandığını söylediğini. Yalan söylemek için bir ömre yetecek kadar gerekçe

sayıp tüketmiş gibi göründüğünden, onun, yolun nereye gittiğini bildiğine inanıyordum.

Sonuna kadar.

Amber'in parlaklığından ve bitişik Gölge'nin ışıl ışıl parlayan görkeminden yola çıkıp, görüntünün her yöne uzanan, gitgide kararan dilimlerine, daha da ilerideki çarpık manzaralara, onların da ötesinde, sadece sarhoşken, deliyken ya da kötü rüyalarda görülen yerlere, daha da ötelere, benim durduğum yerin ilerisine gidiyordu... Durduğum yerin ilerisine...

Bunun basit bir şey olmadığını kolayca nasıl anlatabilirim...? Sanırım solipsizmden başlamamız gerekecek... yani insanın kendisi dışında hiçbir şeyin var olmadığı, ya da en azından, kendi mevcudiyetimiz ve tecrübemiz haricinde aslında hiçbir şeyin farkına varamayacağımız görüşünden. Gözümde canlandırabileceğim her şeyi, Gölge'de bir yerlerde bulabilirim. Hepimiz bunu yapabiliriz. Bu, dürüstlükle söyleyebilirim ki benliğin sınırlarını geçmez. Gittiğimiz gölgeleri kendi ruhumuzun özünden yarattığımız... Gerçekte mevcut olanın yalnız bizler, gezdiğimiz gölgelerin ise sadece ve sadece arzularımızın yansımasından ibaret olduğu düşüncesi tartışmaya açıktır; doğrusu, bizler tarafından da birçok kez tartışılmıştır... Bu tartışmanın faydaları ne olursa olsun -ki birkaç tane vardır- ailemizin Amber haricindeki insanlara, kişilere ve nesnelere karşı tutumunu büyük oranda açıklamayı başarır. Yani bizler oyuncakçıyızdır, onlar ise bizim kimi zaman tehlikeli şekilde canlanmış oyuncaklarımız; ama bu da oyunun bir parçasıdır. Yaradılış itibariyle her birimiz bir tiyatro yönetmeniyiz, birbirimize de ona göre muamele ederiz. Solipsizm, insanı etiyoloji sorularında bir hayli mahcup etse de, soruların geçerliliğini reddederek mahcubiyetten kolayca sıyrılmak da mümkündür. Birçoğumuz, sık sık belirttiğim gibi, kendi ilişkilerimiz söz konusu olduğunda neredeyse tümüyle pragmatik davranırız. Neredeyse...

Yine de... Yine de resimde tedirgin edici bir unsur var. Gölgelerin çıldırdığı bir yer vardır... Kendini kasten, ardı ardına Gölge katmanlarından geçmeye zorlarsan, yolun her adımın da -yine kastî olarak- kavrayışından bir parçayı feda edersen, sonunda daha ötesine geçemediğin, çılgın bir mekâna gelirsin.

Bunu neden yapasın? Yeni bir anlayış veya oyun bulma umuduyla, diyebilirim... Ama o yere geldiğinde, hepimizin farkına vardığı gibi,

Gölge'nin sınırına, ya da kendi bitimine ulaştığını anlarsın... Bu ikisinin eşanlamlı kavramlar olduğunu düşünmüşüzdür hep. Oysa şimdi...

Öyle olmadığını artık biliyorum. Şimdi Kaos Sarayları'nın dışında bekler ve size bunun nasıl olduğunu anlatırken, öyle olmadığını biliyorum. Ama Tir-na Nog'th'da geçirdiğim o gecede; Lorraine'in Kara Çember'indeki keçi adamla dövüştüğümde; Amber zindanlarından firar ettikten sonra, Cabra deniz fenerindeki o gün mahvolmuş Garnath'a baktığımda bile biliyordum... O yerin her şeyin sonu olmadığını biliyordum.

Biliyordum, çünkü kara yol o noktanın da ötesine uzanıyordu.

Yol, çılgınlıktan geçip kaosa giriyor ve gitmeye devam ediyordu. Bu yoldan gelen varlıklar bir yerlerden geliyorlardı, ama benim değillerdi onlar. Bir şekilde bu geçidi açmalarına yardımcı olmuştum, ama kaynakları, gerçekliğin bana ait olan hali değildi. Kendilerine, ya da bir başkasına aitlerdi -önemsiz bir farktı bu- ve çağlar boyu ördüğümüz metafizikte delikler açıyorlardı. Kişisel sahamıza girmişlerdi, onun bir parçası da değillerdi, hem sahamızı, hem de bizi tehdit ediyorlardı. Fiona ve Brand her şeyin ötesine ulaşmış ve bizlerin, hiçbir şeyin var olmadığına inandığı bir yerde, bir şey bulmuşlardı. Serbest kalan tehlike, bir bakıma, elde edilen kanıta değerdi neredeyse ne yalnızdık, ne de gölgeler aslında bizim oyuncağımızdı. Gölge'yle aramızdaki bağ her ne idiyse, ona artık eski gözle bakamıyordum...

Çünkü kara yol güneye gidiyor ve şu anda durduğum yerin, dünyanın sonunun ötesine uzanıyordu.

Sessizlik ve gümüş... Tırabzandan uzaklaşıp değneğime yaslanarak, rahatsız edici şehrin, sisten dokunmuş, pustan örülmüş, ay ışığıyla çizilmiş görüntü dokusunun içinden geçiyorum... Hayaletler... Gölgelerin gölgeleri... İhtimalin imgeleri... olabilirler ve olmuş olabilecekler... Kaybolan ihtimal... Kazanılan ihtimal...

Şimdi gezinti meydanında yürüyorum... Şekiller, birçoğu aşina gelen suratlar... Ne yapıyorlar? Söylemesi güç... bazı dudaklar kıpırdıyor, bazı yüzlerde hareketlenme var. Sözcükler benim için değil. Aralarından fark edilmeksizin geçiyorum.

İşte... Öylesine bir figür... Yalnız, ama bekliyor... Parmakları dakikaların düğümlerini çözüyor, savuruyor onları... Yüzü öbür tarafa dönük ve onu görmeyi arzuluyorum... Göreceğimi ya da görmem gerektiğini belli eden bir alamet... Saraya doğru bakıyor... Endamı çok tanıdık... Yaklaştığımda,

bunun Lorraine olduğunu görüyorum... Ötemde bir noktaya bakmayı sürdürüyor, ölümünün intikamını aldığımı söylüyorum, işitmiyor.

Ama burada sesini duyurma gücüne sahibim ben... Bu güç, kınının içinde, belimde asılı duruyor.

Grayswandir’i çekip başımın üzerine kaldırıyorum, ay ışığı sihriyle onun desenlerini bir tür harekete çeviriyor. Kılıcı yere, aramıza koyuyorum.

"Corwin!"

Başı hızla geriye dönüyor, saçları ay ışığında hışırdıyor, gözleri odaklanıyor.

"Nereden geldin? Erkencisin."

"Beni mi bekliyordun?"

"Elbette. Öyle yapmamı söylemiştin..."

"Nasıl geldin buraya?"

"Bu banka mı...?"

"Hayır. Bu şehre."

"Amber’e mi? Anlamıyorum. Beni sen getirdin. Ben..."

"Mutlu musun burada?"

"Senin yanında olduğum sürece mutluyum, bunu biliyorsun."

Dişlerinin düzgünlüğünü, yumuşak ışığın örtüsü altındaki çilleri unutmamışım...

"Ne oldu? Bu çok önemli. Bir an için bilmediğimi farz et, bana Lorraine’deki Kara Çember savaşından itibaren başımızdan geçen her şeyi anlat."

Kaşlarını çattı. Ayağa kalktı. Başını çevirdi.

"Seninle o tartışmayı yaptık," dedi. “Beni takip ettin, Melkin’i kovup uzaklaştırdın, konuştuk. Hatamı gördüm ve seninle Avalon’a döndüm. Orada, ağabeyin Benedict, seni Eric’le konuşmaya ikna etti. Barışmadınız, ama Eric’in sana söylediği bir şey yüzünden ateşkes kararına vardınız. Eric, sana zarar vermemeye yemin etti, sen de Amber’i korumaya; Benedict iki yeminin de şahidi oldu. Sen kimyasal maddeler satın alırken Avalon’da kaldık, sonra tuhaf silahlar aldığın bir başka yere gittik. Savaşı kazandık, ama Eric şu anda yaralı."

Ayağa kalkıp gözlerini dikti bana. “Ateşkesi sona erdirmek mi istiyorsun? Sorun bu mu, Corwin?"

Başımı iki yana salladım ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde, ona sarılmak için ileri uzandım. Tenlerimiz arasındaki o kısacık mesafe aşıldığı

vakit birimizin var olmayacağını, var olamayacağını bildiğim halde onu bağrıma basmak, nelerin olduğunu ya da olacağını söylemek istiyordum...

Şok ciddi değildi, ama sendelememe neden oldu. Grayswandir'in üzerine serildim... Değneğim birkaç adım öteye, çimenlerin üzerine düşmüştü. Dizlerimin üzerinde doğrulduğumda Lorraine'in yüzünün, gözlerinin, saçlarının rengini kaybetmiş olduğunu gördüm. Başı dönüp beni ararken ağzı hayalet sözcükleri şekillendirmişti. Grayswandir'i kınına soktum ve değneğimi yerden alıp bir kez daha ayağa kalktım. Bakışları içimden geçip odaklandı. Yüzü sakinleşti; gülümsedi ve ileri atıldı. Kenara çekilip döndüm, onun yaklaşan adama doğru koşusunu izledim. Onu kollarına alan adamı gördüm, yüzünü kızınkine doğru eğip, onu öperken bir anlığına seçebildim; o şanslı hayaleti, elbisesinin yakasındaki gümüş gülü, asla tanıyamayacağım o adamı, sessizliği ve gümüş ayışığını...

Yürüyorum... Arkama bakmadan... Meydanı geçiyorum...

Random'ın sesi: "Corwin, iyi misin?"

"Evet."

"İlginç bir şeyler var mı?"

"Daha sonra, Random."

"Pardon."

Ansızın saray avlusunun girişindeki ışıltılı merdivenler...

Merdivenlerden yukarı çıkış, sağa dönüş... Şimdi yavaşça ve sessizce, bahçeye giriş... Hayalet çiçekler dört bir yanımı saran saplarının üzerinde titreşiyor; hayalet çalılar dondurulmuş havaî fişekleri andıran çiçeklerini döküyorlar. Hepsi de renksiz...

Yalnızca gerekenler kabataslak çizilmiş; dikkat çekicilikleri, gümüş renginin parlaklık derecesiyle alakalı. Yalnızca gerekenler var burada. Acaba Tir-na Nog'th, Gölge'nin ilkel benliğin dürtüleriyle biçimlenen ve gerçek dünyada yer alan özel bir alanı mı? Gökte bulunan gerçek boyutlu bir izdüşüm testi mi, hatta bir tedavi aracı mı? Gümüşe rağmen söyleyebilirim ki, eğer burası ruhun bir parçasıysa, gece çok karanlık... ve sessiz... Yürüyorum... Fıskiyelerin, bankların, koruların, çim labirentlerdeki kurnazca oyukların yanından... Gezinti yollarından geçiyorum, ara sıra basamaklardan tırmanıp, küçük köprüleri aşıyorum... Göllerin, ağaçların, tuhaf heykellerin, bir kayanın, bir güneş saatinin (yoksa burada ay saati mi?) yanından geçip sağa dönüyorum, dümdüz ilerliyorum ve bir süre sonra sarayın kuzey ucu solumda kalıyor, üzerinden bakan balkonların üstünde,

içinde, arkasında daha da fazla hayaletin durduğu bir avluyu geride bırakıyorum...

Arkaya dolaşıyorum, sırf arka bahçeleri bu haldeyken görebilmek için, çünkü gerçek Amber'deki normal ayışığında da güzeldirler.

Birkaç figür daha konuşuyor, ayakta duruyorlar... Benim kinden başka hiçbir hareket görünür değil.

...Sağa çekildiğimi hissediyorum. Bir kâhine bedava sırt çevrilmemesi gerektiği için, gidiyorum.

...Yüksek bir çalı yığınına doğru, eğer çalılar fazla büyümemişlerse, aralarında bir boşluk olmalı... Çok eskiden vardı...

İçinde sarmaş dolaş iki figür. Ben arkamı döndüğüm sıra da birbirlerinden ayrılıyorlar. Üstüme vazife değil, ama... Deirdre... Birisi Deirdre. Adamın kim olacağını, o daha dönmeden evvel biliyorum. Bu gümüşe, bu sessizliğe hükmeden hangi kuvvet ise, onların adice bir şakası bu... Geriliyorum geriliyorum, kaçıyorum o çalılardan... Dönüp tökezliyorum tekrar kalkıyorum, gidiyorum, uzağa, hızla...

Random'un sesi: "Corwin? İyi misin?"

"Sonra! Kahrolasıca! Sonra!"

"Gündoğumuna çok kalmadı, Corwin. Hatırlatayım dedim..."

"Beni hatırlamış say!"

Kaçmalıyım artık, hızla... Tir-na Nog'th'da zaman da bir rüyadır. Züğürt tesellisi, ama hiç yoktan iyidir. Şimdi hızla, uzağa, tekrar...

...Saraya, şimdi gerçeğinden daha net görünen, zihnin ya da ruhun parlak mimarisine doğru... Mükemmeliyete değer biçmek, değersiz bir hüküm vermektir, ama içeride ne olduğunu görmeliyim... Bu bir tür son olmalı, çünkü oraya sürülü yorum. Bu sefer değneğimi düştüğü yerden, ışıltılı çimenlerin arasından almak için duraklamadım. Nereye gitmem gerektiğini, ne yapmam gerektiğini biliyorum. Beni etkisine alan mantık, uyanık bir zihne ait değilse, bile, yapmam gerekenler orta da artık.

Aceleyle tırmanıyorum, arka girişe doğru... Böğrümü ısıran acı tekrar eve dönüyor... Eşiği geçiyorum, içeriye...

Yıldız ve ay ışığının yokluğuna giriyorum. Yönü olmayan aydınlık, neredeyse maksatsızca süzülüp birleşiyor. Iskaladığı yerlerde gölgeler mutlak, odanın büyük kısmını, koridoru, dolabı ve merdivenleri örtüyorlar.

Aralarından, içlerinden, neredeyse koşuyorum artık... Evimin tek renkli versiyonu... Endişe beni pençesine alıyor... Kara noktalar bu gerçeklik

parçasında birer çukur adeta... Çok yakın geçmekten korkuyorum. Düşüp kaybolmaktan.

Dönüyorum... Karşıya geçiyorum... Nihayet... İçeri giriyorum... Taht odasına... Gözlerimin tahta doğru dikey çizgiler çektiği yerde, kileler dolusu siyahlık yığılmış... Ama bir hareket var.

Ben ilerlerken, sağımda bir sürükleniş.

Sürüklenişle birlikte, bir kalkış.

O yerin tam ortasına doğru ilerlemeyi sürdürürken, çizmeli ayaklar ve bacaklar giriyor görüş alanıma.

Grayswandir elime geliyor, bir ışık parçasına uzanıyor, göz aldatan, biçim değiştiren uzamını yeniliyor, kendi kendine bir ışıltı kazanıyor...

Sol ayağımı basamağa koyup, sol elimi dizimin üzerinde dinlendiriyorum. İyileşmekte olan bağırsağımın dikkati dağıtan, ama dayanılabilecek sancısı. Karanlığın, boşluğun çekilmesini, bu gece oynamam gereken tiyatro için perdenin açılmasını bekliyorum.

Bir el, bir kol ve bir omzu açığa çıkartarak aralanıyor perde; kol, ışıldayan, metalik bir şey, yüzeyleri bir mücevherin façetaları gibi; ateş noktacıklarıyla bezenmiş, bileği ve dirseği hayretler uyandıran gümüş kablolarla örülmüş, biçemsel, iskeletimsi bir İsviçre oyuncağı; işlevsel, ölümcül, kendi usulünce güzel...

Perde yana kayarak adamın geri kalanını da ifşa ediyor...

Benedict tahtın yanında, rahat bir vaziyette, sol elini tahta hafifçe koymuş, duruyor. Tahta doğru eğiliyor. Dudakları oynuyor.

Perde, tahtın sahibini gözler önüne sererek, açılıyor...

"Dara!"

Sağına dönüp gülümsüyor, Benedict’e başıyla işaret veriyor, dudakları kıpırdıyor. İlerliyorum ve Grayswandir’i, ucu kızın göğüs kafesinin hemen altındaki boşluğa hafifçe değecek şekilde uzatıyorum...

Yavaşça, çok yavaşça çeviriyor başını ve gözleri benimkilerle buluşuyor. Renk ve hayat buluyor. Dudakları yine kıpırdıyor ve bu sefer ağzından çıkanlar bana ulaşıyor.

"Nesin sen?"

"Hayır, bu soru bana ait. Yanıtla. Şimdi."

"Darayım ben. Amber’li Dara, Kraliçe Dara. Bu tahtı ihtilal ve kan hakkıyla elimde tutuyorum. Sen kimsin?"

"Corwin. Ben de Amber’liyim. Kıpırdama. Sana sormadım kim olduğunu..."

"Corwin asırlardır ölü. Onun mezarını gördüm."

"Mezar boş."

"Öyle değil. Bedeni içinde."

"Bana soyunu say!"

Gözleri sağa, Benedict’in siluetinin hâlâ durmakta olduğu yere kayıyor. Benedict’in yeni elinde bir kılıç belirmiş, nerdeyse kolunun bir uzantısı gibi duruyor, ama silahı gevşekçe tutuyor. Benedict’in sol eli, şimdi kızın sağ kolunun üzerinde.

Gözleri, beni, Grayswandir'in kabzasının ardında arıyor. Bunu başaramayınca tekrar görünür olana -Grayswandir’e- dönüyor, bu şekli tanıyor.

"Ben, Benedict ile onun önce sevdiği ve sonra öldürdüğü cehennem kızı Lintra’nın torunlarının çocuğuyum." Bunun üzerine kaşlarını çatıyor Benedict, ama kız devam ediyor.

"Onu hiç tanımadım. Annem ve annemin annesi, zamanın Amber’deki gibi akmadığı bir yerde doğdular. Ben, annemin soyundan gelen ve tüm insani nitelikleri barındıran ilk kişiyim. Sen, Lord Corwin, çoktan unutulmuş bir geçmişten gelen, bir hayaletsin, tehlikeli bir siluetsin. Buraya nasıl geldiğini bilmiyorum; Ama hata ettin. Mezarına dön. Yaşayanların huzurunu kaçırma."

Elim titriyor. Grayswandir’in ucu en fazla bir santim oynuyor. Yine de bu yeterli.

Benedict’in darbesi algı eşiğimin dışında. Yeni kolu, Grayswandir’e vuran kılıcı tutan eli taşırken, eski kolu da Dara’yı tahtın üzerinden yakalıyor... Bu eşik altı izlenimi, bana gerilediğim, havayı kestiğim, kendimi toparlayıp refleks icabı bir gard aldığım sırada ulaşıyor... Bir çift hayaletin dövüşmesi gülünç. Buradaysa adil değil. O bana dokunamaz bile, oysa Grayswandir...

Ama hayır! Dara’yı bırakıp topuklarının üzerinde döndüğü sırada eski ve yeni elini bir araya getiriyor, kılıcı bir elinden diğerine geçiyor. Silahını öne ve aşağıya indirirken bileğini çeviriyor, şayet karşı karşıya gelmiş iki ölümlü olsaydık, silahsız dövüşmemize yol açabilecek bir konuma getiriyor. Bir an için gardlarımız kilitleniyor. O an yeterli...

Ayışığı ve ateşten, siyahlıktan ve pürüzsüzlükten, tümüyle açılardan oluşmuş, hiçbir kıvrımı olmayan, parmakları hafifçe aralanmış; avucuna gümüşle yarı tanıdık gelen bir şekil çizilmiş olan o ışıl ışıl mekanik el iniyor ve boğazıma sarılıyor...

Iskalayan parmaklar omzumu sıkıyor ve baş parmağı belki gırtlağıma, belki köprücük kemiğime doğru ilerliyor, bilemiyorum. Solumla böğrüne doğru bir yumruk sallıyorum ve elim hiçbir şeye çarpmıyor...

Random’un sesi: “Corwin! Gün doğmak üzere! Hemen aşağı inmelisin."

Yanıt bile veremiyorum. O el tuttuğu her şeyi bir iki saniyede koparabilir. O el... Grayswandir ve tuhaf şekilde onu andıran el, varlığını benim şehrimde ve hayaletler şehrinde aynı anda sürdürebilen yegâne nesneler...

"Görüyorum, Corwin! Kendini kurtar ve bana ulaş! Koz >Kartı..."

Grayswandir’i döndürerek kilitten kurtarıyor, sonra da çevirip uzun, amansız bir kavisle indiriyorum...

Benedict’i ya da onun hayaletini bu hareketle yalnızca bir hayalet saf dışı bırakabilirdi. Kılıcımı engelleyemeyeceği kadar yakındık birbirimize, ama mükemmel şekilde hedeflenmiş karşı darbesi kolumu koparabilirdi, eğer orada, darbesini karşılayacak bir kol olsaydı...

Olmadığı için, darbeyi tamamlıyor, sağ kolumun olanca gücüyle o ay ışığı ve ateşten, siyahlık ve pürüzsüzlükten yapılmış ölümcül aletin Benedict’le birleştiği yere indiriyorum kılıcımı.

Omzumu müthiş bir güçle çeken kol, Benedict’ten kopup hareketsizleşiyor... İkimiz de düşüyoruz.

"Ayağa kalk! Tekboynuz aşkına, Corwin, ayağa kalk! Güneş doğuyor! Şehir ayaklarının altında parçalanacak!

Ayağımın altındaki zemin dalgalanarak puslu bir şeffaflıkla gidip geliyor. Bir an için açık renk pullu suyu görüyorum. Yuvarlanarak ayağa kalkıyor, hayaletin kaybettiği kolunu kapmak için yaptığı hamleden kıl payı kurtuluyorum. Kol bana ölü bir parazit gibi yapışıyor ve böğrüm tekrar sancıyor...

Aniden ağırlaşıyorum ve okyanus görüntüsü bu sefer solmuyor. Zeminden aşağı gömülmeye başlıyorum. Pembe şeritleri sallayarak dünyaya geri dönüyor renk. Corwin’i reddeden zemin aralanıyor ve öldürücü uçurum açılıyor...

Düşüyorum...

"Bu tarafa Corwin! Şimdi!"

Random bir dağın zirvesinde durmuş, bana uzanıyor. Elimi uzatıyorum...

Bölüm 11

… Yağmurun olduğu yerde dolunun yokluğu hiç görülmüş müdür?...

Birbirimizden ayrılıp ayağa kalktık. Hemen merdivenin en alt basamağına çöktüm. Metal eli omzumdan söküp almaya uğraştım... kan yoktu, ama belirmeye başlayan çürüklerin izleri görünüyordu. Sonra kolu yere attım. Sabahın ilk ışıkları, onun enfes ve tehditkâr görünümünü değiştirememişti.

Ganelon ve Random yanıbaşıma dikildiler.

"İyi misin, Corwin?"

"Evet. İzin verin, bir soluklanayım."

"Yiyecek getirmiştim," dedi Random. “Kahvaltıyı hemen burada yapabiliriz."

"İyi fikir."

Random erzakları çıkarırken, Ganelon, sağ çizmesinin ucuyla kesik kolu dürttü.

"Bu şey de neyin nesi?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım.

"Onu Benedict’in hayaletinden kesip aldım," dedim ona. "Anlayamadığım sebeplerden ötürü bana ulaşabiliyordu."

Eğilip yerden aldı, tetkik etti.

"Sandığımdan çok daha hafif," diye belirtti gözlemini.

Onunla havayı tırmaladı. “Böyle bir elle karşındakini mahvedebilirsin."

"Biliyorum."

Parmakları hareket ettirdi.

"Belki gerçek Benedict onu kullanabilir."

"Belki," dedim. “Bunu ona vermek konusunda çelişkili fikirlere sahibim, ama haklı olabilirsin..."

"Yaran nasıl?"

Yavaşça yokladım.

"Olanları düşününce, o kadar da kötü değil. Yavaş ve dikkatli olduğumuz sürece kahvaltının ardından ata binebilirim."

"Güzel. Bak Corwin, Random yiyecekleri hazırlarken, sana bir sorum olacak; belki zamansız, ama ta en başından beri beni rahatsız edip duruyor."

"Sor."

"Peki, şu şekilde açıklayayım: Tamamen senden yanayım, yoksa burada olmazdım. Her ne olursa olsun, tahtını elde etmen için savaşacağım. Ama ne zaman tahta kimin geçeceğin den bahis açılsa, birileri ya öfkelenip konuyu kapatıyor, ya da lafı başka tarafa çekiyor. Sen yukarıdayken Random'ın yaptığı gibi. Senin, ya da diğerlerinin taht üzerindeki iddialarının neye dayandığını bilmek benim için vazgeçilmez bir şart değil, ama sürtüşmenin sebebini merak etmeden de yapamıyorum."

İçimi çektim, bir süre sessizce oturdum.

Sonra "Pekâlâ," dedim ve güldüm. "Pekâlâ, bizler bile bu konuda anlaşmaya varamazken, dışarıdan bakan birine vaziyet karmakarışık görünüyor olmalı. Benedict en büyüğümüzdür. Cymnea onun annesiydi. Babamıza iki oğul daha verdi... Osric ve Finndo. Sonra -nasıl söylemeli?- Faiella Eric'i doğurdu. Ardından, babamız Cymnea'yla olan evliliğinde bir kusur buldu ve başından itibaren geçersiz kıldı... eski gölgemde *ab initio* dediklerinden. Sıkı numaraydı doğrusu. Ama o kraldı."

"Bu, çocukların hepsini gayri meşru yapmadı mı?"

"Şey, onların durumunu daha belirsiz hale getirdi. Anladığım kadarıyla Osric ve Finndo bir hayli bozulmuşlardı, ama üzerinden çok geçmeden öldüler. Benedict ya onlar kadar sinirlenmemişti, ya da konuya daha ihtiyatlı yaklaşıyordu. Hiç sesini çıkarmadı. Babam, daha sonra Faiella'yla evlendi."

"Peki, bu Eric'i meşru hale getirdi mi?

"Eric'i oğlu olarak tanısaydı, öyle olacaktı. Ona oğluymuş gibi davranıyor, ama bu konuda resmî hiçbir girişimde bulunmuyordu. Bu, Cymnea'nın o devirlerde daha nüfuzlu olan ailesiyle arayı hoş tutma çabasıyla alakalıydı."

"Yine de ona kendi oğlu gibi davrandıysa..."

"AH! Ama daha sonra Llewella'yı resmen tanıdı. O da evlilik dışı doğmuştu, ama babam zavallı kızı çocuğu olarak kabul etmeye karar verdi. Eric'in tüm taraftarları, onun durumu üzerindeki etkisinden dolayı Llewella'dan nefret ettiler. Ben, evlilik bağı içinde, güvenli bir şekilde doğdum; bu, beni taht ta doğrudan hak iddia edebilecek ilk kişi yapıyor. Diğerlerine sorsan türlü uslamlamalarla karşılaşabilirsin, ama tümünün de bu gerçeklere dayanması gerekecektir. Her nasılsa, Eric öldüğü, Benedict de

tahtla ilgilenmediği için eskisi kadar mühim görünmüyor... Ama durumum bu."

"Anladım... sayılır," dedi. “Öyleyse bir şey daha soracağım...."

"Nedir o?"

"Sıradaki kim? Yani, sana bir şey olsa...?"

Başımı iki yana salladım.

"İşler şimdi çetrefilleşiyor işte. Sırada Caine vardı. O öldüğüne göre, sıra Clarissa’nın çocuklarına, kızıl saçlılara geçiyor. Önce Bleys’e, sonra Brand’e."

"Clarissa mı? Annene ne oldu?"

"Doğum yaparken öldü. Doğurduğu çocuk Deirdre’ydi. Babam, annemin ölümünden sonra yıllarca evlenmedi. Evlendiğinde de karısı, ta güneydeki gölgelerden birinden gelme, kızıl saçlı bir kaltaktı. Onu asla sevmedim. Babam bir süre sonra yine eskisi gibi davranmaya başladı ve gözünü dışarı dikti. Rebma’da Llewella’nın doğumundan sonra bir kez barıştılar, sonuç Brand’di. Nihayet boşandıklarında, sırf Clarissa’ya nispet olsun diye Llewella’yı resmen çocuğu olarak tanıdı. En azından ben böyle yaptığını düşünüyorum."

"Demek bayanları taht hesabına dahil etmiyorsunuz?"

"Hayır. Ne tahta uygunlar, ne de ilgileniyorlar. Ama onları da sayacak olsaydım, Bleys’ten önce Fiona, sonra Llewella gelirdi. Clarissa’nın veletlerinden sonra sıra Julian, Gerard ve Random’a geçerdi, tam bu dizilişle. Pardon, Julian’dan önce Flora olacaktı. Evlilik bilgileri daha da karmaşık, ama hiç kimse bu son sıralamaya itiraz etmeyecektir. Sen de böyle bil."

"Memnuniyetle," dedi. “Yani sen ölürsen sıra Brand’de, öyle mi?"

"Eh... Bir hain olduğunu kendi ağzıyla itiraf etti ve tüm şimşekleri üzerine çekiyor. Şu anki haliyle diğer kardeşlerin ona göz yumacağına inanmıyorum. Ama vazgeçtiğini de kesinlikle düşünmüyorum."

"Ama onun alternatifi Julian."

Omuz silktim.

"Julian’ı sevmemem, onun tahta uygun olmadığı anlamına gelmez. Aslını istersen, çok etkili mutlak bir hükümdar olabilir."

"Bunu ispat etmek için seni bıçakladı ya," diye seslendi

Random. “Gel de bir şeyler ye."

"Hâlâ öyle olmadığını düşünüyorum," dedim ayağa kalkıp yemeğe yönelerek. “Her şeyden önce, oraya nasıl gidebileceğini aklım almıyor. İkincisi, onun yaptığı gün gibi ortada olurdu. Üçüncüsü, eğer yakın gelecekte ölürsem, tahta kimin çıkacağı Benedict’in iki dudağının arasında olacak. Bunu herkes biliyor. O hepimizden büyük, akıllı ve güçlü. Ortaya çıkıp da 'Topunuzun canı cehenneme, ben Gerard’ı destekliyorum,' derse, hiç kimse ağzını bile açamaz."

"Ya Benedict kendi statüsünü yeniden belirlemeye ve tahta kendisi geçmeye karar verirse?"

Yere oturup, Random’ın doldurduğu teneke kapları aldık.

"İsteseydi, bunu çok daha önceleri yapabilirdi," dedim. "Hükümsüz bir evliliğin meyvelerine bakmanın birkaç yolu vardır ve o en iyisini tercih edecektir. Osric ve Finndo yargıya varmakta acele edip olaya en kötü gözle baktılar. Benedict böyle yapmayacak kadar akıllıydı. Bu yüzden... ihtimal dahilindedir. Ama pek muhtemel olmadığını söyleyebilirim."

"Öyleyse -olayların normal akışıyla- başına bir şey gelse, tahta kimin çıkacağı tamamen muallakta, değil mi?"

"Tamamen."

"Peki, Caine neden öldürüldü?" diye sordu Random. Sonra dolu ağzıyla kendisi yanıtladı. “Böylece senin icabına baktıklarında, sıra dosdoğru Clarissa’nın çocuklarına geçecekti. Bleys’in hâlâ yaşıyor olabileceğini düşünüyorum, sırada o var. Cesedi asla bulunamadı. Tahminim şu: Saldırınız sırasında kozlayıp Fiona’nın yanına kaçtı ve senin Eric’in ellerinde öleceğini umarak, güçlerini yeniden toparlamak için Gölge’ye döndü. Şimdi tekrar harekete geçmeye hazır. Bu yüzden Caine’i öldürdüler, seni de öldürmeye kalkıştılar. Eğer kara yol ordusuyla işbirliği içindelerse, o taraftan bir saldırı daha gelmesini sağlayabilirler. Sonra da senin yaptığın şeyin aynısını yaparlar. Son dakikada ortaya çıkıp saldırganları bozguna uğratır ve şehre girerler. Ve Bleys de orada olacaktır, sıradaki ve en güçlü kişi olarak. Bu kadar basit. Ne var ki yaşadın, Brand de geri getirildi. Eğer Brand’in Fiona’yı suçlamasını ciddiye alacaksak -ki almamamız için hiçbir sebep göremiyorum- bu, onların orijinal programına uyuyor."

Başımı sallayarak ona katıldım.

"Olabilir," dedim. “Ben de tamı tamına bunları sordum Brand’e. Olabileceğini kabul etti, ama Bleys’in hâlâ yaşayıp yaşamadığına dair

hiçbir bilgisi olmadığını söyledi. Şahsen onun yalan söylediğini düşünüyorum."

"Neden?"

"Hapsedilmesinin ve canına kastedilmesinin intikamını, benim haricimde tahta giden yolu kapatan tek kişinin ortadan kaldırılmasıyla birleştirmek istiyor olabilir. Sanırım benim şu an kurmakta olduğu, kara yolla ilgili bir tertipte ortadan kalkacağımı umuyor. Kendi entrikasının ve kara yolun yok edilişi, özellikle de ödediği kefaretin ardından onu gayet masum gösterecektir. Belki o zaman taht için bir fırsatı olacak... ya da olacağını sanıyor."

"Demek sen de Bleys'in hâlâ hayatta olduğunu düşünüyorsun?"

"Sadece bir his," dedim. "Ama evet, öyle düşünüyorum."

"Rakiplerimizin güçleri nelerdir?"

"Yüksek eğitimin kazandırdıkları," dedim. "Hepimiz Gölge'de türlü tutkular peşinde koşarken Fiona ve Brand, Dworkin'in yanındaydılar. Dolayısıyla ilkeleri bizden daha iyi kavramış gözüküyorlar. Gölge ve onun ötesindekiler, Desen ve Koz kartları hakkında bizden fazlasını biliyorlar. Brand bu sayede sana mesaj gönderebilmeyi başardı."

Düşünüp, "İlginç bir fikir..." dedi Random. "Sence ondan yeterince şey öğrendiklerini hissettiklerinde Dworkin'i de saf dışı bırakmış olabilirler mi? Bu bazı şeylerin gizli kalmasını sağlardı, özellikle de babamıza bir şey olursa."

"Bu aklıma gelmemişti," dedim.

Acaba Dworkin'in zihnini etkileyecek bir şey yapmış olmaları mümkün müydü? Onu en son gördüğüm halde bırakacak bir şey. Eğer öyleyse, onun bir yerlerde hâlâ yaşadığından haberleri var mıydı? Yoksa onu tümüyle ortadan kaldırdıklarını mı sanmışlardı?

"Evet, ilginç bir fikir," dedim. "Sanırım mümkün olabilir."

Güneş ağır ağır tırmandı ve yemek beni kendime getirdi.

Sabahın ışığıyla birlikte Tir-na Nog'th'dan eser kalmamıştı.

Şehre ait anılarım daha şimdiden soluk bir aynadaki yansımalara dönüşmüştü. Ganelon, orada geçirdiğim vaktin diğer kanıtı olan kolu yerden aldı ve Random tabak çanakla birlikte onu da kaldırdı. Güneş ışığında ilk üç basamak merdivenden çok, devrilmiş kayaları andırıyordu.

Random başıyla işaret etti.

"Aynı yoldan mı döneceğiz?" diye sordu.

"Evet," dedim ve atlarımıza bindik.

Kolvir’in etrafından güneye kıvrılan bir patikadan gelmiştik. Uzun, ama zirveyi aşana kıyasla daha az engebeli bir yoldu. Böğrüm itiraz edince kendimi şımartmaya karar vermiştim.

Böylece Random önümde, Ganelon arkamda, tek sıra halinde sağa doğru ilerledik. Yol hafifçe yukarı meyillendi, sonra tekrar aşağı döndü. Hava serindi, ağaç ve nemli toprak kokusunu taşıyordu. Bu yükseklikte, o çıplak yerde alışılmadık bir şeydi. Buna çok aşağılardaki ormandan kopup gelen esintilerin neden olduğunu düşündüm.

Atları, yokuşu kendi normal hızlarıyla inmeye bırakıp bir sonraki yükseltiyi tırmanmaya koyulduk. Zirveye yaklaşırken

Random’ın atı kişneyip gerilemeye başladı. Random atı hemen sakinleştirdi, etrafıma bakındığımda hayvanı ürkütmüş olabilecek hiçbir şey göremedim.

Zirveye vardığında, Random yavaşladı ve “Şu gündoğumuna bir bakın hele," diye seslendi.

Bunu yapmamak çok zordu, ama bu gerçeği dile getirmedim. Random’ın bitki örtüsüne, yer şekillerine ya da ışığa bakıp da duygulandığı çok nadirdi.

Tepeyi tırmanınca az daha dizginlere asılacaktım, çünkü güneş fantastik bir altın toptu sanki. Olması gerekenden yarı yarıya küçüktü ve tuhaf rengi daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Bir sonraki yükseltinin üzerinden görünen okyanus şeridine harika şeyler yapıyordu ve göğün, bulutların rengi gerçekten dikkate değerdi. Yine de durmadım, çünkü ani parlaklık neredeyse acı vericiydi.

"Haklısın," diye seslendim onu bir sonraki inişe doğru takip ederken. Arkamdan, Ganelon homurdanıp, bizi onaylayan bir küfür salladı.

Gözlerimi kırpıştırarak manzaranın etkilerinden kurtulduktan sonra, bu küçük çukurda gökyüzüne uzanan bitki örtüsünün, anımsadığımdan çok daha yoğun olduğu gözüme takıldı.

Birkaç bodur ağaç ve yer yer yosun olduğunu sanmıştım, ama etrafta hatırladığımdan daha büyük düzinelerce ağaç vardı; yer yer ot öbekleri ve taşların dış hatlarını yumuşatan sarmaşıklarla yemyeşildi. Yine de dönüşümden beri bu yerden yalnızca alaca karanlıkta geçmiştim. Şimdi düşünüyordum da, daha önce burnuma gelen ıtırların kaynağı belki de burasıydı.

İçinden girdiğimiz sırada çukur hatırladığımdan daha da geniş gözüküyordu. Geçip, bir kez daha tırmanmaya koyulduğumuzda bundan emindim.

"Random," diye seslendim, “burası yakın zamanda değişti mi?"

"Söylemesi zor," diye yanıtladı. “Eric dışarı çıkmama pek izin vermiyordu. Biraz büyümüş gibi görünüyordu."

"Daha büyük... daha geniş."

"Evet, öyle. Ben de sadece hayalgücümden kaynaklanıyor sanıyordum."

Bir sonraki tepeye vardığımızda gözlerim kamaşmadı, çünkü bu sefer yapraklar ve dallar ağacın önünü kesiyordu. Önümüzdeki alanda geride bıraktığımızdan çok daha fazla ağaç vardı... daha büyük ve birbirlerine daha yakınlardı. Dizginleri çekip durduk.

"Bunu hiç hatırlamıyorum," dedi Random. “Gece geçtiğimizde bile dikkatimizi çekerdi. Yanlış sapmış olmalıyız."

"Bu nasıl olabilir, bilmiyorum. Yine de nerelerde olduğumuzu biliyoruz. Geri dönüp en başından başlamaktansa, ilerlemeyi yeğlerim. Amber’in çevresindeki koşullara karşı da gözümüzü dört açmalıyız."

"Doğru."

Aşağı, ormana doğru yöneldi. Onu izledik.

"Bu yükseklikte böyle bir bitki örtüsü görülmedik bir şey," diye seslendi arkaya.

"Toprak da bildiğimden daha fazla."

"Galiba haklısın."

Ağaçların arasına girdiğimizde yol sola kıvrıldı. Doğru yoldan böyle sapmak için hiçbir neden göremiyordum. Ama yoldan ayrılmadık ve bu da mesafe yanılsamasına katkıda bulundu. Ardından yol tekrar sağa döndü. Geri döndüğümüzde şahit olduğumuz manzara tuhaftı. Ağaçlar daha da uzun görünüyorlardı ve artık öyle sıklaşmışlardı ki, aralarında geçiş arayan gözü aldatıyorlardı. Yol bir kez daha döndüğünde genişlemişti ve uzunca bir mesafe boyunca dümdüz uzanıyordu. Aslına bakarsanız gereğinden uzun bir mesafe boyunca. Bizim koruluk küçük vadimiz bu kadar geniş değildi.

Random yine durdu.

"Kahretsin, Corwin! Bu çok anlamsız!" dedi. “Bir numara çevirmiyorsun, değil mi?"

"İsteseydim de yapamazdım," dedim. “Kolvir’in hiçbir yerinde Gölge’yi yönlendirmeyi başaramamışımdır. Burada hiçbir işe yaramaması gerekir."

"Ben de hep öyle bilirdim. Amber Gölge’yi yaratır ama onun bir parçası değildir. Bundan hiç hoşlanmadım. Sence geri dönelim mi?"

"İçimde geldiğimiz yolu tekrar bulamayacağımıza dair bir his var," dedim. “Bunun bir sebebi olmalı ve onu bilmek istiyorum."

"Bana tuzak olabilirmiş gibi geliyor."

"Öyle olsa bile," dedim.

Başıyla onayladı ve artık daha görkemli olan ağaçların altında, o gölgelik yoldan aşağı sürdük atlarımızı. Çevremizdeki orman sessizdi. Yer düz, yol doğruydu. Yarı bilinçli bir kararla atlarımızı hızlandırdık.

Beş dakika boyunca hiç konuşmadık. Sonra Random, “Corwin, bu Gölge olamaz," dedi.

"Niye?"

"Etkilemeye çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. Sen denedin mi?"

"Hayır."

"Neden bir denemiyorsun?"

"Pekâlâ."

Hemen şu ağacın arkasında bir kaya, şu çalıların içinde kıvrılan, çatı şeklinde sabah sisi... Göğün bir parçası görünmeli, üzerinde tüy gibi tek bir bulutla... Sonra kopmuş bir ağaç dalı olsun, yanında mantarlardan bir merdiven... Üzerinde kir tabakası yüzen bir su birikintisi... Bir kurbağa... Düşen tüyler, havada uçuşan tohumlar... Şöyle kıvrılan bir dal...

Yolumuzun üzerinde yeni açılmış, üzerinde derin izler olan bir patika daha, tüyün düşmesi gereken yerin hemen ilerisin de...

"Bir işe yaramıyor," dedim.

"Eğer Gölge değilse nedir bu?"

"Başka bir şeydir elbette."

Başını iki yana salladı ve kılıcının kınında gevşek durup durmadığını bir daha kontrol etti. Kendiliğimden aynısını yaptım. Hemen ardından, arkamdan Ganelon’un kılıcından gelen küçük şıkırtıyı işittim.

Yol ileride daralmaya başladı, çok geçmeden sağa sola kıvrılır oldu. Bir kez daha yavaşlamak zorunda kaldık ve ağaçlar daha da alçalan dallarıyla bizi sıkıştırdılar. Yol bir patikaya dönüştü. Kıvrıldı, büküldü, nihayet bir dönemecin ardından sona erdi.

Random eğilerek bir dalın altından geçti, sonra elini kaldırıp durdu. Yanına geldik. Görebildiğim kadarıyla patikanın ileride tekrar başladığını

gösteren hiçbir iz yoktu. Arkaya baktığımda da patikadan geriye kalan hiçbir şey göremedim.

"Şimdi önerileri sıralayın," dedi. “Bırakın nerede olduğumuzu, nereden geldiğimizi, nereye gittiğimizi bile bilmiyoruz.

Benim önerim buradan kaçmak. Bildiğimiz en hızlı yöntemle uzaklaşalım."

"Koz Kartları mı?" diye sordu Ganelon.

"Evet. Ne dersin, Corwin?"

"Tamam. Ben de bunu sevmedim ve yapacak daha iyi bir şey gelmiyor aklıma. Haydi."

"Kimi deneyeyim?" diye sordu destesini kabından çıkararak. “Gerard’ı mı?"

"Evet."

Kartlarını karıştırdı, Gerard’ın kartını buldu, ona baktı. Biz de ona baktık. Zaman geçti.

"Ona ulaşamıyorum," diye duyurdu sonunda.

"Benedict’i dene."

"Tamam."

Aynı gösteri tekrarlandı. Bağlantı yoktu.

"Deirdre’yi dene," dedim, kendi destemi çıkarıp onun Koz Kartı’nı bularak. “Ben de sana katılacağım. İkimizin denemesi fark yaratacak mı, göreceğiz."

Tekrar ve tekrar.

"Hiçbir şey olmuyor," dedim uzun bir çabanın ardından.

Random iki yana salladı başını.

"Koz Kartlarında bir tuhaflık fark ettin mi?" diye sordu.

"Evet, ama ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten de değişik geldiler bana."

"Benimkiler bir zamanlar sahip oldukları soğukluğu yitirmiş gibiler," dedi.

Kendi destemi yavaşça karıştırdım. Parmak uçlarımı kartların üzerinde gezdirdim.

"Evet, haklısın," dedim. “Farklılık bu. Ama tekrar deneyelim. Mesela, Flora'yı."

"Tamam."

Sonuç yine aynıydı. Llewella’da, Brand’de de...

"Neyin yolunda gitmediğine dair bir fikrin var mı?" diye sordu Random.

"En ufak bir fikrim bile yok. Hepsi birden bizi engelliyor olamazlar. Hepsi ölmüş de olamaz... Ah, bu olabilir aslında. Ama çok düşük bir ihtimal. Bir şey Koz Kartlarını etkilemiş görünüyor, hepsi bu. Bunu yapabilecek bir şeyi ise hiç görmedim."

"Eh, yüzde yüz garantili değiller," dedi Random, "üreticinin beyanına göre."

"Bilmediğim ne biliyorsun?"

Güldü.

"İnsan yaşının kemale erdiğini ve Desen'i yürüdüğünü hiç unutmaz," dedi. "Sanki geçen yıl olmuş gibi gözümün önün de. Başardığımda -zafer ve heyecan duygusuyla kıpkırmızı kesilmiştim- Dworkin bana ilk Koz destemi sundu ve kullanımını gösterdi. Her yerde işe yararlar mı, diye sorduğumu tüm netliğiyle hatırlıyorum. Verdiği yanıtı da... 'Hayır,' demişti. 'Ama senin hayatın boyunca gideceğin her yerde işe yarayacaklardır.' Beni hiç sevmezdi, biliyorsun."

"Ona bu sözle neyi kastettiğini sordun mu?"

"Evet ve bana şöyle dedi, 'Kartların sana hizmet edemeyeceği bir düzeye varabileceğinden şüpheliyim. Neden şimdi gidip oynamıyorsun?' Öyle de yaptım. Koz Kartlarıyla kendi başıma oynamak için sabırsızlanıyordum."

"'Bir düzeye varmak' mı? 'Bir yere ulaşmak' demiş olma sın?"

"Hayır. Bazı şeyleri çok iyi hatırlarım."

"Tuhaf... ama pek işimize yarayacağını sanmıyorum. Doğaüstü bilgi kırıntıları."

"İddiaya girerim Brand biliyordur."

"Haklısın galiba."

"Doğaüstü konuları tartışmaktan başka bir şeyler yapmalıyız," diye yorumda bulundu Ganelon. "Eğer Gölge'yi yönlendiremiyor ve Koz Kartları'nı çalıştıramıyorsanız, yapacak bir sonraki şey yerimizi kestirmek olmalı. Sonra da yardım bulmak."

Başımla onu doğruladım.

"Amber'de olmadığımıza göre, Gölge'de olduğumuzu farz etmemizin bir sakıncası yok... geçiş ani olmadığına göre, Amber'e çok yakın, çok özel bir yer. Kendi rızamızla gelmediğimize göre bu olayın ardında birisi ve muhtemelen de kötü niyet olmalı. Eğer bize saldıracaksa, şimdi

saldırmasında bir sakınca yok. Eğer istediği başka bir şey varsa bize göstermesi gerekecek, çünkü iyi bir tahmin yürütecek durumda değiliz."

“Öyleyse ne yapmamızı öneriyorsun?"

"Beklememizi. Etrafta amaçsızca dolaşıp, daha da kaybolmanın bir anlamı yok."

"Bana bir zamanlar bitişik Gölgelerin bir dereceye kadar örtüşebildiğini söylediğini anımsıyorum," dedi Ganelon.

"Evet, belki demişimdir. Ne olmuş?"

"Öyleyse, Amber’e farz ettiğin kadar yakınsak, şehrin kendisine koşut giden bir noktaya varmak için tek yapmamız gereken gündoğumuna doğru ilerlemek."

"Bu o kadar basit değil. Öyle olsaydı bile, bize ne faydası dokunurdu?"

"Belki de maksimum örtüşme sağlandığında Koz Kartları tekrar işlevsel hale gelirler."

Random bir Ganelon’a, bir de bana baktı.

"Denemeye değebilir," dedi. “Kaybedecek neyimiz var ki?"

"Sahip olduğumuz azıcık yön duygusu," dedim. “Bak, bu da kötü bir fikir değil. Eğer burada hiçbir şey olmazsa, deneriz. Yine de arkama baktığımda yolun biz ilerledikçe kapandığını görüyorum. Sadece yolda gitmekle kalmıyoruz. Bu şartlar altında, başka seçeneğimiz kalmadığından emin olana kadar dolanıp durmak istemiyorum. Eğer birisi özel bir yerde bulunmamızı istiyorsa, daveti daha anlaşılabilir bir dilde yapmak ona düşüyor. Bekliyoruz."

İkisi de bana hak verdiler. Random atından inmeye başladı, sonra bir ayağı yerde, diğeri üzengide, kalakaldı.

"Bunca yılın ardından," dedi. “Hiç inanmamıştım ona..."

"Nedir o?" diye fısıldadım.

"Seçenek," dedi ve tekrar atına bindi.

Atını çok, ama çok yavaşça ilerlemeye ikna etti. Random’u takip ettim ve bir an sonra gördüm onu: Tekboynuz... bir eğrelti otu öbeğinin arasında yarı yarıya gizlenmiş ve koruda gördüğüm zamanki kadar beyaz.

Biz ilerleyince döndü ve birkaç saniye sonra ileride parıldadı, ağaç gövdelerinin arkasına bir kez daha kısmen gizlendi.

"Onu gördüm!" diye fısıldadı Ganelon. “Böyle bir hayvanın var olabileceğini düşünmemiştim... Ailenizin simgesi, değil mi?"

"Evet."

"Bence hayra alamet olmalı."

Yanıt vermedim ama tekboynuzu gözden kaçırmadan ilerledim. Takip edilmesi gerektiği su götürmezdi.

Sürekli bir şeylerin ardına gizleniyor, bir şeyin arkasından bakıyor, hareket ettiği zaman bir siperden diğerine inanılmaz bir süratle ilerliyor, açık alanlardan uzak durup ormanın gölgelik yerlerini, ağaç altlarını tercih ediyordu. Kolvir'in eteklerinde bulunabilecek herhangi bir yere tüm benzerliğini yitiren ormanın derinliklerine doğru izledik onu. Bu yer, şimdi Amber'in civarındaki her şeyden çok anımsatıyordu Amber'i, çünkü zemin nispeten düzdü ve ağaçlar daha da heybetliydi.

Tahminimce bir saat geçti, onu bir diğeri daha izledi, sonra ufak ve berrak bir çaya ulaştık, tekboynuz durdu ve su boyunca yukarı çıkmaya başladı. Çayın kıyısı boyunca ilerlerken,

Random, “Burası bana tanıdık geliyor," dedi.

"Evet," dedim, “ama sadece biraz. Sebebini bilemiyorum."

"Ben de."

Hemen ardından bir yokuşa denk geldik, çok geçmeden iyice dikleşmişti. İlerleyiş atlar için güçleşmişti, ama tekboynuz hızını onlara uyduruyordu. Zemin daha taşlık, ağaçlar daha ufaktı artık. Çay çalkantılı yatağında kıvrılıyordu. Suyun kaç defa dönüp kıvrıldığını sayamamıştım, bununla birlikte, tırmanmakta olduğumuz küçük dağın tepesine nihayet yaklaşmıştık. Bir düzlüğe vardık, suyun çıktığı ağaçlığa doğru ilerledik.

O sırada ilerde sağda, toprağın çekilmiş olduğu bir yerde, çok aşağımızda kalan buzlu mavi denizden bir parça çarptı gözüme.

"Bir hayli yüksekteyiz," dedi Ganelon. “Ovayı andırıyordu ama..."

"Tekboynuz Korusu!" diye araya girdi Random. “Oraya benziyor. Bakın!"

Yanılmıyordu da. Önümüzde uzanan, kayaların saçılmış olduğu bir araziydi. Taşların arasında, takip ettiğimiz çayın kaynağı yer alıyordu. Burası daha geniş ve bitki bakımından daha gürdü, konumu da, içsel saatime göre yanlıştı. Yine de benzerlik rastlantıdan öte bir şey olmalıydı. Tekboynuz, pınarın en yakınındaki kayanın üzerine çıktı, sonra arkasını döndü. Aşağıdaki okyanusa bakıyor olmalıydı.

Derken, ilerleyişimizle birlikte koru, tekboynuz, bizi saran ağaçlar, yanıbaşımızdaki çay, alışılmadık bir netliğe büründü.

Sanki her biri özel bir ışık saçıyor, aydınlığın renk cümbüşüyle titreşmesine, bir yandan da tam algı sınırlarında yavaşça dalgalanmasına neden oluyordu. Bu, cehennemde dörtnala at sürerken duyduğuma benzer bir coşkunun uyanmasına yol açmıştı içimde.

Sonra, bineğimin her bir adımıyla etrafımızdaki dünyadan bir şeyler eksildi. Nesnelerin ilişkisi aniden alt üst oldu... Derinlik duygumu ortadan kaldırdı, perspektifi yok etti, görüş alanımdakilerin görünümünü yeniden düzenledi; öyle ki, her şeyin tüm dış yüzeyi, daha geniş bir alanı kaplamadan, aynı an da görülebiliyordu. Açılar ağır bastı ve göreceli büyüklükler bir anda gülünç bir hal aldı. Random’un atı şaha kalktı ve kişnedi, muazzamdı, kıyameti çağrıştırıyordu ve aklıma bir anda Picasso’nun tablosu Guermayı getirmişti. Endişeyle baktığımda benim ve Yıldız’ın bu olgudan etkilenmediğini, ama atını zapt etmeye çalışan Random’un ve Ateşejderi’ni dizginleme ye uğraşan Ganelon’un da başka her şey gibi bu kübist düş tarafından başkalaştırıldığını gördüm.

Ama Yıldız nice cehennem sürüşleri yaşamıştı; Ateşejderi’nin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Atlarımıza tutunduk ve bir süre hareketlerini dizginleyemedik. Nihayet Random bineğine söz geçirmeyi başardı, ne çare ki manzara biz ilerledikçe farklılaşmaya devam ediyordu.

Sonra ışık değerleri değişti. Gök siyaha kesti, ama gece gibi değil, düz, yansımasız bir yüzeydi bu. Nesnelerin arasında ki bazı boş yerler de böyleydi. Dünyadaki tek ışık nesnelerin kendilerinden yayılıyor, her şey git gide beyazlıyormuş gibi geliyordu. Varoluş düzlemlerinden beyazın farklı yoğunlukları yayılıyordu ve bunların en parlağı olan muazzam, korkunç tekboynuz aniden şaha kalktı, toynaklarıyla göğü dövdü, evrenin yüzde doksanını, bir adım daha atarsak bizi mahvedeceğini düşündüğüm ağır çekim bir hareketle doldurdu.

Sonra sadece ışık vardı.

Sonra mutlak sessizlik.

Sonra ışık gitmişti ve hiçbir şey yoktu. Siyahlık bile. Bir an, ya da sonsuzluk kadar sürmüş olabilecek bir varoluş kesintisi...

Sonra siyahlık geri döndü, ardından ışık. Ama yer değiştirmişlerdi. Işık, yarıkları dolduruyor, nesne olması gereken boşlukların hatlarını vurguluyordu. Duyduğum ilk ses suyun akışıydı ve her nasılsa kaynağın yanında durduğumuzu bildim.

Sonra hissettiğim ilk şey Yıldız’ın titreyişi oldu. Sonra denizin kokusunu aldım.

Sonra Desen, ya da onun çarpılmış negatifi göründü...

Öne eğildim ve cisimlerin kenarlarından daha fazla ışık sızdı. Geriye yaslandım; kayboldu. Yine ilerledim, bu sefer öncekinden daha fazla...

Işık yayıldı, cisimlerin oluşturduğu manzaraya grinin farklı tonlarını getirdi. Bunun üzerine dizlerimle hafifçe bastırarak

Yıldız’a ilerlemesini işaret ettim.

Her adımda dünyaya bir şeyler geri döndü. Yüzeyler, dokular, renkler...

Arkamda, diğerlerinin de beni izlemeye başladığını duydum. Desen, aşağıda, gizeminden hiçbir şey yitirmemiş, ama azar azar etrafımızdaki dünyanın yeniden şekillenişinde yerini bulmuştu.

Yokuş aşağı inerken derinlik duygusu yeniden ortaya çıktı. Artık sağda rahatça görülebilen deniz, bir an için yukarıdaki ve aşağıdaki dalgaların Urmeer'e bağlı gözüktüğü gökyüzünden, muhtemelen tümüyle optik bir ayrışım geçirerek koptu. Düşününce rahatsız eden, ama gerçekleştiği sırada gözden kaçan bir şeydi bu. Görünüşe göre, korunun, tekboynuzun bizi götürdüğü arka kısmından başlayan sarp ve kayalık bir sırttan aşağı iniyorduk. Yüz metre kadar aşağıda, kusursuz düzlükte, çatlaksız yekpare kayadan oluşmuş ve büyük ekseni birkaç yüz metreyi bulan bir alan vardı. İndiğimiz yokuş sola doğru kavislendi ve devasa bir yay, bir parantez çizip düz kayayı yarı yarıya kucakladı. Sağdaki çıkıntısının ötesinde hiçbir şey yoktu... yani kara, o tuhaf denize dimdik iniyordu.

Devam ettikçe, üç boyut da kendini yeniden gösterdi. Güneş, daha önce gördüğümüz gibi eriyik altından koca bir küreydi. Gökyüzü, Amber’inkinden daha koyu bir maviydi ve bulutsuzdu. Deniz de gökle uyuşan bir maviydi ve onu lekeleyecek ne bir ada, ne de bir yelken vardı. Hiç kuş görmedim, bizimki haricinde hiç ses duymadım. Bugün, bu yere muazzam bir sessizlik çökmüştü. Aniden netleşen görüşümün ortaya serdiği çanakta Desen yüzeyin altındaki yerini almayı sonunda başarmıştı. Onun ilk başta taşa kazınmış olduğunu sandım, ama yaklaştıkça içinde olduğunu gördüm... tıpkı egzotik bir mermerin damarları gibi altın rengi ve pembe girdaplar halindeydi; doğal görünümlüydü, ama tasarımın amacı gün gibi aşikârdı.

Dizginleri çektim, diğerleri de yanıma geldiler, Random sağımda, Ganelon solumda durdu.

Uzunca bir süre, çıt çıkarmadan seyrettik onu. Koyu renkli, kenarları pürtüklü bir is lekesi, onun tam önümüzdeki kısmını kenarından merkezine kadar silmişti.

"Biliyor musun," dedi Random sessizliği bozup, “sanki birisi, Kolvir’in tepesini zindanların hizasından kesivermiş gibi."

"Evet," dedim.

"O zaman -örtüşme arıyorsak- burası bizim Desen’imizin bulunduğu yere denk geliyor olmalı."

"Evet," dedim yine.

"Şu güneydeki silinmiş kısım da kara yolun geldiği yer."

Anlayış gerçekleşir ve kesinliğe dönüşürken, başımla ağır ağır onayladım.

"Ne anlama geliyor bu?" diye sordu. “İşin gerçek yüzüne karşılık geliyormuş gibi görünüyor, ama bunun dışında önemini kavrayamıyorum. Neden buraya getirildik ve bu şeyi izlemeye zorlandık?"

"O, işin gerçek yüzüne karşılık gelmiyor," dedim. “O zaten işin gerçek yüzü."

Ganelon bize döndü.

"Ziyaret ettiğimiz -hani senin şu uzun yıllar geçirdiğin- Gölge Dünya’da, ormanda ayrılan iki yolu anlatan bir şiir duymuştum," dedi. “Şöyle bitiyordu: 'Ben daha az seçileni seçtim ve her şeyi bu değiştirdi.' Bunu ilk duyduğumda aklıma senin bir zamanlar söylediğin 'Tüm yollar Amber’e çıkar' sözü geldi ve o zaman da, senin soyundan olanlar için varılacak yer aynı olsa bile, seçtiğin yolun neyi değiştireceğini merak etmiş tim, tıpkı şimdi ettiğim gibi."

"Biliyor musun?" dedim ona. “Anlıyor musun?"

"Anladığımı sanıyorum."

Başıyla onayladı sonra da eliyle gösterdi.

"Şu aşağıdaki gerçek Amber değil mi?"

"Evet." dedim. "Evet, öyle."

ÜÇÜNCÜ CİLT

SON

Yayınevi

İthaki Yayınları 152
Fantastik Kurgu 33
Amber Yıllıkları 1. Cilt
3-Tekboynuzun İşareti
Roger Zelazny
ISBN 975-8607-38-3
Özgün Adı: Voe Chronicles of Amber 3-Sign of Unicorn
İngilizceden çeviren: Barış E. Alkım
Redaksiyon: Sönmez Güven
1. Baskı İstanbul, 2002

Yayın Koordinatörü: Füsun Taş
Sanat Yönetmeni: Murat Özgül
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: Yeşim Ercan
Kapak ve İç Baskı: Kitap Matbaacılık
Cilt: Fatih Mücellit
İthaki Yayınları
Mühürdar Cad. İlter Ertüzün Sok. 4/6 81300 Kadıköy İstanbul
Tel: 0216 330 93 08 Faks: 0216 349 14 35
penguenithaki@superonline.com www.ithakiyayinlari.com

Yazar Hakkında

ROGER ZELAZNY

1937 yılında doğdu. İlk öyküsü olan Passion Play 1962 yılında Anıazing Stories'de yayımlandı. Zelazny hızla ünlenerek 1965 yılında He W1JO Shapes ve The Doors of His Face, The Lamps of His Mouth ile Nebula ödülleri kazandı. Bunu 1966'da This Immortal isimli romanıyla Hııgo ödülü izledi. Işık Tanrısı (Lord of Light) da 1968 yılında Hugo ödülüne layık görüldü.

1976 yılında Home is tbe Hangnıan adlı eseriyle hem Hııgo hem Nebula, 1986'da Twentyty-Foıır Views of Moıınt Fuji, 1982'de Unicom Variation ve 1987'de Pennafrost ile Hugo ödülleri kazandı. 1995 yılında öldü.